

KERALA SOCIETY OF OPHTHALMIC SURGEONS

സ്പന്ദനം

സർഗ്ഗ ചേതനയുടെ മിടിപ്പുകൾ

VOL - 2 | ISSUE - 1 | AUGUST 2021

Editorial Board

EDITOR

Dr. Lathika V.K.

ASSOCIATE EDITORS:

Dr. Biju John
(South Zone)

Dr. Natasha Radhakrishnan
(Mid Zone)

Dr. Sangeetha Rajagopal
(North Zone)

ART & DESIGN

Dr. Shaji Ankan

Dr. Srikanth R

PHOTOGRAPHY

Dr. Manoj Venugopal

മധുരം മലയാളം

1. അജ്ഞേയില്ലാത്ത ഓണം (കവിത) - 08
Dr R. R Varma
2. പട്ടുശ്വെടുപ്പുകളും വഴിക്കൾ (ലേഖനം) - 09
Dr Lathika Rajesh
3. മുഖംമൂടി (കവിത) - 11
Dr Biju John.C
4. അമ്മമ്മ കഥകൾ : കൊട്ടാരം ചിരി (ഓർമ്മക്കുറിപ്പ്) - 12
Dr Gargi Sathish
5. ലേഖനം (കവിത) - 14
Dr Sabitha.S
6. പെൺ (പെൺ) ഫ്രണ്ടിനൊരു മൈന (ഓർമ്മക്കുറിപ്പ്) - 15
Dr R. R Varma
7. നിദ്ര (കവിത) - 17
Dr Kavya Ravindran
8. പൈനാപ്പിൾ ആപ്പ് സൈഡ് ഡൌൺ (കഥ) - 18
Dr Biju John.C
9. തണൽ (കവിത) - 24
Dr Naeza Ashraf
10. കണ്ണിനി (ലേഖനം) - 25
Dr Sangeetha Rajagopal
11. ഒരു ഹൊർപിസ് സോസ്റ്റർ ചീരഗാഥ (കവിത) -27
Dr Devi Karthya
12. ഒരു സുന്ദരിയുടെ കഥ (ചെറുകഥ) 29
Dr. Jayasree I
13. വർണ്ണമയൂരം (കവിത) - 30
Dr Lekshmi.G
14. ഉണ്ണിക്കുട്ടന്റെ മുത്തച്ഛൻ (കഥ) - 31
Dr Sreekanth Ramachandran

English Garden

1. 1983 (Memoir) - 35
Dr Vinodkumar Nalapat
2. Fundus Oculi: A bird's eye view (Poem) - 37
Dr S.R.Krishnamoorthy
3. One more time (Memoir) - 39
Dr Natasha Radhakrishnan
4. The puppets (Poem) - 44
Dr Shaji Ankan
5. Take care,Don't scare! (Article) - 45
Dr Thomas George
6. The Half Bitten Apple (Poem) - 48
Dr Sangeetha Rajagopal
7. Of Romanticism and filmy ideas (Satire) -49
Dr. K. Preetha
8. The Hunch back (Poem) - 52
Dr Mini Mathew
9. A 'Frozen' Memory (Memoir) - 53
Dr Thomas Arun Varghese
10. Door to heaven (Poem) - 55
Dr Deepa. M. G
11. Winter trip (Travelogue) - 56
Dr Mini Nair
12. Once upon a time (Poem) - 58
Dr Lakshmi. C
13. Jack of all fruits (Story) - 59
Dr Mini Mathew
14. Rewind, Replay (Poem) - 60
Dr Sugandha Sinha
15. In The Grand Scheme of Things (Memoir) - 61
Dr Rose Mary Tomy
16. The Green Star(Poem) - 63
Dr Jainy Sojan

Photostories

1. നീർക്കുമിളയിലൂടെ.. - 65
(Macrophotography)
Dr Mini Sajith
2. ഉത്സവം - 68
Dr Manoj Venugopal

ചിത്രസൗധം

1. Two faces (water colour) - 71
Dr Sreekanth Ramachandran
2. Tropical beach (Acrylic on canvas) - 72
Dr Dhanya Sukumaran
3. ശിവകുടുംബം (Thanjavur painting) - 73
Dr. Poornima.R. Pai
4. Nature Untouched - 74
(Landscape painting :Oil on canvas)
Dr Juni Menon
5. The Divine Swan - 75
(Acrylic on canvas)
Dr Remya Sreekanth
6. The cascade with in (Acrylic on canvas) - 76
Dr Raheeba Pakeer
7. The Greater Horn Bill (Oil Painting) - 77
Dr Ruby.R.K
8. Inner strength (Acrylic on paper) - 78
Dr Vaisna Gopi
9. Golden Shower - 79
(Acrylic on canvas)
Dr Dhanya Sukumaran
10. Kathakali (Acrylic on canvas) - 80
Dr Divya M Nair
11. The Eternal Message -81
(Kola Podi/Rangoli powder on Black Granite)
Dr Indira.V
12. Jest a minute (Cartoons) - 82
By:Dr R. R Varma & Dr Shaji Ankan

President's message

സഹൃദയരേ,

കണ്ണുകളിലേക്ക് ഉറ്റുനോക്കുമ്പോൾ കണ്ണുകൾക്കുള്ളിൽ നിന്നപ്പുറത്തേക്ക് മനസ്സുകൂടി കാണാനുള്ള വൈദഗ്ദ്യം ഈ ഡോക്ടർമാർക്കുണ്ടോ എന്ന നേരിയ ഭയത്തെ വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടായിരുന്നു പ്രശസ്ത എഴുത്തുകാരൻ ശ്രീ സന്തോഷ് കുമാർ 'സ്പന്ദന'ത്തിന്റെ പ്രകാശന പ്രസംഗം ആരംഭിച്ചത്. തുടർന്ന് രചനകളിൽ പ്രതിഫലിച്ച ഉൾക്കാഴ്ചയെ അറിയുന്ന വൈദഗ്ദ്യത്തേയും, സമകാലീന കാഴ്ചകളുടെ അവബോധത്തെയും, ശാസ്ത്രീയ സമീപന നിഷ്കർഷയെപ്പറ്റിയും, കൃതികളുടെ വൈവിദ്ധ്യക്കുറിച്ചും പ്രകീർത്തിച്ചത് നമുക്ക് ഏറെ അഭിമാനവും ആഹ്ലാദവും നൽകി. എന്നിട്ടദ്ദേഹം കണ്ണുകളിലൂടെ മനസ്സിലേക്കുകൂടി കാണാനുള്ള കഴിവിനെക്കുറിച്ച് സംശയിച്ചത് സത്യമാണെന്നുകൂടി 'സ്പന്ദനം' ആസ്വാദനാവസാനം കണ്ടെത്തുന്നുണ്ട്. എല്ലാ രചനകളും വായിക്കാനും അഭിനന്ദനീയമായി പ്രത്യേകം സംസാരിച്ചതും നമുക്കൊക്കെ നിർവൃതിദായകമാകുന്നു. ഏറെക്കുറെ ഇതിനോട് സാമ്യവും പ്രോത്സാഹനജനകവുമായിരുന്നു സുഹൃത്തുക്കളും ഉത്കർഷേച്ഛുക്കളുമായ നിങ്ങളുടെയും അഭിനന്ദനങ്ങൾ എന്നത് വീണ്ടും 'സ്പന്ദന'വുമായി നിങ്ങൾക്കിടയിലേക്ക് എത്തുവാൻ ഉൾക്കരുത്തായി നിറയുന്നു.

അലഞ്ഞു നടക്കുന്ന വാക്കുകളെ, വർണങ്ങളെ, വിവിധ കാഴ്ചാഗൃഹങ്ങളിൽ സന്നിവേശിപ്പിച്ച് നിങ്ങൾക്കായി സമർപ്പിക്കുന്നു – ഒരു പിടി സൗഗന്ധികപ്പൂക്കൾ കൊണ്ടുവന്ന ആ പുരാതന യോദ്ധാവിന്റെ ചാരിതാർഥ്യത്തോടെ. സ്വീകരിക്കുക. അനുഗ്രഹിക്കുക.

നമ്മളിൽ കലയുടെ സ്പന്ദനമുള്ളവരെ വെളിച്ചത്തിലേക്കു നീക്കിനിർത്തുക എന്ന ദൂതുമായി കെ. എസ്. ഒ. എസ്. ആദ്യമായി ഡോ. ലതികയേയും കൂട്ടുകാരെയും നിയോഗിച്ചപ്പോൾ അവർ സൃഷ്ടിച്ച വസന്തം പ്രതീക്ഷകൾക്കും ഉപരിയായിരുന്നു. നന്ദി...

ഡോ. ബാബു കൃഷ്ണകുമാർ
കെ.എസ്.ഒ.എസ്.അധ്യക്ഷൻ

Editor's note

Dear friends,

The second issue of Spandanam reaches you riding on the colourful, festive wings of Onam. The vibrance, beauty, nostalgia and warmth of the season naturally find resonance in these pages too. Team Spandanam thanks each one of you for having received the first issue so enthusiastically. Infact, it is a matter of pride for us that our inbox had started ticking even before the call for submissions was sent out. Your immense encouragement has been our inspiration to come out with an even richer, bigger and better edition this time. As editor, I have been blessed with an immensely talented editorial team backing me right from the inception of this new step by KSOS But this time I feel doubly fortunate to have received the strong support of not only my team mates, but of our entire KSOS family. So many have contributed spontaneously , contacted freely and enriched these pages with their splendid works. Personally this journey has brought me face to face with some amazing, unknown talents in our fraternity, both young and not so young . I consider it a privilege to have had the opportunity to spread out a creative canvas for these gems to be displayed so that they are read, seen, appreciated and recognised atleast by our members. It is a matter of great happiness that Spandanam, has indeed become the creative pulse of KSOS.

Team Spandanam wishes you all a most joyous Onam filled with love and laughter. Hope you all enjoy this Onasammaanam from KSOS.

Warm regards

Dr Lathika. V. K
Editor, KSOS Spandanam

സ്വരമനോ
സർഗ്ഗ ചേതനയുടെ മിടിപ്പുകൾ

അമ്മയില്ലാത്ത ഓണം

Dr R. R Varma
Senior Consultant
Ophthalmologist,
Port Trust Hospital and
Krishna Hospital, Kochi.

ഇന്നലെ തുമ്പക്കുടമിറുക്കാൻ പറമ്പിന്റെ
പിന്നിലെ തീണ്ടിൻ വക്കിൽ ചെന്നെത്തി വൈകുന്നേരം.
കാടുപോൽ വളരുന്നു തുമ്പയും, ചെട്ടിച്ചിയും,
വേലിയിൽ പടരുന്ന പേരില്ലാച്ചെടികളും.
കാരണമില്ലാതേതോ സങ്കടം നിറഞ്ഞിട്ടു
വിങ്ങി നിൽക്കുന്നു വൈകുന്നേരത്തെ ചാരാകാശം

തുമ്പതൻ തല നുള്ളാനെന്റെ കയ്യൊരുങ്ങവേ,
കേട്ടു ഞാൻ മന്ദ്രസ്വരം മന്ത്രിപ്പതന്നീ വിധം
'പോകട്ടെയമ്മേ,യിനി കാണില്ലാ നമ്മൾ തമ്മി;
ലിത്രയും കാലം മാത്രമൊന്നിച്ചു വാഴാൻ യോഗം'.
ചൊല്ലിയതാരോ? ചാരനിറത്തിൽ മേഘങ്ങളാൽ
വിങ്ങിടുമാകാശമോ? കാറ്റതോ? തുമ്പപ്പൂവോ?
അനങ്ങാനാവാതങ്ങു നിന്നു ഞാൻ; നാളെ പാവം,
തുമ്പപ്പൂ കരയുമെൻ മുറ്റത്തമ്മയെ കാണാൻ
ആ കൊച്ചു പൂവിൻ കണ്ണീർ വീഴ്ത്തിയിട്ടെനിക്കെന്തി–
നോണവും ഓലക്കുട ചൂടുന്ന മാവേലിയും

വേണ്ടെനിക്കിനി തുമ്പക്കുടവും, മാതേവരും,
പൂക്കളം നെഗളിക്കുമോണത്തിൻ ഘോഷങ്ങളും.

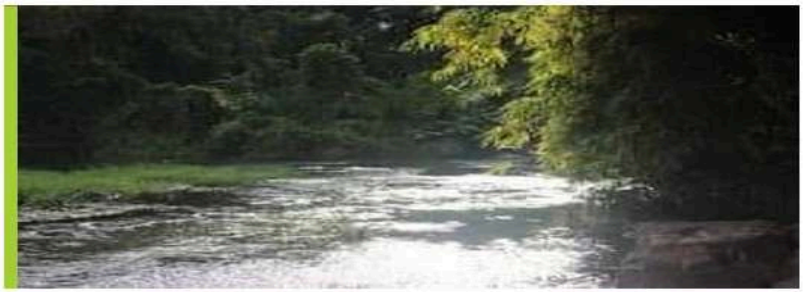
പുഴയൊഴുകും വഴികൾ

(പെരിയാറിനു നടുവിൽ ഒരു ഓണക്കാല വാരാന്ത്യം.)

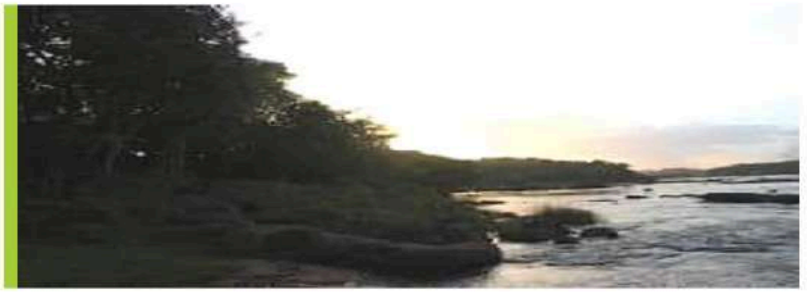

Dr Lathika Rajesh
Professor
Amala Institute of Medical Sciences,Thrissur

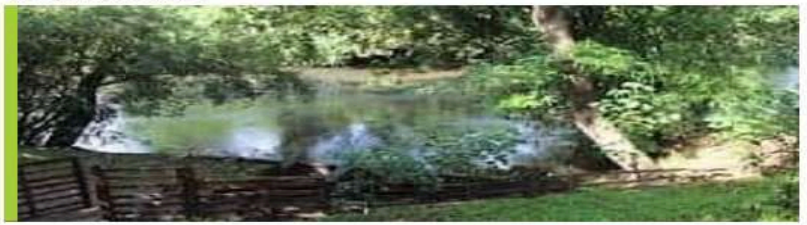
തിരക്കുകളിൽ നിന്നൊരു വിടുതൽ. അത്രയേ നിനച്ചുള്ളു ഞങ്ങൾ.എന്നാൽ ഓണത്തിന് തറവാട്ടിൽ വിരുന്നെത്തിയ മക്കളെ എന്നോണമാണ് പെരിയാറിന് നടുവിൽ, പനേലി പോര് എന്ന സ്ഥലത്തെ 'The Quiet' ഞങ്ങളെ വരവേറ്റത്. ഒന്നോർത്താൽ ഗഹനവനാന്തരങ്ങൾ കാവലായ നദീതടങ്ങളുടെ മടിത്തട്ടിൽ, മേഘമാലകൾ മാറിമറിയുന്ന നീലാകാശ കുടക്കീഴിൽ തന്നെയല്ലേ മാനവ സംസ്കാരങ്ങൾ പിച്ചവെച്ചു വളർന്നത്? അതെ.. ഒരു നാളെങ്കിലൊരുനാൾ വേരുകളിലേക്കുള്ള മടക്കം തന്നെയായിരുന്നോ ഞങ്ങൾക്കും ആ യാത്ര?

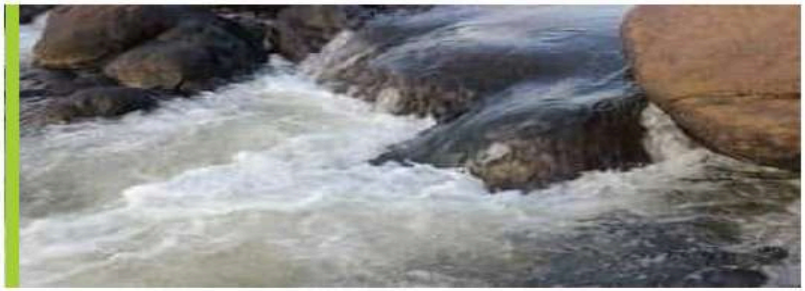
പിറ്റേന്ന്, പുലരിത്തുവെട്ടം തൊട്ടുണർത്തിയപ്പോൾ കണ്ടു,പുഴ ഞങ്ങൾക്കായി കരുതി വെച്ചിരിക്കുന്നു, അലഞ്ഞൊറികൾക്കിടയിൽ ചുവന്നുതുടുത്തൊരു കുഞ്ഞു സൂര്യനെ! പണ്ട് അമ്മ എനിക്കായി ചെപ്പിനുള്ളിൽ കാത്തുവെക്കാറുള്ള നാരങ്ങോമിഠായി എന്നോണം അത് തിളങ്ങിക്കിടന്നു. വെയിൽ കനത്തപ്പോൾ,മധുരമാ ഓർമ പോലെ സൂര്യനും മെല്ലെ ഉരുകി,ശോണവർണമായി പടർന്നു പുഴയിലും മാനത്തും. പുലരി വിടർന്നു, ദിനമലരിയായി. ഞങ്ങളുടെ കോട്ടേജ് ചുറ്റിയൊഴുകുന്ന പുഴ ധൃതിയിൽ കുതിച്ചു പോകുന്നതെന്തിനാകാം? ഓണത്തിന് ഒത്തുകൂടുന്ന കളിക്കൂട്ടുകാരുടെ മേളം പോലെ കാതിൽ നിറയുന്നു കുഞ്ഞോളങ്ങളുടെ തീരാ കലമ്പലുകൾ, പൊട്ടിച്ചിരികൾ, പരിഭവങ്ങൾ...

നദിക്കരയിലൂടെ തെല്ലു നടന്നപ്പോളേക്കും കണ്ടു പുഴ പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നു തീർത്തും മറ്റൊരാളായി; പാറക്കെട്ടുകൾക്കിടയിൽ ഒരു കണ്ണാടി പോലെ തിളങ്ങി കിടക്കുന്നു തെളിനീർപൊയ്കയായി മാറിയ അവൾ. ഒരുചെറിയ വിശ്രമത്തിനു ശേഷം ചെറുകല്ലുകളിൽ തട്ടി ചിതറി പൊയ്ക വീണ്ടും സ്വതന്ത്രമായി കുതറി ഒഴുകുകയായി. അവൾ വെള്ളിക്കൊലുസു കിലുക്കി ഒരു കാട്ടാറായി മാറി ഞങ്ങളോടൊപ്പം കളിച്ചപ്പോൾ, കുഞ്ഞോളങ്ങളും ചെറുചുഴികളുമായി വന്നു കാലിൽ ഇക്കിളിയിട്ടപ്പോൾ, നിറഞ്ഞു നുരഞ്ഞു പതഞ്ഞൊഴുകിയതു നദിയോ ജീവ മധുപാത്രമോ?

ഞങ്ങളുടെ കൊച്ചു കുടുംബത്തെ അരുമയായി നെഞ്ചിലേറ്റിയ പുഴ പ്രകൃതിയും മനുഷ്യനും ഇടയിലുള്ള അതിർവരമ്പുകൾ എത്ര അയത്നലളിതമായി മാച്ചുകളഞ്ഞു!

വെയിൽ ചായുന്ന നേരമായി; നിഴലുകൾ നീളുകയായി; ഞങ്ങളും വിമുകരായി. ആ മൗനം തൊട്ടറിഞ്ഞോ എന്തോ പുഴ കുഞ്ഞോളങ്ങളെ പോലും നിശബ്ദരായി അടക്കി നിറുത്തി. കാനന ഹരിതാഭ ഏറ്റു വാങ്ങിയ ജലപ്പരപ്പിലൂടെ ഞങ്ങളുടെ ചെറുചങ്ങാടം തെന്നിയൊഴുകി. ഇളം തെന്നലിൽ താമരയില എന്നപോലെ അങ്ങനെ കിടന്നപ്പോൾ അനാദിയായ ജീവകണികയുടെ ലാഘവം ഉള്ളിൽ നിറയുകയായി.. ഞാനും ഞങ്ങളും സമസ്ത ലോകവും മുളംകൂട്ടത്തിനിടയിലൂടെത്തിനോക്കിയ ഒരു കീറാകാശത്തിലേക്കൊതുങ്ങുകയായി. പ്രശാന്തിയെന്തെന്നറിഞ്ഞ അനർഘ നിമിഷം!

സന്ധ്യമയങ്ങി. നക്ഷത്രക്കുഞ്ഞുങ്ങളുമായി രാത്രി കടന്നു വന്നു. ഇരുളിന്റെ മറ പറ്റി ചെറുവഞ്ചികളിൽ മീൻ പിടിക്കാനിറങ്ങി ഞങ്ങൾ. കട്ടപിടിച്ച ഇരുട്ടിലേക്ക് തോണിയിറക്കിയപ്പോൾ ചെറുതരി വെട്ടങ്ങളുമായി മിന്നാമിന്നിക്കൂട്ടങ്ങളെ അയച്ചത് നദി തന്നെയാകുമോ? പുഴയുടെ ആഴങ്ങളിലേക്ക് ടോർച്ചു തെളിച്ചു ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടാളികൾ പരതി മത്സ്യക്കണ്ണുകളുടെ തിളക്കവും നടുക്കവും. മണിക്കൂറുകൾ കടന്നു പോയി. ഒടുവിൽ ഒന്നിനെ പോലും കിട്ടാതെ ഞങ്ങൾ മടങ്ങി. എങ്കിലും നിശയുടെ നീലിമ ചാലിച്ചെഴുതിയ നദിയുടെ നിഗൂഢവിസ്മയങ്ങളിലേക്കു ഒരു ഒളിനോട്ടമെങ്കിലും സാധിച്ചുവല്ലോ!

അന്ന് രാത്രി നിദ്ര കൺപീലികൾ മെല്ലെ തലോടുന്ന വേളയിൽ ജാലകക്കാഴ്ചയായി തെളിഞ്ഞു പുഴയുടെ മറ്റൊരു മുഖം. വെള്ളിക്കുറുനിരകൾ അലസം വിടർത്തി വിതറി, മണ്ണിന്റെ മാറിൽ, നിറ നിലാവിൽ ശയിക്കുന്ന അതി മനോഹരി, അവൾ നിറഞ്ഞു നിദ്രയിലും നിനവിലും..

മനസ്സ് മന്ത്രിച്ചു നാളെ ഞങ്ങൾ മടങ്ങുകയാണ്. ജീവിതചതുപ്പിലേക്കു തന്നെ... യാത്രാമൊഴി പറയുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ കൊണ്ടുപോകാതെ വയ്യ നിന്നെയും ഞങ്ങളോടൊപ്പം.

ഇന്നലെകളിൽ നിന്ന് ആ പുഴ ഒഴുകുകയാണ്, എന്നോടൊപ്പം. തളരുമ്പോൾ തഴുകുമൊരു തെളിനീരോർമയായി; എന്നെന്നും ഉള്ളിലൊരു തീർത്ഥ കണമായി!

ചിത്രങ്ങൾ :ഡോ രാജേഷ് ഗോവിന്ദൻ, വർഷ രാജേഷ്

Dr Biju John.C
Additional Professor
RIO, Trivandrum

മുഖം മൂടി
(The Mask)

(മുഖങ്ങളുടെ മേൽ ആധിപത്യം സ്ഥാപിച്ചു കഴിഞ്ഞ കോവിഡ് മാസ്കും, ആ മാസ്കിനാൽ മറയ്ക്കപ്പെടുന്ന മുഖവും, മനസ്സും തമ്മിലുള്ള ഒരു സംവാദം)

മുഖം :

മനസ്സിന്റെ കണ്ണാടിയാണ് ഞാൻ
മനുഷ്യന്റെ അഭിമാനമാണ് ഞാൻ
അശുവാം, അംശുകഖണ്ഡമേ ചൊല്ല്
ആരു നീ എന്റെ മേൽ അടയിരിക്കാൻ
ആരു നീയെൻ വെളിച്ചം കെടുത്താൻ

മാസ്ക് :

ഹേ ഗർവിഷ്ഠ വദനമേ നിൻ
വന്വിൻ ദിനങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു പോയി
നിൻ ചലനങ്ങൾക്കു കടിഞ്ഞാണിടാൻ
നിൻ വ്യർത്ഥ കാന്തിക്കു മറയിടാൻ
നിയതി ചമച്ചതാണെന്നെയിന്നിങ്ങനെ

മുഖം :

സൂര്യ തേജസ്സിനു മറയിടാൻ മാത്രം
സോമ ബിംബം വളർന്നു വെന്നോ
കേവലമൊരു വസന ശകലം നീ
വദന സൂര്യനു വരുഥം തീർക്കുന്നോ.
ഹേ നിഷ്കിയ മനസ്സേ നിദ്ര വെടിയൂ
നിൻ ദർപ്പണത്തിനായി പ്രതികരിക്കൂ

മനസ്സ് :

ദർപ്പണമായിരുന്നോ പ്രിയ തോഴാ നീ
സത്യമായിരുന്നോ ഭവദ്ഭാവാന്തരങ്ങൾ
ദർശിച്ചതില്ലെൻ ഹൃദയ വിചാരങ്ങൾ
അല്പവും നിൻ പ്രതലത്തിലൊരിക്കലും
എൻ രാഗ ദുഃഖ ദ്വേഷങ്ങളിന്നേലൊരു

നിർവ്വികാര മുഖാവരണം തീർത്തു നീ
ഹൃദയമുരുകി ഞാൻ തേങ്ങിടുമ്പോഴും
കണ്ണു നിറയ്ക്കാതെ നിന്നു നീ നിശ്ചലം
കലിമഷമെന്നുള്ളിൽ നുരയ്ക്കുമ്പോഴും
പുഞ്ചിരി മേലാപ്പു പുതച്ചു നീ നിന്നു
ദർപ്പണമായിരുന്നില്ല സുഹൃത്തേ നീ
വെറുമൊരു പൊയ്മുഖമത്രമാത്രം
കപടവികാരങ്ങൾ നർത്തനം ചെയ്യും
കമനീയ കലാമയ രംഗവേദി
നിൻ നാട്യങ്ങൾക്കിന്നിതാ തിരശ്ശീലയായി
നിൻ രംഗപീഠമിനി വെറും അണിയറ മാത്രം

മാസ്ക് :

കാലമേറെയായില്ലേയീ കാലയാപനം
ക്ഷീണിതരാണു നിൻ പേശികൾ മുഖമേ
ക്ഷണനേരമൊന്നു നീ വിശ്രമിച്ചോളൂ
ക്ഷണനം ചെയ്യൂ നിൻ കപട ഭാവങ്ങളെ
സങ്കോചമെന്യേ നീ പ്രതിഫലിപ്പിക്കൂ
നിൻ തോഴനാം മനസ്സിനെ മടിക്കാതെ
കപടമീ ലോകത്തിൽ നിന്നുമാ മൃദുല
സ്നിഗ്ദ്ധ ഭാവങ്ങളെ ഞാൻ മറച്ചിടാം.

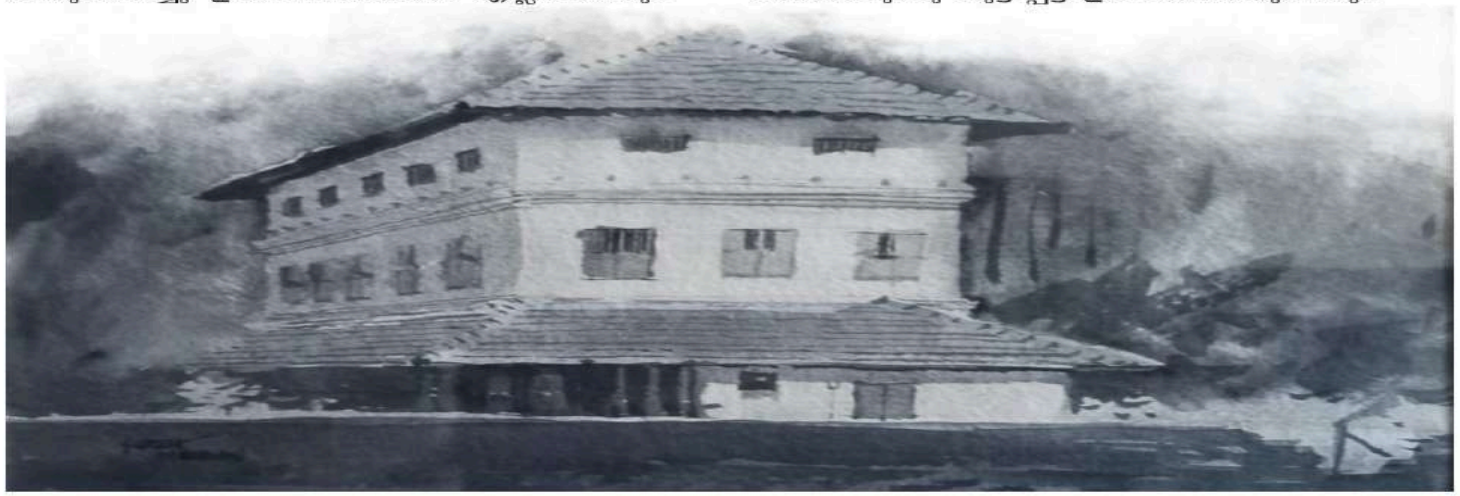
അമ്മമ്മ കഥകൾ
കൊട്ടും ചിരി

Dr Gargi Sathish
Associate Professor
Govt.Medical College,
Kottayam

മെയ് മാസത്തിലെ ഒരു നട്ടുച്ച. അമ്മമ്മയുടെ ചെമ്പുക്കാവിലെ വീട്ടിൽ ഞങ്ങൾ അനവധി പേർ ഒത്തുകൂടി. രാമപുരത്തെ പഴയ നാലുകെട്ട് ആയിരുന്നെങ്കിൽ പടിഞ്ഞാറ്റിയിലും തെക്കിനിയിലും ഒക്കെ പായവിരിച്ച് കഥകൾ പറഞ്ഞ് അങ്ങിനെ എല്ലാവരും കൂടി കിടക്കാമായിരുന്നു. തൃശ്ശൂരിലെ ഈ കൊച്ചു ടെറസ് വീട്ടിൽ എല്ലാത്തിനും ഒരു പരിമിതി ഉണ്ടല്ലോ. എങ്കിലും, മത്സരിച്ചു മാങ്ങാ കൂട്ടാനും ഇടിച്ചക്ക തോരനും കൂട്ടി നിറച്ച് ഉണ്ടതിന്റെ ക്ഷീണത്തിൽ കിട്ടിയ സ്ഥലങ്ങളിലൊക്കെ പായവിരിച്ച് എല്ലാവരും ഒന്നു നടുനിവർത്തി. പലയിടത്തുനിന്നും പതിഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ ജീവിതകഥകൾ പങ്കിടുന്ന മർമ്മരങ്ങൾ കേട്ടുതുടങ്ങി.

എൺപത്തിനാലാം വയസ്സിലും എല്ലാ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളും തനിയേതാണെന്ന് കരുതുന്ന അമ്മമ്മയും ഒന്നു കിടക്കാൻ തന്നെ തീരുമാനിച്ചു. ഊണ് കേമമായി. എല്ലാവർക്കും ഇഷ്ടവിഭവങ്ങൾ കൂട്ടി യുള്ള ഊണും മതിവരുവോളം പിഴിഞ്ഞു കൂട്ടാൻ നാടൻ മാങ്ങയും കൊടുക്കാനായി. അമ്മമ്മയ്ക്ക് സമാധാനമായി. മക്കളും കൊച്ചുമക്കളും അവരുടെ മക്കളും അങ്ങനെ ഒരു വൻ പട തന്നെയുണ്ട് അമ്മമ്മയ്ക്ക് സന്തോഷിപ്പിക്കാൻ. ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയവും അന്താരാഷ്ട്ര പ്രശ്നങ്ങളും മുതൽ അടുത്ത വീട്ടിലെ പ്രശ്നങ്ങളും കുട്ടികളുടെ കുസൃതികളും വരെ ഉച്ചയ്ക്ക് ആ വീടിനുള്ളിൽ ചർച്ചചെയ്യപ്പെട്ടു. വിവാഹാലോചനകളും ജോലി സാധ്യതകളും ഒക്കെ ഉരിത്തിരിഞ്ഞു വന്നു ആ ചർച്ചകളിൽ. അമ്മമ്മയ്ക്ക് ഏറ്റവും സമാധാനമുള്ള സമയമാണിത്. എല്ലാവരെയും ഒരുമിപ്പിച്ച്, അവർ കൂട്ടുകൂടി സന്തോഷങ്ങളും സങ്കടങ്ങളും സന്ദേഹങ്ങളും പങ്കിടുമ്പോൾ അമ്മമ്മ വിശ്രമിക്കും.

അര മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും അതാവരുന്നു കുട്ടിപ്പട്ടാളം. അമ്മമാരുടെയും

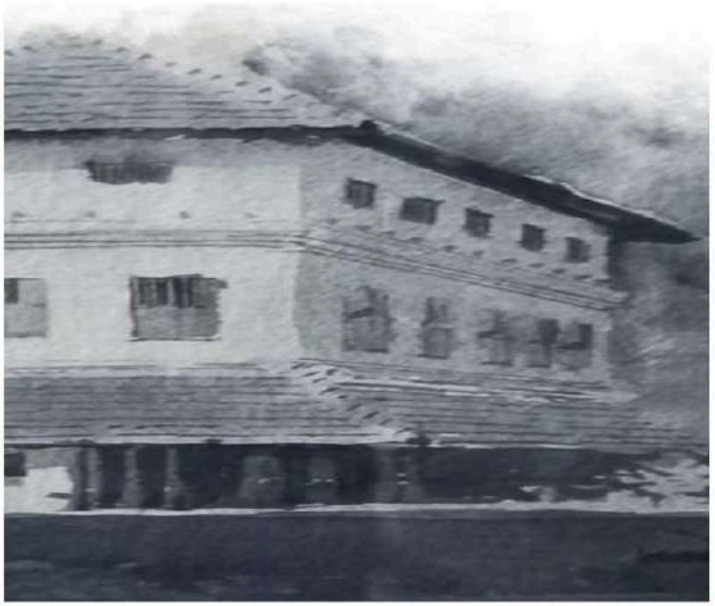
മുത്തശ്ശിമാരുടെയും കിടപ്പ് കണ്ടിട്ട് സഹിക്കുന്നില്ലേ ആവോ! 'ഞങ്ങൾക്ക് ബോറടിക്കുന്നു .ടിവി വെക്കാൻ അമ്മാവന്മാർ സമ്മതിക്കുന്നില്ല. ക്രിക്കറ്റ് കളിക്കാൻ സ്ഥലവുമില്ല'. ഭാഗ്യം, അന്ന് മൊബൈൽ ഫോണും വൈഫൈ യും പ്രചാരം ആർജ്ജിച്ചു വരുന്നതേയുള്ളൂ. ശ്ശോ! ഇനി ഇവരുടെ ബോറടി മാറ്റാൻ എന്താ ചെയ്യുക എന്ന് എല്ലാവരും കൂടി ആലോചന തുടങ്ങി .ഉറങ്ങാൻ പറഞ്ഞാലോ? കുറച്ചുനേരം സമാധാനം കിട്ടുമല്ലോ .പക്ഷേ ഒരുമിച്ചു കൂട്ടംചേർന്ന് കളിക്കാൻ വെമ്പുന്ന കുട്ടികളെ ഉറക്കുന്നത് കഷ്ടമല്ലേ, അസാധ്യവും?.

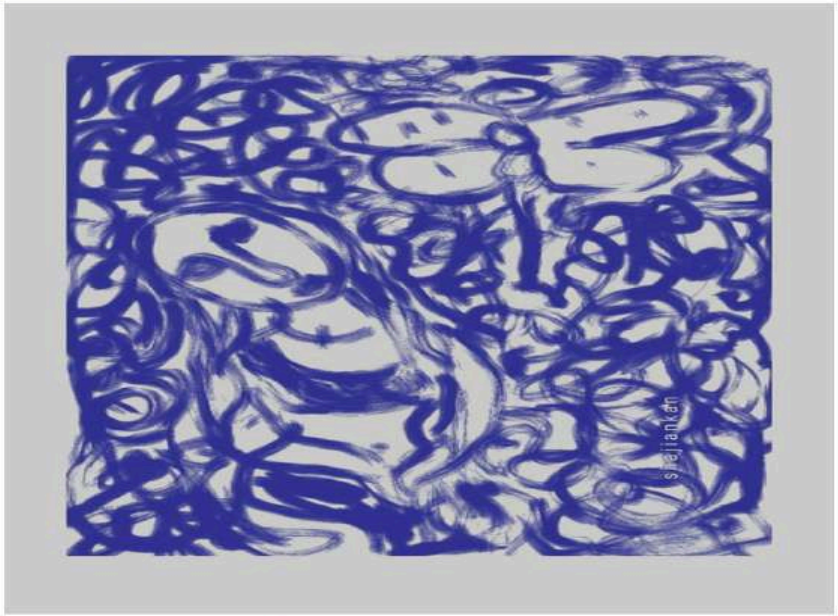
പെട്ടെന്ന് അമ്മമ്മ ചാടിയെണീറ്റു. 'ഞാനൊരു കൊട്ടും ചിരി നേർന്നിരുന്നു, എന്റെ പെട്ടിയുടെ താക്കോൽ കാണാതായപ്പോൾ .താക്കോൽ കിട്ടിയിട്ട് കുറച്ചു ദിവസമായി.അതങ്ങ് നടത്തിയാലോ കുട്ടികളെ? കൊട്ടും ചിരിയോ?"കുട്ടികൾ കേട്ടിട്ടുപോലുമില്ല. 'അതെ. സാധനങ്ങൾ കാണാതാകുമ്പോൾ കിട്ടാൻ വേണ്ടി നേരുന്ന ഒരു വഴിപാടാണ് കൊട്ടും ചിരി. അമ്മമ്മയുടെ വിസ്തരിക്കൽ . 'വരൂ, നമുക്ക് അതിനു തയ്യാറെടുക്കാം. '

കുട്ടികൾ ഉത്സാഹത്തോടെ അമ്മമ്മയുടെ പുറകെ കൂടി. ഉമ്മറത്ത്, 'മൂന്നും കൂട്ടി മുറുക്കാൻ വെച്ച ചുണ്ണാമ്പും സ്വല്പം മഞ്ഞൾപ്പൊടിയും ഒക്കെ ഒരു വലിയ കലത്തിൽ വെള്ളം നിറച്ച് അതിൽ കലക്കി. ചുവന്ന നിറമുള്ള വെള്ളം ഉണ്ടായത് കണ്ടപ്പോൾ കുട്ടികൾക്ക് അത്ഭുതം. അതിന്റെ രസതന്ത്രം അമ്മമ്മ വിവരിച്ചത് വേറെ കഥയായി പറയാം!

കലവും പേറി കുട്ടിസംഘം അമ്മമ്മയ്ക്കൊപ്പം പുറത്ത് കാർ ഷെഡിലേക്ക് ഇറങ്ങി. കാണാതെ പോയി തിരിച്ചു കിട്ടിയ താക്കോൽ (ആ കാണാതാകലിന്റെ സത്യാവസ്ഥയെ പറ്റി ചിന്തിച്ച് മൂതിർന്നവർ ചിരിയടക്കി!..) ഒരു തളികയിൽ നടുക്ക് വെച്ചു. അടുത്തുതന്നെ ചുവന്ന വെള്ളമുള്ള കലവും. പിന്നെ മേമ്പൊടിയായി ഒരു വിളക്കും കത്തിച്ചു വച്ചു. അപ്പോൾ 'അമ്പോറ്റി വേണ്ടേ ?' എന്ന് അമ്മുക്കുട്ടി കൊഞ്ചി ചോദിച്ചപ്പോൾ അമ്മമ്മ ഒട്ടും മടിച്ചില്ല . 'വേണമല്ലോ ' എന്നും പറഞ്ഞ് ഒരു കുഞ്ഞു ഉണ്ണികണ്ണനെ ഉടനടി പൂജാമുറിയിൽ നിന്നെടുത്തു കൊണ്ടുവന്നു പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. 'ഇനി എല്ലാവരും ചുറ്റും വലം വെച്ചു നിൽക്കൂ 'അമ്മമ്മ പറഞ്ഞതും കുട്ടികളും അവരുടെ അമ്മമാരും മുത്തശ്ശിമാരും ഒക്കെ ചുറ്റിനും നിന്നു' ഇനി എല്ലാവരും

കൈകൊട്ടി, ഉറക്കെ, താളത്തിൽ പറയൂ . ഹാ !ഹാ! പോയത് കിട്ടി. ഹാ! ഹാ! പോയത് കിട്ടി." കുട്ടികൾക്ക് ഉത്സാഹം കൂടി .ആ ഉത്സാഹം മുതിർന്നവരെയും കുട്ടികൾ ആക്കി. സ്ഥലകാലബോധം നഷ്ടപ്പെട്ടു കൂട്ടച്ചിരിയായി. 'ഹാ! ഹാ! പോയത് കിട്ടി! 'എന്ന നാദം ഒരശരീരി പോലെ എല്ലാ ദിക്കിലേക്കും ഒഴുകി. താളം മുറുകി മുറുകി വന്നു. താക്കോലിനു ചുറ്റും കൂട്ടയോട്ടം ആയി. വഴിപോക്കരും സ്വന്തം കാര്യം മറന്ന് മതിലിനപ്പുറം നിന്ന് ചിരി തുടങ്ങി. അവസാനം എല്ലാവരും തളർന്നു തുടങ്ങിയപ്പോൾ അമ്മമ്മ ഓട്ടം നിർത്തി. 'ഇനി കുരുതി ഒഴുക്കിക്കളയാം. ചുമന്നവെള്ളം മുക്കിക്കളയാൻ സ്റ്റീൽ കപ്പുകൾ എത്തി. അമ്മമ്മയും കുട്ടികളും കൂടി ആ വെള്ളം മുഴുവനും വളരെ ശ്രദ്ധയോടെ കാർഷെഡിന്റെ പലകോണുകളിലും ഒഴുക്കി. എല്ലാവർക്കും സന്തോഷമായി. 'ഇനി എന്താ ചെയ്യുക, വലിയ മ 'ഇനി ചായ കുടിക്കാം. എല്ലാവർക്കും ചക്ക പലഹാരം ഉണ്ട് ട്ടോ. എന്ന് അമ്മമ്മയും. അങ്ങനെ ആ ഉച്ച ഉത്സാഹം തരുന്ന ഒരോർമ്മയാക്കി അമ്മമ്മ. കൊച്ചുമക്കൾ ബോറടിക്കുന്നു എന്നുപറയുമ്പോൾ മൊബൈൽ ഫോണിൽ നിന്നും തലയുയർത്തി ചിന്താശക്തിയേയും ഭാവനയേയും ഉണർത്തി ഇങ്ങനെ പൊട്ടിച്ചിരിക്കാൻ ഉള്ള അവസരങ്ങൾ മെനഞ്ഞെടുക്കാൻ എനിക്ക് സാധിക്കുമോ ആവോ? അമ്മമ്മേ ..... ശക്തി തരണേ.

Dr Sabitha.S
Sabitha Eye Care Hospital
Pathanamthitta

യാത്ര

ജീവിതസായാഹ്ന പാതയിലൂടെ ഞാൻ
പാതിവഴിവരെച്ചെന്നു നിന്നീടുമ്പോൾ
ഏതോ സ്മരണതൻ നീർവഴിത്താരകൾ
ഓടി വന്നെന്റെ മനസ്സിൽ തഴുകവേ..

ബാല്യത്തിലെന്നോ മറന്നു വച്ചാർക്കുമന്നേവം–
കൊടുക്കാത്ത്.....വർണ്ണച്ചിറകിൽ.... ഞാൻ..
ഏറുന്നു ദൂരെ പറന്നിടാൻ വെമ്പവേ
ചാരത്തണഞ്ഞു നീയേകിയോരാനന്ദം

പൂർവ്വ ജന്മത്തിലോ പോയവഴിയിലോ
കാണുകയുണ്ടായോയെന്നറിയില്ലേലും
പൂർണ്ണതതേടുമി യാത്രയിൽ എപ്പോഴും
കൂടെ ചരിക്കുവാൻ കൂട്ടായി നില്ക്കു നീ

നേരം കളയുവാനില്ലെനിക്കെന്നാലും
ആരോ പതിയെ വിളിക്കുന്നു പിന്നിലായ്
ബോധമനസ്സിലുണ്ടൻ കിളിക്കുഞ്ഞ് തൻ
പാകതയെത്താത്തകുഞ്ഞിച്ചിറകുകൾ
ആകാശ വീഥിതൻ മാസ്മരക്കാഴ്ചകൾ
കാണുവാൻ പാകത്തിൽ ശക്തമാകും വരെ
ഞാനെന്റെ തീവ്രവും പിന്തിരിയാത്തോരാ
ജീവാഭിലാഷത്തെ മാറ്റിനിർത്തീടുന്നു...

ആത്മകഥയിൽ നിന്നൊരേട്

പെൻ (പെൺ) ഫ്രണ്ടിനൊരു മൈന

Dr R. R Varma
Senior Consultant
Ophthalmologist,
Port Trust Hospital and
Krishna Hospital, Kochi.

ആയിരത്തിതൊള്ളായിരത്തി
അറുപതുകളിലായിരുന്നു എന്റെ
കൌമാരം/സ്കൂൾ കാലം. പഠിയ്ക്കാനൊന്നും
ഇന്നത്തെ അത്രയും ഒന്നും ഇല്ല. വല്ലപ്പോഴും
സിനിമയും പബ്ലിക് ലൈബ്രറിയിലെ
പുസ്തകങ്ങളുമാണ് വിനോദോപാധികൾ.
എന്നുവച്ചാൽ ഒഴിവു് സമയം ധാരാളം
ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നർത്ഥം. ആ കാലത്തെ
ഹോബികളിൽ പ്രധാനം നഗരപ്രദേശങ്ങളിൽ
സ്റ്റാമ്പ് ശേഖരണവും ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ
തീപ്പെട്ടിപ്പട ശേഖരണവും ആയിരുന്നു. ഞാനും
തുടങ്ങി സ്റ്റാമ്പ് ശേഖരണം. എന്റെ അച്ഛൻ
ജോലി ചെയ്തിരുന്ന സ്ഥാപനത്തിന്റെ
ആസ്ഥാനം വിദേശത്തായിരുന്നതിനാൽ ആ
വഴിയ്ക്ക് കിട്ടിയുരുന്ന സ്റ്റാമ്പുകൾ കൊണ്ട്
ഞാൻ ക്ലാസ്സിലെ സ്റ്റാറായി. അപ്പോൾ ദാ
വരുന്നു ഒരു എതിരാളി. വേണുവിന്റെ കയ്യിൽ
എന്റെ കയ്യിൽ ഉള്ളതിനേക്കാൾ വൈറ്റെറ്റി'
സ്റ്റാമ്പുകൾ. താമസിയാതെ അതിന്റെ രഹസ്യം
വെളിവായി വേണുവിന്റെ അച്ഛന് ഒരു
'തൂലികാസുഹൃത്തു്' ഉണ്ട്, അമേരിക്കയിൽ.
ആയാളാണത്രെ ഇതൊക്കെ അയച്ചു്
കൊടുക്കുന്നതു്.

വിടാൻ പറ്റുമോ? ഞാനും ഒരു തൂലികാ
സൗഹൃദം തുടങ്ങാൻ ശ്രമം തുടങ്ങി.
അതിനായി ചില മാസികകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു
അതിൽ ഒന്നിൽ നിന്ന് എനിയ്ക്ക് ഒരു
തൂലികാചങ്ങാതിയെ കിട്ടി. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ
സസെക്സിൽ നിന്നും എന്നേക്കാൾ ഇത്തിരി
മുത്ത (എനിയ്ക്കന്ന് പതിനൊന്നോ പന്ത്രണ്ടോ
വയസ്സു് കാണും) ഒരു ചേച്ചി. പേരു് ബാർബറ
മിഡൽഹഴ്സ്റ്റ്. സംഗതി പൊടി പൊടിച്ചു.
ആഴ്ച്ചയിൽ ഒരെഴുത്തെങ്കിലും അയയ്ക്കും.
ധാരാളം സ്റ്റാമ്പുകൾ കിട്ടും; ഞാനും
അയയ്ക്കും (ഇന്ത്യയിൽ മറ്റ്
പലരാജ്യങ്ങളിലേക്കാൾ നല്ലതും ഭംഗിയുള്ളതും
വൈവിദ്ധ്യമുള്ളതും ആയ സ്റ്റാമ്പുകൾ ഉണ്ട്).
പിന്നെ വീട്ടിലേയും സ്കൂളിലേയും
വിശേഷങ്ങൾ, കുടുംബ ഫോട്ടോകൾ അങ്ങിനെ
പലതും. ബ്രിട്ടനിലെ ജീവിതത്തെ പറ്റി എനിഡ്
ബ്ലിട്ടൺ തന്ന വിവരങ്ങൾ

എനിയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു.
എന്നാൽ ബാർബറയ്ക്ക്
നമ്മുടെ നാടിനെപ്പറ്റിയുള്ള
അജ്ഞത അതി
ഭീകരമായിരുന്നു.
താമസിയ്ക്കുന്നതിന്
അടുത്തെങ്ങാൻ കടുവകൾ
ഉണ്ടോ; ആനകൾ റോഡിൽ
കൂടി നടക്കാറുണ്ടോ; (ഞാൻ)
കിരീടം വയ്ക്കാറുണ്ടോ (ഞാൻ
കൊച്ചി രാജകുടുംബത്തിലെ അല്ലെ?)
തുടങ്ങിയ മട്ടിലായിരുന്നു ആ
ചേച്ചിയുടെ സംശയങ്ങൾ.

ആയിടയ്ക്കാണ് എന്റെ ഏറ്റവും ചെറിയ
അനുജൻ ജനിയ്ക്കുന്നതു്. വിവരം
അറിഞ്ഞപ്പോൾ ബാർബറ എനിക്കൊരു
പാർസൽ അയച്ചു തന്നു. ഒരു കുഞ്ഞ് സ്വെറ്ററും,
തൊപ്പിയും, ഒരു കിലുക്കിയും. നമ്മൾ
ഇന്ത്യക്കാർക്ക് മോശക്കാരാകാൻ പാടുണ്ടോ?
ഇംഗ്ലണ്ടിൽ എവിടെയും കിട്ടാത്ത ഒരു സാധനം

അവർക്ക് അയയ്ക്കണ്ടേ? ആലോചന തകൃതിയായി നടന്നു. അവസാനം ഒരു തീരുമാനമായി. അവർക്ക് ഒരു മൈനയെ അയയ്ക്കുക. സംഗതി കേട്ടപ്പോൾ തന്നെ അച്ഛനും അമ്മയും വീറ്റോ ചെയ്തു. പകരം അയയ്ക്കാൻ എനിയ്ക്ക് രണ്ടു ചെറിയ മര ആനകളെ വാങ്ങിത്തരികയും ചെയ്തു.

തീവ്രവാദവും ബോംബുകളും ആരുടെയും മനസ്സിൽ പൊലും ഇല്ലാതിരുന്ന ആ കാലത്ത് പോസ്റ്റ് ഓഫീസിൽ പോയി ആനയെ ഇംഗ്ലണ്ടിലേയ്ക്കയയ്ക്കാൻ പ്രശ്നമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. ഒരു സത്യവാങ്മൂലം എഴുതണം. അത്രമാത്രം. പാർസലിൽ ആനയാണെന്ന് വായിച്ച പോസ്റ്റോഫീസിലെ അമ്മാമൻ കൌണ്ടറിന്റെ അത്ര പൊക്കമില്ലാത്ത എന്നെ നോക്കിയ നോട്ടം ഇപ്പോഴും ഓർക്കുന്നു. ആന സസെക്സിൽ വലിയ വിജയമായി. എങ്കിലും ആ മൈന എന്റെ മനസ്സിനുള്ളിൽ ചിറകടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് ഞാൻ ആ വിഷയം എടുത്തിടും; ഉടനടി തള്ളപ്പെടും. അങ്ങിനെ കാലം കഴിഞ്ഞു. കൊല്ലം 1968 ആയി. ഞാൻ പത്താം ക്ലാസ്സ് ജയിച്ചു. എന്റെ പോക്ക് കണ്ടിട്ട് അവർ പ്രതീക്ഷിച്ചതിലും അധികം മാർക്കും, സ്കൂളിലെ ഒന്നാം സ്ഥാനവും, സ്കോളർഷിപ്പും ഒക്കെ കിട്ടിയതിനാൽ എന്റെ വില ഇത്തിരി കൂടി. ആ തക്കത്തിൽ ഞാൻ മൈനയുടെ പ്രശ്നം വീണ്ടും ഉയർത്തിക്കൊണ്ടു വന്നു. എതിർപ്പുണ്ടായെങ്കിലും എഴുത്ത് കുത്തുകളൊക്കെ ഞാൻ നോക്കിക്കോളാമെന്ന വ്യവസ്ഥയിൽ സംഗതി അർദ്ധസമ്മതം വരെ എത്തി. ഞാൻ 'കുരൻസ്, ഹിൽ പ്രൊഡ്യൂസ് മർച്ചന്റന്റ്സ്' എന്ന സ്ഥാപനത്തിൽ നിന്നും ഒരു മൈനയെ വാങ്ങി. വില പതിനഞ്ച് രൂപ. ഭാരം കുറഞ്ഞ (വിമാനത്തിൽ അയയ്ക്കണ്ടേ?) ഒരു കൂടും.

ബാർബറയുടെ ചെല്ലപ്പേരായ 'ബാബ്സ്' എന്ന് വിളിയ്ക്കാൻ പഠിപ്പിയ്ക്കാനായി പിന്നത്തെ ശ്രമം. പനയോല കൊത്താൻ കൊടുത്താൽ തത്തകൾ സംസാരിയ്ക്കും എന്ന് ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിലെ വേലക്കാരി പറഞ്ഞു. ആലുവായിൽ പന ഇല്ലല്ലൊ. ഒരു പഴയ വിശറി കീറി പനയോല കൊടുത്തു നോക്കി. വിശറി പോയത് മാത്രം മിച്ചം. പക്ഷേ ഞാൻ അടുത്ത് വരുമ്പോഴെല്ലാം (എന്റെ ശല്യം സഹിയ്ക്കാതെയാണോ ആവോ) ഒരു പ്രത്യേക ശബ്ദം ഉണ്ടാക്കാൻ തുടങ്ങി, ആ പക്ഷി. അത് ബാബ്സ് എന്നാണെന്ന് വിശ്വസിയ്ക്കാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചു. അയയ്ക്കാനുള്ള ശ്രമം തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഒരു കാര്യം വ്യക്തമായി. പതിനെട്ട് വയസ്സാകാത്തതിനാൽ എനിയ്ക്ക് അയയ്ക്കാൻ പറ്റില്ല. വീണ്ടും അച്ഛനെ ശരണം പ്രാപിച്ചു. പല പല പ്രശ്നങ്ങൾ തലപൊക്കി. മൈനയ്ക്ക് അസുഖം ഒന്നും ഇല്ല എന്ന് സർക്കാർ മൃഗഡോക്ടറുടെ സർട്ടിഫിക്കറ്റ് വേണം. നാട്ടിൽ അമ്മൂമ്മയുടെ പശുക്കളെ നോക്കുന്ന ശങ്കരപ്പിള്ള ഡോക്ടറെ പിടിച്ചു. അമ്മൂമ്മയുടെ ശുപാർശയിൽ അദ്ദേഹം മൈനയെ കാണുക പോലും ചെയ്യാതെ അതിനു ആറ് മാസം പ്രായമായി എന്നും അരോഗ ദൃഢഗാത്രൻ ആണെന്നും സർട്ടിഫിക്കറ്റ് തന്നു. അടുത്ത പ്രശ്നം എന്തെന്നാൽ, കൊച്ചിയിൽ നിന്നും അമേരിക്കയ്ക്ക് നേരിട്ട് വിമാനം ഇല്ലല്ലൊ. മദ്രാസിൽ നിന്നുണ്ട്. ബോംബേ / കാബൂൾ / ടെഹ്റാൻ / പാരീസ് / ലണ്ടൻ. അപ്പോൾ മദ്രാസിൽ അതിനെ ഇറക്കി കയറ്റാൻ ഒരാൾ വേണം. അതിന് ഒരു ക്ലിയറിങ്ങ് ആന്റ് ഫോർവേഡിങ്ങ് എജന്റിനെ ഏർപ്പാടാക്കാനും പിന്നെ എയർ ഇൻഡ്യയുമായുള്ള ഇടപാടുകൾക്കും സഹായിയ്ക്കാൻ അച്ഛന്റെ ഓഫീസിലെ ഒരു സഹപ്രവർത്തകൻ തയ്യാറായി. വിമാനക്കൂലി 163 രൂപ; ഇറക്കിക്കേറ്റാൻ 30 രൂപ. പിന്നെ രണ്ട് തവണ മൈനക്കൂടും കൊണ്ടു് എയർപോർട്ടിലേയ്ക്ക് പോകാനുള്ള ടാക്സിക്കൂലി (ആദ്യത്തെ തവണ വിമാനം പറന്നില്ല). അച്ഛന് ആകപ്പാടെ ദേഷ്യം പിടിച്ചു. അവസാനം 1968 ജൂലൈ 17ന് പതിനൊന്ന് മണിയ്ക്ക് കൊച്ചിയിലെ പഴയ വിമാനത്താവളത്തിൽ നിന്നും എന്റെ മൈന 'പറന്നു'. വാൽക്കഷണം: എന്റെ മൈന ബിലാത്തിയിലെത്തി മുന്നാഴ്ച്ചത്തെ കാറന്റീനൊക്കെ കഴിഞ്ഞ് ബാർബറയ്ക്കടുത്തെത്തി. ചേച്ചിയ്ക്ക് ഭയങ്കര ഇഷ്ടമായി ടോയ്ലെറ്റ് ട്രൈനിങ്ങ് ശരിയാവുന്നില്ല എന്നതൊഴിച്ചാൽ. ആദ്യത്തെ മഞ്ഞുകാലം വീട്ടിനുള്ളിൽ കഴിഞ്ഞു. രണ്ടാമത്തെ മഞ്ഞുകാലത്ത് 'നമ്മളിതൊക്കെ എത്ര കണ്ടതാ' എന്ന മട്ടിൽ മഞ്ഞിൽ ഇറങ്ങിയെന്നാണ് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നത്. എന്തായാലും ന്യൂമോണിയ ബാധിച്ച് മരിച്ചു എന്നാണ് അറിഞ്ഞത്. ആ കുഞ്ഞാത്മാവിന് സ്വസ്തി.

നിദ്ര

Dr Kavya Ravindran
Junior Resident,
Govt. Medical College,
Thrissur

കനിവിനായ് കേഴുന്ന, കരയുന്ന മാടിന്റെ
മിഴിയിണക്കോണിലെ വജ്രമായ് മിന്നുവാൻ
അരവയറിന്നൂടമയാം, അബലമാമിന്നിന്റെ
വിശപ്പെന്ന ഭാഷയുടെ വ്യാകരണം പഠിക്കുവാൻ
ഒരു മഹാസാഗരമുള്ളിലൊളിപ്പിക്കും
ജീവിതശംഖിൻ ഉൾപ്പൊരുളറിഞ്ഞിടാൻ
ഇരുണ്ട ഗോളത്തിലെ വരണ്ട മണ്ണിലേക്കൊരു
ഹിമകണം മാത്രമായ് ഉരുകിയൊലിക്കുവാൻ
ആരണ്യകത്തിലെ കൂരാഗ്നിയിൽ പിടയുന്ന
ജരിതകാലങ്ങളുടെ പ്രരോദനമാകുവാൻ
രാവിൻ ഭയമെന്ന കമ്പിളി പുതയ്ക്കുന്ന
രാപ്പാടികൾക്ക് വഴിവിളക്കായ് നിന്നെരിയുവാൻ
ക്രൂരത നിണച്ചാലായൊഴുകുന്ന നാട്ടിലെ
അനാഥബാല്യങ്ങൾ തൻ കണ്ണീർ തുടയ്ക്കുവാൻ
അവശരാം യാത്രികർ പിന്നിടും വീഥിയിൽ
ഒരു പൊതിച്ചോറിന്നന്ത്യകുടം വീട്ടുവാൻ
കരയുന്ന ഭൂവിൻ നൂരയുന്ന നിണം വീണ്ടും
സ്നേഹസംഗീതത്തിൻ പാലാഴിയാക്കുവാൻ
കഴിയാതെ, 'ഞാനെന്ന' ചേതനയെ
ഭദ്രമായ് ഒളിപ്പിക്കുമീ, ഏഴാംനിലയിലെ
ക്ഷീരപഥങ്ങൾക്കിടയിലെ, കപടധാവള്യത്തിൽ,
നനവുണങ്ങാത്ത മഷിക്കുത്തുകൾ ചുരുട്ടിയാ
പുസ്തകത്താളിന്റെ സ്വകാര്യതയിലടക്കം ചെയ്യാം...
ഇടറാത്ത കാവ്യശകലങ്ങൾക്കിരടികളിനിയും
ബാക്കിനിൽക്കെ മനസ്സാം മരീചിക
ശൂന്യമീ നിദ്രയിൽ സുഖം പ്രാപിക്കട്ടെ..!

Dr Biju John.C
Additional professor
RIO, Trivandrum

ഫൊണ്ടിൽ അപൈസെഡ് ഡൗൺ

"അതേ, മോന് കണക്കിന് മാർക്ക് വളരെ കുറവാണ്. എന്തെങ്കിലും അടിയന്തിരമായി ചെയ്തേ പറ്റൂ"

ഭർത്താവിന്റെ പ്ലെയിറ്റിന്റെ ഡൈഡിലേക്ക് ഒരു കഷണം മീൻ വറുത്തത് കൂടി ഇട്ടിട്ട് ഡൊ. ലീന പറഞ്ഞു.

പ്രിയതമന്റെ മുഖം തുടുക്കുന്നതും, കണ്ണുകൾ തുറിക്കുന്നതും, വായിലിരുന്ന ഉരുള ഇറക്കുവാൻ പോലും സാധിക്കാതെ ശ്വാസം മുട്ടുന്നതും കണ്ടതും പ്രിയതമയുടെ ഭാഷണ ഭാവം മാറി.

"അയ്യോ നിങ്ങള് വിഷമിക്കാൻ പറഞ്ഞതല്ല. കണക്കു അവനു കുറച്ചു ടഫ് ആണെന്ന് നമുക്കറിയാവുന്നതാണല്ലോ. ബാക്കി എല്ലാ വിഷയങ്ങൾക്കും അവൻ ക്ലാസ്സിൽ ഫസ്റ്റാണ്. ഡോണ്ട് വറി ഡിയർ. അവൻ മേക്ക് അപ് ചെയ്തോളും."

ഭാഷണ ശൈലീമാറ്റം പക്ഷെ, ഉദ്ദേശിച്ച മാറ്റം പ്രിയതമന്റെ മുഖഭാവശൈലിയിൽ ഉണ്ടാക്കിയില്ല എന്നതറിഞ്ഞ് ഡോക്ടർ അസ്വസ്ഥയായി. മുഖത്തെ ചുവപ്പിൽ ഒരു നീലിമ പടരുന്നുണ്ടോ? കണ്ണിന്റെ തുറിപ്പും കൂടി. കൃഷ്ണമണികൾ കൃഷ്ണമൃഗങ്ങളെ പോലെ ചാടിക്കളിക്കുന്നു. ആരോ തൊണ്ടക്കു പിടിച്ച പോലത്തെ ഇരുപ്പ്. 'അയ്യോ ഇനി ആ ഉരുള തൊണ്ടയിൽ .....

Oh my God. Choking ! HE IS CHOKING

ശ്രീ ഹരിക്കോട്ടയിൽ നിന്ന് വിക്ഷേപിച്ച റോക്കറ്റു കണക്കെ ഡോക്ടർ ലീന ഭർത്യസമീപത്തേക്ക് വിക്ഷേപിതയായി. "ഹൈമ്ലിക്! ഹൈമ്ലിക്!" എന്നുവിളിച്ചു പറഞ്ഞു കൊണ്ടായിരുന്നു അവരുടെ ആ ശബ്ദാതിവേഗയാത്ര. അടുത്ത രണ്ടു നിമിഷത്തിൽ ആ സ്ത്രീറോക്കറ്റു ഭർത്താവിന്റെ മുതുകത്ത് ചെന്നു ഡോക്ക് ചെയ്യും. അതിന്റെ വശങ്ങളിൽ നിന്ന് രണ്ടു സുന്ദരബാഹുക്കൾ നീണ്ടു ചെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വയറിൽ അതിശക്തിയായി അമർത്തും. ആ അമർത്തലിൽ മുകളിലേക്ക് ചാടുന്ന ഡയഫ്രത്തിന്റെ തള്ളലിൽ ആ പുരുഷ ശ്വാസകോശം അതിവേഗം ചുരുങ്ങും. ഉച്ഛ്വാസവായു അതിശക്തമായി പുറത്തേക്കു നിർഗമിക്കും. മിനിട്ടിൽ ഇരുനൂറു ലിറ്റർ എന്ന തോതിൽ പായുന്ന ആ വായു പ്രവാഹത്തിന്റെ പ്രചണ്ഡ തള്ളലിൽ തൊണ്ടയിൽ കുടുങ്ങിയ ആ ഉരുള ചോറ് ശക്തിയായി പുറത്തേക്കു തെറിക്കും. അങ്ങനെ ആ ഭർത്താവ് ജീവിതത്തിലേക്ക് തിരിച്ചു വരികയും ചെയ്യും.

പക്ഷെ നിയതിയുടെ ഗതി മാറ്റാൻ നിസ്സാരനായ മനുഷ്യനാര്? സൃഷ്ടാവിന്റെ സംധ്യാനങ്ങളുമായി സംഘർഷിക്കാൻ സൃഷ്ടിക്കെന്തവകാശം? സ്നേഹത്തിന്റെ ഇന്ധനശക്തിയിൽ അതി ശീഘ്രം മുന്നോട്ടു കുതിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന ആ ഭാര്യാ റോക്കറ്റിനു പകുതി വഴിയേ താണ്ടാൻ സാധിച്ചുള്ളൂ .

അപ്പോഴേക്കും അനിവാര്യമായത് സംഭവിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു!!

ഈച്ച കുത്തിയ കുമ്പളങ്ങ പോലെ ഇരുന്ന ഭർതൃ വദനം പെട്ടെന്ന് ഇഞ്ചി കടിച്ച കുരങ്ങന്റെ ഭാവഹാവാദികൾ കൈവരിച്ചു. ആ വദന വക്രതവും, വലതു കൈയിലെ വിരലുകളും തമ്മിൽ എന്തോ ആശയ വിനിമയം നടന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി ആ വായ ചെറുതായി തുറക്കപ്പെടുകയും, ആവിടവിൽ കൂടി നീണ്ടു കറുത്ത ഒരു വസ്തു നിർഗ്ഗമിക്കുകയും ചെയ്തു. വലതു കൈ വിരലുകളും, ഇടതു കൈ വിരലുകളും ഏറെ നേരം ചാക്രികമായി പ്രവർത്തിച്ചു മേൽ പറഞ്ഞ വസ്തുവിനെ പുറത്തെത്തിച്ചു. വലതു ചൂണ്ടുവിരലിന്റെയും തള്ള വിരലിന്റെയും സഹായത്തോടെ തടങ്കലിലാക്കിയ പ്രതിയെ ഭാര്യയുടെ നേരെ നീട്ടിയിട്ട് ആ ഭർത്താവ് ദയനീയമായി പറഞ്ഞു

"ദേ പിന്നേം മുടി!!"

ഡയഗ്നോസിസ് തെറ്റിയതിലുള്ള ഒരു ഡോക്ടറുടെ വൈക്ലബ്യം, പ്രിയതമന് കുഴപ്പമൊന്നുമില്ലല്ലോ എന്നറിഞ്ഞപ്പോഴുള്ള ഒരു

ഭാര്യയുടെ ആശ്വാസം, കൃത്യമായി ഡവ് ഷാംപൂവും, ഇന്ദുലേഖയും ഒക്കെ കൊടുത്തു താൻ പരിപാലിക്കുന്ന തന്റെ കേശ സമ്പത്തിന്റെ കൂടിവരുന്ന ഭക്ഷണ പ്രേമം സൃഷ്ടിച്ച നിരാശ ഇതെല്ലാം കൂടി ലീന ഡോക്ടറുടെ പേലവ മുഖത്തെ ശ്യാമളമാക്കി. പക്ഷെ ക്ഷണ നേരം കൊണ്ട് ഭാര്യാ സിദ്ധമായ നയ ചാതുരി വീണ്ടെടുത്തു കൊണ്ട് അവർ പറഞ്ഞു

"സാരില്യ ഡിയർ. ഏക ഭാര്യയുടെ ഒരേക മുടിയല്ലേ ഇന്ന് കിട്ടിയുള്ളൂ"

"ഒരെണ്ണമേ എനിക്ക് രക്ഷിച്ചെടുക്കാൻ പറ്റിയുള്ളൂ. രണ്ടെണ്ണം ആമാശയം ലക്ഷ്യമാക്കി യാത്രയായി കഴിഞ്ഞു."

അഡ്വക്കേറ്റ് മാത്യൂ ലോ പോയിൻറ് ഉന്നയിച്ചു.

"പോട്ടെന്നേ, ഇന്ദുലേഖ മാറ്റി ഞാനാ രാമു വൈദ്യരുടെ കേശവർദ്ധിനി ഉപയോഗിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. എല്ലാം ശരിയാവും."

"ഇന്നലെ ഉച്ചയ്ക്ക് ഊണിലെ കല്ല് കടിച്ചപ്പഴും നീ ഇതു തന്നെയാ പറഞത്. എല്ലാം ശരിയാവുന്ന്"

"പോട്ടച്ചായാ, ഇന്നത്തെ ഫിഷ് ഫ്രയ് എങ്ങനുണ്ടെന്നു പറ. എന്റെ ഫ്രണ്ടിലല്ലേ, മായ. അവടെ റെസിപ്പി ആണ്."

"ങാ അത് പറ. നല്ല അടിപൊളി ഡിഷ്. മായ ഒരു മായാജാലം തന്നെ"

"അയ്യടാ! എന്നാലേ ഇത് മായേടെ മായാജാലം ഒന്നുമല്ല. എന്റെ സ്വന്തം പ്രിപ്പറേഷൻ തന്നെയാ. നിങ്ങക്ക് ഇത്തിരി ടേസ്റ്റ് കൂടുതൽ കിട്ടാൻ വേണ്ടി ഞാൻ മായേടെ പേര് പറഞ്ഞെന്നേ ഉള്ളൂ"

"ചതിയായി പോയി. അല്ല ഫിഷ് ഫ്രയ് അല്ലല്ലോ നമ്മുടെ പ്രശ്നം, മോന്റെ കണക്കല്ലേ. ലെറ്റ് അസ് കോൺസട്രേറ്റ് ഓൺ ദാറ്റ്. അവൻ ഒരുപാട് ഡിസ്ട്രാക്റ്റഡ് ആണ്. ആ ട്യൂഷൻ മാസ്റ്ററുടെ കാര്യം നമുക്കൊന്ന് കൂടി സംസാരിച്ചു നോക്കാം."

"അല്ല, ഇതെന്തു ഭാവിച്ചാ"

ഇങ്ങനെ ഒരു ചോദ്യം ഡോക്ടർ ലീനയെ കൊണ്ട് ചോദിപ്പിച്ചത്, പ്രിയതമന്റെ മുഖത്തെ എന്തെങ്കിലും ഭാവ വ്യത്യാസം ആയിരുന്നില്ല, മറിച്ച് ഭക്ഷണാനന്തര ചര്യയിലെ ഒരു വ്യത്യാസം ആയിരുന്നു.

അത്താഴം കഴിഞ്ഞെഴുനേറ്റു നേരെ ടി വി യിലെ അന്തിചർച്ചയിൽ പങ്കുചേരാൻ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്ന മാത്യൂ വക്കീൽ, അതാ ഉണ്ട പാത്രങ്ങളെല്ലാം കൈയിൽ എടുത്തു എഴുനേറ്റു നിൽക്കുന്നു. മുഖത്ത് ഇത് വരെ കാണാത്ത ഒരു പ്രത്യേക ഭാവം .

അവൾ വീണ്ടും ചോദിച്ചു

"അല്ല ഇതെന്താ പ്ളേറ്റുമൊക്കെ എടുത്തു എങ്ങോട്ടാ"

എടി പിന്നെ ഇന്നലത്തെ ആ സിനിമയില്ലേ, "ദി ഗ്രേറ്റ് ഇന്ത്യൻ കിച്ചൺ"

അത് എന്റെ ചിന്താഗതിയെ മാറ്റി മറിച്ചു. "ഇന്ന് തൊട്ട് ഞാൻ ഉപയോഗിച്ച പാത്രങ്ങൾ ഞാൻ തന്നെ കഴുകി വെക്കുന്നതായിരിക്കും."

ഇതിനു മുമ്പൊരു ദിവസം അന്താരാഷ്ട്ര വനിതാ ദിനം പ്രമാണിച്ച് പാത്രം കഴുകൽ കണവൻ ഏറ്റെടുത്തതും, രണ്ടു പ്ലേറ്റുകളേയും മുന്നു ഗ്ലാസ്സുകളേയും രായ്ക്കുരാമാനം കാലപുരിയ്ക്കയച്ചതും, അന്നത്തെ ശക്തമായ പാത്രം കഴുകലിന്റെ അനശ്വര സ്മാരകങ്ങളായി, വർക്ക് ഏരിയാ ഭിത്തിയിൽ ഇന്നിയും മായാത്ത കറുത്ത പാടുകളുണ്ടായതും, പൊടുന്നനെ മനസ്സിൽ തികട്ടിയ ഡോക്ടർ ലീന വീണ്ടും ഒരു റോക്കറ്റായി സ്വയം രൂപാന്തരപ്പെട്ടു. നിമിഷങ്ങൾ കൊണ്ട് ഇരുന്ന കസേരയിൽ നിന്ന് രണ്ടാമതും വിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ട ആ സ്ത്രീ രത്നം ഭർത്ത്യ ഗതി തടയുകയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയിൽ നിന്ന് സ്നേഹപൂർവ്വം ആ പാത്രങ്ങൾ പിടിച്ചുവാങ്ങുകയും ചെയ്തു.

അനന്തരം ശരീരം കൊണ്ട് ഒരു റൊമാന്റിക് തട്ട് ഭർത്താവിന് കൊടുത്തിട്ട് പറഞ്ഞു.

"അതേ നിങ്ങളവിടെ പോയൊന്നിരുന്നേ. നിങ്ങടെ ഫേവറിറ്റ് ആണ് ഇന്നത്തെ ഡിസ്സർട്ട്. പൈനാപ്പിൾ അപ്സൈഡ് ഡൗൺ."

പൈനാപ്പിൾ അപ്സൈഡ് ഡൗൺ എന്ന് കേട്ടതും, ഭർത്താവിന്റെ മുഖം പൈനാപ്പിൾ പോലെ തുടുക്കുന്നതും, ചുണ്ടുകളിൽ ഒരു നനവ് വരുന്നതും ആത്മ നിർവൃതിയോടെ ആ ഭാര്യ കണ്ടു.

ഒരു മാസം മുമ്പ് സണ്ണിയമ്മാവൻ കൊണ്ട് തന്ന പൈനാപ്പിളുകൾ ഇനിയും ഇരിക്കുന്നു ഫ്രിഡ്ജിൽ. കൃഷി പ്രേമിയായ അമ്മാവന്റെ പൈനാപ്പിൾ കൃഷി കൊണ്ട് നാട്ടുകാർക്കൊക്കും കാര്യമായ പ്രയോജനം ലഭിച്ചില്ലെങ്കിലും തങ്ങളടക്കമുള്ള ബന്ധുജനങ്ങൾ സന്തുഷ്ടരാണ്.

ഇറക്കിയ കാശ് പോലും കിട്ടാത്ത രീതിയിലുള്ള വിലയിടിവാണ് മോളെ പൈനാപ്പിളിന്. ഈ വിലയ്ക്ക് ഏതായാലും നാട്ടുകാർ തിന്നണ്ട. നമ്മുടെ കുട്ടരെങ്കിലും അനുഭവിക്കട്ടെ എന്ന് പറഞ്ഞാണ് അമ്മാവൻ ഏകദേശം അഞ്ചാറു കിലോ പൈനാപ്പിൾ തന്നിട്ട് പോയത്. ഈ പൈനാപ്പിളുകളും യു ട്യൂബ് പാചക ഗോഷ്ടികളും തമ്മിൽ പ്രതി പ്രവർത്തിച്ചപ്പോൾ ഉണ്ടായ ഒരു വിശേഷപ്പെട്ട കേക്കാണ് പൈനാപ്പിൾ അപ്സൈഡ് ഡൗൺ.

വിദ്യാലയജീവിതത്തിൽ തന്നെ കോപ്പിയടിയിൽ പല നൂതന സാങ്കേതികവിദ്യകളും പരീക്ഷിച്ചു വിജയിപ്പിച്ച ഗ്രേസിയാന്റിയാണ് ഈ സാധനവും ആദ്യം വികസിപ്പിച്ചെടുത്തതെങ്കിലും, കാരമലൈസ്ഡ് പൈനാപ്പിൾ കഷണങ്ങളും, ചെറിക്ഷ്ണങ്ങളും, മുകളിൽ മാത്രമല്ല വശങ്ങളിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തി സാധനത്തെ കൂടുതൽ മനോഹരവും മധുരതരവും ആക്കാമെന്നു കാണിച്ചു കൊടുത്തത് താൻ തന്നെ ആണ്. ഏതായാലും സംഗതി സൂപ്പർ ഹിറ്റായി.

ആ വിശേഷപ്പെട്ട കേക്കിന്റെ നല്ലൊരു പീസ് പ്ലേറ്റിലേക്കിടുന്നതിന്റെ ഇടയ്ക്ക് ഡോ. ലീന ഏറുകണ്ണിട്ട് ഭർത്താവിനെ നോക്കി. ദാ, ടിവിയുടെ മുന്നിലെ സോഫായിൽ പോയി സ്ഥാനം പിടിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഇനി ഇപ്പോ ഒരു കാലെടുത്തു മുൻപിലെ ടീപ്പോയിയിൽ വെക്കും. അതിലിരിക്കുന്ന ഫ്ളവർ വേസ് തട്ടി താഴെയിടും. ഭംഗിയുള്ള ചിത്രപ്പണി ചെയ്ത കവറുകളിട്ട്, അതീവ ഹൃദ്യമായി താൻ അണിയിച്ചൊരുക്കി വെച്ചിരിക്കുന്ന സൈഡ് കുഷ്യൻസ് എടുത്ത് അപ്പുറത്തെ സോഫായിലേക്ക് വലിച്ചെറിയും. റിമോട്ട് എടുത്ത് കുത്തും. ഏഷ്യാനെറ്റ് ന്യൂസ് കിട്ടുന്നതു വരെ കുത്തും. കിട്ടി കഴിയുമ്പോൾ മറ്റേ കാലു കൂടി എടുത്തു ടീപ്പോയിയിൽ വെക്കും. ഈ പോസിലിരുന്ന് തന്നെ ഡിസെർട്ട് കഴിക്കണം എന്നത് കക്ഷിക്കു നിർബന്ധമാണ്.

"സ്ക്രീനിൽ വിനു ജോൺ, കൈയിൽ ഡിസെർട്ട്, അരികിൽ ഭാര്യ"

അതാണത്രേ അദ്ദേഹത്തിൻറെ ഹൈ പോയിന്റ് ഓഫ് ദ ഡേ

രണ്ടു ഡിസേർട്ട് പ്ലേറ്റുകളുമായി ഡോ ലീന ഭർത്താവിന്റെ അടുത്തിരുന്നു. പ്ലേറ്റുകളിലൊന്ന് കൈമാറുമ്പോൾ ടി വി സ്ക്രീനിൽ നോക്കിയ ലീന ചെറുതായിട്ടൊന്നു ഞെട്ടി.

സ്ക്രീനിൽ വിനു ജോണിനു പകരം വിരാട് കോലി! ഈശ്വരാ ഏതോ ക്രിക്കറ്റ് ലൈവ് ആണ്. T 20 ആണെന്നു തോന്നുന്നു. ഇന്നിനി പാതിരാത്രി വരെ ഇതിനു മുമ്പിൽ കുത്തിപ്പിടിച്ചിരിക്കും. വെറുതെ ഹായ് ഹൂയ് എന്നു വിളിച്ചോണ്ടിരുന്നാൽ കുഴപ്പമില്ലായിരുന്നു. കോലിക്കുട്ടത്തിൽ ആരെങ്കിലും സിക്സ് അടിച്ചാൽ ആവേശത്തോടെ ചാടിയെഴുനേറ്റ് അടുക്കളയിലേക്ക് പായും. അവിടെ ഫ്രിഡ്ജിലോ, ഷെൽഫിലോ ഒരു സർജിക്കൽ സ്ട്രൈക്ക് നടത്തും. ബൗണ്ടറിയിൽ നിന്നും ബോൾ തിരിച്ച് ബൗളറുടെ കൈയിൽ എത്തുമ്പോഴേക്കും കൊള്ളമുതലുമായി ആൾ മുമ്പത്തെ ഇഷ്ടാസന നിർവൃതിയിൽ തിരിച്ചെത്തിയിട്ടുണ്ടാവും. ബൗളറുടെ അടുത്ത ബോൾ ബാറ്റ്സ് മാനെ ലക്ഷ്യമാക്കി പായുന്ന അതേ നിമിഷത്തിൽ, ഏതാണ്ട് അതേ ഗതിവേഗത്തിൽ തന്റെ തലേ ആഴ്ചത്തെ ബ്ലഡ് പ്രഷർ പരിശോധന ഫലങ്ങളിലൊന്ന് ആ വായിലേക്ക് ബൗൾ ചെയ്യപ്പെടും.

ഈ പ്രക്രിയ കളി തീരും വരെ തുടരുമെന്നതിനാൽ ഒരു T 20 മത്സരം കഴിയുമ്പോഴേക്കും ഒരാഴ്ചത്തെ തന്റെ സർഗ്ഗാത്മക ബ്ലഡ് പ്രഷർ സൃഷ്ടികൾ ആരുമാവ് പോലും അവശേഷിക്കാതെ ആത്മനാഥാമാശയപൂരി പൂകിയിരിക്കും.

അതൊക്കെ പോട്ടെ എന്നു വെക്കാം. ആ തിന്ന സാധനങ്ങളെ കുറിച്ച് ഒരഭിപ്രായം ചോദിച്ചാൽ സൂപ്പർ, ഗംഭീരം എന്നൊക്കെ പറയുമെന്നല്ലാതെ അവകളുടെ ആകൃതിയെ കുറിച്ചോ പ്രകൃതിയെ കുറിച്ചോ നാമത്തെ കുറിച്ചോ നിർമ്മമ നിരാമയമായ അജ്ഞത മാത്രം. പരാതിപ്പെട്ടിട്ടോ പരിഭവപ്പെട്ടിട്ടോ കാര്യമില്ല. സ്വന്തമായി കണ്ടുപിടിച്ച വൈരുദ്ധ്യാത്മിക ഭോജന സൗന്ദര്യ വാദം കൊണ്ട് തടുക്കും. അതായത് ഭോജന വസ്തുക്കളുടെ ബാഹ്യ സൗന്ദര്യം ക്ഷണികവും അർത്ഥശൂന്യവും അതിനാൽ അവഗണനീയവും ആണ്. അതേ സമയം ആന്തരിക സൗന്ദര്യം സ്ഥായിയും, അർത്ഥപൂർണ്ണവും അതിനാൽ ആസ്വദനീയവും ആണത്രേ.

ഏതായാലും ഇതു വരെ മുറുകെ പിടിച്ചിരുന്ന വൈരുദ്ധ്യാത്മിക ഭോജന സൗന്ദര്യ വാദം പൊളിഞ്ഞു വീണതും ഈ പൈനാപ്പിൾ അപ്പ്സൈഡ് ഡൗൺ ശ്രേഷ്ഠനു മുമ്പിൽ ആണ്. "ബാഹ്യ സൗന്ദര്യവും, ആന്തരിക സൗന്ദര്യവും സമഞ്ജസ സുന്ദരമായി സമ്മേളിച്ച അത്ഭുത സൃഷ്ടീ നിനക്ക് വന്ദനം" എന്നു പറഞ്ഞാണ് ഒരാഴ്ച മുമ്പ് ഇതിന്റെ മുൻഗാമിയുടെ രണ്ടാമത്തെ പീസ് അദ്ദേഹം ചുണ്ടോട് ചേർത്തത്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമ്മയുടെ തൊണ്ണൂറാം

ജന്മദിനമാണ് നാളെ. അത് പ്രമാണിച്ചാണ് ഈ വിശേഷപ്പെട്ട കേക്ക് വീണ്ടും ഉണ്ടാക്കിയത്. നാളത്തെ ജന്മദിനാഘോഷങ്ങളുടെ കേന്ദ്ര ബിന്ദു ആകേണ്ട ആ സുന്ദര സൃഷ്ടി അടുക്കളയിലെ ചുവരലമാരയിൽ വിശ്രമിക്കുന്നു. കള്ളി ഇങ്ങനെ പുരോഗമിക്കുകയും കോലിയുടെ ചുണക്കുട്ടന്മാർ സിക്സടി തുടരുകയും ചെയ്താൽ നാളെ രാവിലത്തേക്ക് അടുക്കള ശൂന്യമാകാനുള്ള സാദ്ധ്യത ഉണ്ട്. മാച്ച് തീരുന്നതു വരെ വീട്ടിലെ ചുണക്കുട്ടന് കൂട്ടിരിക്കുക തന്നെ അഭികാമ്യം.

ക്ടക്: ... ഡോക്ടർ ലീനയുടെ ചിന്തകൾക്ക് തൽക്ഷണവിരാമം ഇട്ടു കൊണ്ട് ആ ശബ്ദം മുഴങ്ങി.

ശബ്ദത്തിന്റെ പ്രത്യാസന്ന തീവ്രത കൊണ്ടും വാമകർണ്ണോന്മുഖത്വം കൊണ്ടും അതിന്റെ പ്രഭവ കേന്ദ്രം തൊട്ടടുത്ത് ഇടതു ഭാഗത്തിരിക്കുന്ന പ്രിയതമന്റെ മുഖം തന്നെയാണെന്ന് ആ ഭാര്യക്ക് മനസ്സിലായി. തന്റെ നിഗമനത്തിന്റെ കൃത്യത അടിവരയിട്ടുറപ്പിക്കുന്ന തരത്തിൽ ആ ശബ്ദത്തിനനുയോജ്യമായ ഭാവങ്ങൾ ഭർത്താവിന്റെ മുഖത്തും ദൃശ്യമായി. ഏതാനും മിനിറ്റുകൾക്കു മുമ്പ്, ചീറ്റിപ്പോയ ഒരു ഹൈല്ലിക്ക് മനുവറിനു മുമ്പുള്ള നിമിഷത്തിലേക്ക് ആ ഭാര്യാ പ്രജ്ഞ എടുത്തെറിയപ്പെട്ടു. തന്റെ രോഗനിർണ്ണയ പാടവത്തിനു കടുത്ത വെല്ലുവിളി ഉയത്തിയ അതേ ഭാവം, ദാ അതേ മുഖത്ത് വീണ്ടും!

ചുവന്നുതുടുത്ത മുഖം, തുറിച്ച കണ്ണുകൾ, വീർത്ത കവിളുകൾ

...അകമ്പടിയായി ആ വല്ലാത്ത ശബ്ദവും ക്ടക്!

ക്ടക്.... ദാ അതു വീണ്ടും.

ദൈവമേ ഇതെന്തൊരു പരീക്ഷണം!

"എന്താ Dear എന്തുപറ്റി."

മറുപടിയായതാ ഭീഷണ ഭീമത്സ ഭാവങ്ങളുടെ പൂരം തന്നെ ആ മുഖത്ത്.

പൂരത്തിനു വെടിക്കെട്ട് പോലെ ആ ശബ്ദവും!

ക്ടക് ക്ടക്

വീണ്ടും മുടി?

നോ! മുടിക്കെങ്ങനെ ഈ ശബ്ദമുണ്ടാക്കാൻ കഴിയും?

മാത്രമല്ല അതിന്റെ ക്ലിനിക്കൽ ഫീച്ചേഴ്സ് മുഴുവൻ അത്താഴ മദ്ധ്യേ ഉണ്ടായ ആ സംഭവത്തോടെ ഹൃദിസ്ഥമായതാണ്. അത് റൂൾ ഔട്ട് ചെയ്യാം. അടുത്ത സാധ്യത മനസ്സിലേക്ക് തള്ളിക്കയറി വന്ന ഡോ ലീന ദീനമായി ഭർത്താവിനോട് ചോദിച്ചു.

"അയ്യോ കല്ലാണോ? ചിലപ്പോ മുട്ടത്തോടായിരിക്കും"

കേക്കിൽ കല്ലുകടിച്ചു വക്രിച്ച മുഖം കൂടുതൽ വക്രിപ്പിച്ച് പതിവ്രത്യൻ അനുകൂല ഭാവത്തിൽ തലയാട്ടി. പിന്നീടവിടെ നടന്നത് വായും, കൈയും, മെയ്യും ഒരുമിച്ചുള്ള ഒരതിശീഘ്ര ഏകതാന പ്രവർത്തനമായിരുന്നു.

നിമിഷനേരം കൊണ്ട് വായിലെ അസ്വസ്ഥജന്യ ഉള്ളടക്കങ്ങൾ മുഴുവനായി അതാ കിടക്കുന്നു ആ പ്ലേറ്റിൽ! ശകുനം മുടക്കിയായ, ആ നശിച്ച കല്ലിനായി, ഡോക്ടറുടെ കണ്ണുകൾ ആ പ്ലേറ്റിലൂടെ അരിച്ചു നടന്നു.

നിഹിതനിഷ്കാസിതയായ ആ കേക്കുകഷണത്തിന്റെ ചതഞ്ഞരഞ്ഞ ശരീരത്തിൽ , അവിടവിടായി അതീവ വാത്സല്യത്തോടെ, കലാചാരുതയോടെ താൻ തിരുകി വെച്ചിരുന്ന പൈനാപ്പിൾ കഷണങ്ങളുടെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ. കണ്ണുകൾ അറിയാതെ ഈറനണിഞ്ഞോ?.

തൊണ്ടയിൽ ഒരു ഗദ്ഗദ ബുദ്ബുദം തടഞ്ഞോ?..

ഇല്ല അതിനു സമയം കിട്ടിയില്ല. മനസ്സിന്ന ആ മാന്ത്രിക പക്ഷിക്ക് പഴമയുടെയും പഴക്കങ്ങളുടെയും സാധാരണത്വത്തിൽ വിശ്രമിക്കാൻ സമയമെവിടെ? താല്പര്യമെവിടെ? പുതുമകളുടെ തിളക്കമുള്ള അസാധാരണത്വങ്ങളിലേക്ക് പാറി പറക്കാനല്ലേ അതിനു വെമ്പൽ. അതു പറന്നു. പുതിയ ആ തിളക്കത്തിൽ ചെന്നു വിശ്രമിച്ചു.

മുപ്പത്തിരണ്ടു ദന്തങ്ങളാൽ പീഡിപ്പിക്കപ്പെട്ട ആ ഭഗ്ന കേക്കു ശരീരത്തിന്റെ ഒത്ത നടുക്ക് മഗ്നമായതാ ഒരു നഗ്ന തിളക്കം. തൂവെൺ കതിരൊളി വീശി വിരാജിക്കുന്ന ആ വസ്തു ഏതാണ്? ഇല്ല അങ്ങനെയൊരു ചേരുവക ഈ വിശിഷ്ട പാചക സൃഷ്ടിയിൽ താൻ ചേർത്തിട്ടില്ല. ഡൊ ലീനയുടെ ഭിഷഗ്വര പ്രജ്ഞ വീണ്ടും ഞെട്ടിത്തെറിച്ചെഴുനേറ്റു. ദൃശ്യശ്രവണ സ്പർശേന്ദ്രിയങ്ങൾ ഒരുമിച്ച് ആ വസ്തുവിലേക്ക് കൂർത്തു. മിനിറ്റുകൾക്കുള്ളിൽ രോഗനിർണ്ണയം കഴിഞ്ഞു. നിരീക്ഷണ നിഗമനങ്ങൾ രണ്ടു വട്ടം ആവർത്തിച്ച് ഉറപ്പിച്ചു.

ഒരു സംശയവുമില്ല.

സാധനം മുടിയല്ല!!... മുട്ടത്തോടല്ല !!..... കല്ലല്ല !!

പിന്നെയോ..

പല്ല്!!..... ഒരു അണപ്പല്ല് !

മുഴുവനില്ല.... പകുതിഭാഗം.

തലകീഴായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്.

ഭക്ഷണവുമായി സംവദിക്കുന്ന സ്നിഗ്ദ്ധ നിമ്നോന്നതകൾ കേക്കുശരീരത്തിൻറെ ഉള്ളിലും, പൊട്ടിയടർന്ന പരുപരുപ്പുള്ള ഭാഗം പുറത്തു കാണാവുന്ന വിധവും. തന്റെ മാസ്റ്റർപീസ് "പൈനാപ്പിൾ അപ്സൈഡ് ഡൗൺ" ഒരു "അണപ്പല്ല് അപ്സൈഡ് ഡൗൺ" കേക്കായി രൂപാന്തരപ്പെട്ട ആ സംഭവതീവ്രതയുടെ ആഘാതത്തിൽ ഒരല്പനേരം അസ്ത പ്രജ്ഞയായി നിൽക്കാനുള്ള അവസരം പോലും പക്ഷെ ആ ഭിഷഗ്വര തരുണിക്ക് നിഷേധിക്കപ്പെട്ടു. അപ്പോഴേക്കും വന്നു ഭർത്യ മുഖത്തു നിന്നുള്ള അടുത്ത ഉദീരണം.

"ദിസ് ഈസ് ടൂ മച്ച് ലീനേ. ഒന്നോ രണ്ടോ മൂടി നീ ഇട്ടോ. ഞാൻ സഹിക്കാം. പക്ഷെ കല്ല്. അത് കുറച്ച് കടുപ്പമാ"

കല്ലുമായി മാനസികമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞ കണവനോട്, കടിച്ചത് കല്ലിലല്ല, ഏതോ അനാഥ പല്ലിലാണ്, എന്നു പറയേണ്ടി വരുന്ന അവസ്ഥയെ കുറിച്ചും , ആ പല്ലറിവ് ആ ലോല ഹൃദയത്തിൽ ഉണ്ടാക്കാൻ സാദ്ധ്യതയുള്ള പ്രകമ്പനങ്ങളെ കുറിച്ചുമുള്ള വെളിപാട് പൊടുന്നനവേ ഉണ്ടായ ഡോക്ടർ വിപദി ധൈര്യം വീണ്ടെടുത്തു.

ചടുലചലിതയായി.

കർമ്മനിരതയായി.

ദൃഷ്ടിഗോചരമല്ലാത്ത ഒരു സൂക്ഷ്മ ഹസ്ത പ്രയോഗത്താൽ ആ അണപ്പല്ലിൻ കഷണം കൈപ്പിടിയിലാക്കിയ ആ ബുദ്ധിമതി ഭർത്താവിനോടു പറഞ്ഞു.

"സോറി ഡിയർ. അതൊരു ഡെയ്റ്റ് സീഡ് ആണ്. കേക്കിലിടാൻ ഡെയ്റ്റ്സ്, കുരു കളഞ്ഞെടുത്തപ്പോൾ വീണു പോയതാണ്."

"ഈ യാ.... ദാറ്റ്സ് ഇറ്റ്. കം ഓൺ. വൺസ് മോർ"

വായുവിലേക്ക് കൈകൾ ഉയർത്തി ഹർഷാരവം മുഴക്കുന്ന കണവനെ ഡോ. ലീന അത്ഭുതത്തോടെ നോക്കി.

വൺസ് മോറോ?

ഇങ്ങേർക്ക് വട്ടായോ?

പക്ഷെ ഭർത്താവിന്റെ ദൃഷ്ടികൾ പിന്തുടർന്ന് ടി.വി. സ്ക്രീനിൽ എത്തിയപ്പോഴാണ് ഡോ ലീനയ്ക്ക് സംഗതിയുടെ കിടപ്പു മനസ്സിലായത്.

അന്നാദ്യമായി അവർക്ക് വിരാട് കോലിയോട് എന്തെന്നില്ലാത്ത ആദരവും സ്നേഹവും തോന്നി. കാരണം സമയോചിതമായ ഒരു സിക്സ് പറത്തി ആ ഭാരത നായകൻ അപ്പോൾ കാത്തു രക്ഷിച്ചത് ഭാരതത്തിന്റെ അഭിമാനം മാത്രമായിരുന്നില്ല, ഇങ്ങു കേരളത്തിലെ ഒരു ഭരതീയ നാരിയുടെ അഭിമാനം കൂടിയായിരുന്നു.

ഭർത്താവിനൊപ്പം അവരും വിളിച്ചു പറഞ്ഞു "വൺസ് മോർ കോലി വൺസ് മോർ"

പക്ഷെ അതിനു ശേഷം കേക്കിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ അടങ്ങിയ പ്ലേറ്റും എടുത്ത് അടുക്കളയിലേക്കു പിൻവാങ്ങിയ ഡൊ. ലീനയുടെ മുഖം ഇരുണ്ടിരുന്നു. അവർ ചിലത് ഉറപ്പിച്ചിരുന്നു.

"ഇല്ല. ഇതങ്ങനെ വെറുതെ വിടാൻ പറ്റില്ല. തന്റെ "പൈനാപ്പിൾ അപ്സൈഡ് ഡൗണി"നെ "അണപ്പല്ല് അപ്സൈഡ് ഡൗൺ" ആക്കി മാറ്റിയതാരാണെങ്കിലും ഈ ലീന കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കും. ആ മാന്യദേഹത്തിന്റെ മറ്റേ അണപ്പല്ലും താൻ ഇളക്കിയിരിക്കും"

ഡോ ലീനയിലെ കുറ്റാന്വേഷക ഉണർന്നു.

പ്രതിസ്ഥാന സാധ്യതാപ്പട്ടികയിൽ ഒന്നാം സ്ഥാനത്തുള്ള ആളുടെ മുറിയിലേക്ക്

അവർ നീങ്ങി.

നാളത്തെ തൊണ്ണൂറാം ജന്മദിനാഘോഷങ്ങൾ സ്വപ്നം കണ്ടുറങ്ങാൻ കിടന്ന ഭർത്യമാതാവ്. കേക്കുമാവു കുഴയ്ക്കുന്ന സമയത്ത് അമ്മ ഒന്നുസഹായിച്ചിരുന്നു. അപ്പോഴെങ്ങാനും....

പിഞ്ചു കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ നിഷ്കളങ്ക പുഞ്ചിരി സദാ കാത്തു സൂക്ഷിക്കുന്ന ആ വന്ദ്യ വയോധികയുടെ മുറിയിലേക്ക് ഡോക്ടർ പ്രവേശിച്ചു.

പ്രതീക്ഷിച്ച പോലെ തന്നെ അമ്മ നല്ല ഉറക്കത്തിൽ.

പക്ഷെ പുഞ്ചിരി ഉറങ്ങിയിട്ടില്ല. ആ മുറിയിലെ നിശാ വെളിച്ചത്തെ പോലും നിഷ്പ്രഭമാക്കി കൊണ്ട് അത് ആ മേശപ്പുറത്ത് ഇരുന്ന് മുല്ലപ്പൂക്കൾ പൊഴിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

മേശപ്പുറത്ത് എന്നു പറയുമ്പോൾ, മേശപ്പുറത്തെ ചില്ലുഗ്ലാസ്സിനുള്ളിൽ ആണ് സദാ പുഞ്ചിരി പൊഴിക്കുന്ന ആ പല്ലു സെറ്റുകളുടെ രാത്രി വിശ്രമം. നല്ലപോലെ ബ്രഷ് ചെയ്ത് വായിലിരിക്കുന്നതു പോലെ തന്നെ ഗ്ലാസ്സിൽ ക്രമീകരിച്ചു വെച്ചിട്ടു മാത്രമേ അമ്മ ഉറങ്ങാറുള്ളു. അതുകൊണ്ടാണ് രാത്രി പോലും ആ ചിരിക്ക് മായാതെ മേശപ്പുറത്തിരിക്കുവാൻ കഴിയുന്നത്.

കൈയിലിരുന്ന ടോർച്ചടിച്ച് ഡോ ലീന ആ പല്ലു സെറ്റുകളെ സസൂക്ഷ്മം നിരീക്ഷിച്ചു.

ഇല്ല. ഒരൊറ്റ പല്ലു പോലും അതിൽ നിന്നു നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ശെ,.. വെറുതെ അമ്മയെ സംശയിച്ചു.

വേലക്കാരി ജാനു അതാണ് രണ്ടാമത്തെ സസ്പെക്ട്.

നാളെ എട്ടു മണിക്ക് അവൾ എത്തിയാലേ ഇനി ഇപ്പോ അന്വേഷണം മുമ്പോട്ടു പോകുള്ളു.

"ഹുറേ വീ ഡിഡ് ഇറ്റ്."

സ്വീകരണ മുറിയിൽ നിന്നു വന്ന ബഹളം ഡോക്ടർക്ക് തെല്ലാന്നുമല്ല ആശ്വാസം തന്നത്.

ഇന്ത്യ ജയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇനി കണവൻ സമാധാനമായി സമാധിയായിക്കോളും.

അടുക്കളയ്ക്ക് സംരക്ഷണം അവസാനിപ്പിക്കാം.

അവർ ബെഡ് റൂമിലേക്കു നടന്നു.

അടുത്ത ദിവസം ആ വീട്ടിൽ അന്വേഷണങ്ങളുടെ തിരക്കായിരുന്നു. നവതിയുടെ നിറവിൽ പുത്തുലഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന അമ്മയെ അന്വേഷിച്ചെത്തിയ അസംഖ്യം ഫോൺ കോളുകൾ.

തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട പൈനാപ്പിളുകൾ അനശ്വരമാക്കിയ ജന്മദിന കേക്ക് അന്വേഷിച്ചെത്തിയ സണ്ണിഅമ്മാവൻ.

തിരക്കിനിടയ്ക്കും വേലക്കാരി ജാനുവിനോട് ദന്ത ക്ഷേമാന്വേഷണം നടത്തുന്ന ഡോ ലീന.

ഇതിനിടയ്ക്കും മാത്യൂ വക്കീലിന്റെ അന്വേഷണം ജനശ്രദ്ധയാകർഷിച്ചു. രാവിലെ ആറര മണിക്ക് ബാത് റൂമിൽ നിന്നും തുടങ്ങിയ അന്വേഷണമാണ്. അതിനെ തുടർന്ന് ഒരു ഫോൺ കോൾ. വീണ്ടും പൂർവ്വാധികം ശക്തിയോടെയുള്ള അന്വേഷണം. എന്തോ പോയ അണ്ണാനെ പോലെ അയാൾ ആ വീടു മുഴുവൻ പാഞ്ഞു നടന്നു. ബാത് റൂം, ലിവിങ്ങ് റൂം, സ്റ്റഡി ഇതെല്ലാം പലയാവർത്തി അരിച്ചുപെറുക്കി അയാൾ വീണ്ടും ബെഡ് റൂമിൽ എത്തി.

ബെഡ് കവറും, തലയണയും എല്ലാം മാറി മാറി നിലത്തിട്ട് വീണ്ടും വീണ്ടും കുടഞ്ഞു പരിശോധിച്ചു. അവസാനം ബാത് റൂമിൽ ക്ലോസറ്റിന്റെ സൈഡിൽ കുത്തിയിരുന്ന് അതിലേക്ക് സൂക്ഷിച്ചു നോക്കുന്ന നിലയിൽ ഭർത്താവിനെ കണ്ടപ്പോഴാണ് കാര്യങ്ങൾ അത്ര പന്തിയല്ല എന്നു ഡോ ലീനയ്ക്ക് മനസ്സിലായത്

അവർ പരിഭവിച്ചു.

"അല്ല വക്കീലേ ഇതെന്തു ഭാവിച്ചാ? പത്തു മണിക്ക് കേക്കു മുറിക്കാനുള്ളതാണ്. നിങ്ങൾ ഇവിടെ എന്താ തിരഞ്ഞോണ്ടിരിക്കുന്നത്"

"എന്താണെങ്കിലും നീ കണ്ടുപിടിച്ചു തരുമോ"

വക്കീല് കലിപ്പിലാണ്. ലീന ഡോക്ടർ അടവു മാറ്റി.

"ദേഷ്യപ്പെടാതെ ഡിയർ. എന്താണെന്നു പറ. അന്തോണീസ് പുണ്യാളനെ വിളിച്ച് ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ചു തന്നിരിക്കും"

"എടീ അതു പിന്നെ. രാവിലെ പല്ലു തേക്കാൻ നേരത്ത് നോക്കിയപ്പോ.."

"നോക്കിയപ്പോ"

"എന്റെ ഒരു പല്ലു കാണാനില്ല. വലതു വശത്തെ ആ അണപ്പല്ല്. ആറേഴു വർഷം മുമ്പ് റൂട്ട് കനാൽ ചെയ്ത് ക്യാപ്പ് ഇട്ട ആ പല്ലില്ലേ. അത്."

ചിരിക്കണോ കരയണോ എന്നു തീരുമാനിക്കാൻ പറ്റാത്ത സന്ദിഗ്ദ്ധാവസ്ഥയിൽ ലീന ഡോക്ടർ കുറച്ചു നേരം വാ പൊളിച്ചു നിന്നു പോയി. അണപ്പല്ല് കേക്കിൽ കയറി അപ്സൈഡ് ഡൗൺ ആയി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട രഹസ്യത്തിന്റെ അനാവരണം അത്രയ്ക്ക് അവിശ്വസനീയമായിരുന്നു!!..... അപ്രതീക്ഷിതമായിരുന്നു!!

വേലക്കാരി ജാനുവിന്റെ പിൻമോണ ഭാഗത്ത് കാണും എന്നു താനുറപ്പിച്ച വിടവുമായി ഒത്തുനോക്കാനായി, അടുക്കള ഷെൽഫിന്റെ മുലയ്ക്ക് ഭദ്രമായി പൊതിഞ്ഞു വെച്ച ആ പല്ലും കഷണത്തിലേക്ക്, ലീന ഡോക്ടറുടെ മനസ്സ് പറന്നു.

മാത്യൂ വക്കീൽ തുടർന്നു

"സീന ഡെന്റിസ്റ്റിനെ ഞാൻ വിളിച്ചാരുന്നു. ക്യാപ്പ് ഇളകി പോയതായിരിക്കും.. അതുമായിട്ടു ചെന്നാൽ വീണ്ടും ഒട്ടിക്കാൻ പറ്റുമോ എന്നു നോക്കാമെന്ന്. ഇല്ലെങ്കിൽ ആ സ്റ്റംപിന്നു വീണ്ടും ബിൽഡ് അപ്പ് ചെയ്യാൻ പ്രയാസമായിരിക്കുമെന്ന്. എങ്ങനെയും അതു കണ്ടുപിടിക്കണം.

കട്ടിലും, കിടക്കേം എല്ലാം അരിച്ചു പെറുക്കി. നോ ഫലം. ഞാൻ ആലോചിച്ചിട്ട് ഇനി ഒരു സാധ്യതയേ ഉള്ളു. ഉറക്കത്തിൽ വിഴുങ്ങിപ്പോയതായിരിക്കണം.

അപ്പോ പിന്നെ ഇതു മാത്രമാണ് ഒരു പ്രതീക്ഷ "ക്ലോസറ്റിലേക്ക് കൈ ചൂണ്ടി മാത്യൂ വക്കീൽ പറഞ്ഞു.

"എന്തിനാടീ നിന്നു കിളിക്കുന്നേ"

ചിരി അമർത്താൻ പാടുപെടുന്ന ഭാര്യയുടെ നേരെ മാത്യൂ വക്കീൽ ചീറി.

ഒരു ചെറു മന്ദഹാസത്തോടെ ലീന ഡോക്ടർ പറഞ്ഞു

"എന്റെ പൊന്നു ഹസ്ബൻഡേ. ഇതൊക്കെ ഞങ്ങൾ ഭാര്യമാർ വിചാരിച്ചാൽ നിഷ്പ്രയാസം പരിഹരിക്കാവുന്നതേ ഉള്ളു. സാധനം ഞാൻ എടുത്തു തരാം. പകരം പക്ഷെ എനിക്കും ഒരു കാര്യം വേണം."

"മൊതലെടുക്കുവാണല്ലേ ലീനേ. ശരി.....നീ പറഞ്ഞോടീ ഭാര്യേ. ആ പല്ലും കഷണത്തിനു വേണ്ടി ഞാൻ നിനക്ക് എന്താണു ചെയ്തു തരേണ്ടത്"

"സിംപിൾ. ആ ലിവിങ്ങ് റൂമിൽ ടി വി ക്കു മുമ്പിൽ തപസ്സിരിക്കുമ്പോൾ കാലു ടീപ്പോയിയിൽ കയറ്റി വക്കരുത്. എന്റെ കുഷ്യനുകൾ എടുത്തെറിയരുത്."

"ഒ.കെ സമ്മതിച്ചു."

"എന്നാ ദാ പിടിച്ചോ സാധനം."

ഷെൽഫിന്റെ മുലയ്ക്ക് പൊതിഞ്ഞു വച്ചിരുന്ന ആ അണപ്പല്ല് ക്യാപ്പ് ഭാര്യ ഭർത്താവിനു കൈമാറി.

"എന്നാലും ഇതെവിടുന്നു കിട്ടിയടീ. ജസ്റ്റ് ഒരു അക്കാഡമിക് ഇന്ററസ്റ്റ്"

"'ഫ്രം എ വെരി ഇന്ററെസ്റ്റിങ്ങ് പ്ലേസ് ഡിയർ! വെരി ഇന്ററെസ്റ്റിങ്ങ് തൽക്കാലം അത്രേം അറിഞ്ഞാ മതി."

തണൽ

Dr Naeza Ashraf
Medical Superintendent,
ESI Hospital, Peroorkada

ഒരൊറ്റ പ്രളയത്തിന്റെ കെടുതിയിൽ
ഒരൊറ്റ ഉരുൾപൊട്ടലിൻ ഭീതിയിൽ
ചിന്നിച്ചിതറിയാവേശങ്ങളെല്ലാം
പൊട്ടിത്തകർന്നു ജീവിതനൗക.

താളം തെറ്റിയൊരാരവങ്ങളും
ഗതിമാറിയ മതവികാരങ്ങളും
തമ്മിൽ തല്ലിയ രാഷ്ട്രീയ പകയും
പാടേമറന്നാരാ ഭീകരനാളുകൾ.

അടിത്തറപാകിയ സ്വപ്നങ്ങളും
പടുത്തുയർത്തിയ മട്ടുപാവുകളും
കതിയില മണ്ണോങ്കൂട്ട കഥപോൽ
മരണപാച്ചിലിൽ ഒലിച്ചു പോയി.

മോഹങ്ങളതിമോഹങ്ങളായ്
ചിറകു വിടർത്തി പറന്നീടുമ്പോൾ
അതിന്നൊരരികിൽ നിശ്ശബ്ദയായ്
നിസ്സഹായതയിൽ സ്വയമുരുകി.

ജീവിതം വെറുമൊരു നീർക്കുമിള
പൊട്ടിച്ചിതറാൻ നിമിഷങ്ങൾ മാത്രം.
വെറുപ്പും വിദ്വേഷവുമടർത്തി മാറ്റി
ഫലമോർത്തിടാതെ തണലേകിടാം.

Dr Sangeetha Rajagopal
Consultant Ophthalmologist
Comtrust Hospital, Calicut

കബിനി

ഒരു ഡിസംബർ അവധിക്കാലത്തു ഏട്ടനും അനിയനും കുടുംബവുമായി കരയും കടലും താണ്ടി നാട്ടിൽ വന്നെത്തി.അച്ഛനമ്മമാരൊത്തു ഒരു ഉല്ലാസയാത്രയ്ക്ക് പോകാമെന്ന് ഏകകണ്ഠമായി മൂവർ സംഘം തീരുമാനിച്ചു.

പ്രകൃതിരമണീയമായ കബിനിക്ക് വെച്ച് തന്നെ പിടിച്ചു.

കുട്ടികൾക്ക് മൃഗങ്ങൾ ഒരു കൗതുകം ആണല്ലോ... മുതിർന്നവർക്ക് ഒരു ഹരവും.

അങ്ങനെ കബിനിയിൽ ഞങ്ങൾ ആവേശത്തോടെ എത്തിപ്പെട്ടു. റിസോർട്ടിലെ വർണ്ണശബളമായ തീൻമേശ ഞങ്ങളെ വരവേറ്റു. അതിന്റൊപ്പം ജംഗിൾ സവാരിയെന്ന ഉദ്യമവും...

അന്നു രാത്രി ഇര വിഴുങ്ങിയ പെരുമ്പാമ്പിനെ പോലെ സുഭിക്ഷമായി ഭോജിച്ച് അനങ്ങാപ്പാറയായി. പിന്നീട് പളളിയുറക്കവുമായി.

ഉല്ലാസയാത്രകൾ പലപ്പോഴും ഉല്ലാസം തീണ്ടാത്ത യാത്രകൾ ആവാറുണ്ട്.കാരണം നിദ്രയുടെ ആർദ്രമായ കരങ്ങളിൽ നുറുങ്ങപ്പെടാൻ ഭാഗ്യം ലഭിക്കാറില്ല.ഉല്ലാസയാത്രകളിൽ പറ്റാവുന്നത്ര സ്ഥലം കവർ ചെയ്യണമെന്നതു കൊണ്ട് ബ്രഹ്മമുഹൂർത്തത്തിൽ തന്നെ ശിരസ്സുയരണമല്ലോ? മൃഗങ്ങൾ അത്യാവശ്യം കൃത്യനിഷ്ഠരുമായിരിക്കുമല്ലോ!

അതിരാവിലെ എന്റെ കന്നി ജംഗിൾ സഫാരിക്ക് വേണ്ടി ഞാൻ ഉണർന്നു. ഞങ്ങളെല്ലാവരും, കുട്ടിക്കളടക്കം. കേരളത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന നമ്മുക്ക് കാലാവസ്ഥയ്ക്ക് അനുയോജ്യമായ വസ്ത്രം ധരിക്കുക എന്നുള്ളത് അപൂർവ്വസത്യമാണ്. ശീതം ഉഷ്ണത്തെക്കാളും പ്രിയങ്കരമായതുകൊണ്ടു തന്നെ കമ്പിളിക്കുപ്പായങ്ങളൊന്നും കൈയിൽ കരുതിയതുമില്ല. അങ്ങനെ പുലർച്ചെ ചൂടുകാപ്പിയും അകത്താക്കി, ജാലകങ്ങളും മേൽക്കൂരയുമില്ലാത്ത ഒരു പച്ച ജാംബവാൻ ജീപ്പിൽ ഞങ്ങളെല്ലാവരും കേറി പ്പറ്റി.

സവാരിഗിരിഗിരി തുടങ്ങി...

കോച്ചുന്ന തണുപ്പിൽ കൈകാലുകൾ വിറങ്ങലിച്ച് ഒരു ഐസ്കട്ട പോലെ ആയി.കാട്ടിനുള്ളിൽ ഓരോ ജീപ്പിനും വെവ്വേറെ റൂട്ടുകളുണ്ട് പോകാൻ.കാണാമറയത്താളം ടയർ അടയാളങ്ങളിൽ ഒരൊറ്റ പുല്ലു പോലും മുളച്ചിട്ടില്ല.

പുള്ളിമാനുകളെ ചിത്രങ്ങളിലും മറ്റും കണ്ട ഞങ്ങൾ ഇടതും വലതും തടിമാടൻമാരായ പുള്ളികളില്ലാത്ത "സാമ്പാർ" മാനുകളെ കണ്ടാസ്വദിച്ചു.ജീപ്പിന്റെ അരോചകമായ മുരൾച്ചയിൽ അവ നെട്ടോട്ടം ഓടുകയാണ്.

കുട്ടികളിൽ കൗതുകം തുളുമ്പി.

കുറേ നേരം "സാമ്പാർ" മാനുകളെ തന്നെ കണ്ട് നിർവൃതിയണഞ്ഞ ഞങ്ങൾ മുതിർന്നവർ "സാമ്പാർ സാമ്പാർ" എന്നു ആഞ്ഞുവിളിച്ചപ്പോൾ

കുട്ടികൾ പിന്നീട് 'സാമ്പാറും രസവും' ഒന്നും വേണ്ട. മതി! കുട്ടികൾക്ക് ബോറടിച്ചു തുടങ്ങിയിരുന്നു. പുലിയാണല്ലോ ഏവരുടെയും മനസ്സിലെ താരം.

സമയം പോയതറിഞ്ഞില്ല. കബിനിനദിയുടെ തീരത്തുകൂടി സഞ്ചരിച്ചപ്പോൾ ഒരു ആനകൂട്ടം, അതിൽ കുട്ടിയാനയുമുണ്ട്. നദിയിൽ നിന്നും വെള്ളം കുടിച്ച് കാട്ടിനുള്ളിലേക്ക് കുടുംബസമേതം മടങ്ങുകയായിരുന്നു. കുട്ടിയാനയെ വലയം വെച്ച് അമ്മ ആന അതിനെ നയിച്ചു. ഡ്രൈവർ ഞങ്ങളോട് നിശബ്ദരാവാൻ പറഞ്ഞു. ആനക്കൂട്ടം ദൂരെ നിന്ന് ഞങ്ങൾക്ക്

നേരെ ഒരു നോട്ടമെറിഞ്ഞു നടന്നു നീങ്ങി. ഞങ്ങളുടെയുള്ളിൽ ഒരു കനൽ എരിഞ്ഞു.

സഫാരി വീണ്ടും റൂട്ട് മാറ്റിപ്പിടിച്ചു.ഇതിനിടയിൽ ഒരു ആശ്വാസനാദം പോലെ ലംഘൂർ കുരങ്ങൻമാരുടെ പതനിസ്വനം വന്നെത്തി. പെട്ടെന്ന് ഡ്രൈവർ വണ്ടി ബ്രേക്കിട്ടു. ഞങ്ങളോടൊക്കെ 'ശൂ ശൂ' ആംഗ്യം കാണിച്ച് മിണ്ടാതിരിക്കാൻ സൂചിപ്പിച്ചു.

അയാൾ തുടർന്നു "ഇറ്റ് ഈസ് അലാറം കോൾ. ടൈഗർ സംവെർ ഹിയർ"

ഞങ്ങൾ ചുറ്റും നോക്കി. സാമ്പാർ മാനുകൾ ഓടാതെ ചെവികൾ കൂർപ്പിച്ചു പ്രതിമപോലെ പകച്ചു നിൽക്കുന്നു. ഞങ്ങളും. കാട് മൊത്തം നിശ്ചലമായതു പോലെ. ചെറിയൊരു തീ മനസ്സിൽപ്പാറി.

പത്തു പതിനഞ്ചു മിനിറ്റ് കാടിന്റെ ചുരുളഴിയാത്ത വിദൂരതയിലേക്ക് ഞങ്ങളെല്ലാവരും കണ്ണും നട്ടിരുന്നു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഡ്രൈവർ "ഇറ്റ്സ് ഗോൺ. ലെറ്റ്സ് ഗൊ"

ജീപ്പിലുള്ള കുതിപ്പ് വീണ്ടും തുടർന്നു. അലാറം കോൾ – നിശബ്ദത – കാതുകൂർപ്പിക്കൽ – കണ്ണും നട്ടിരിക്കൽ – നിശ്ചലത – വീണ്ടും കുതിപ്പ് തുടർന്നുകൊണ്ടെയിരുന്നു മണിക്കൂറോളം. ഡ്രൈവറുടെ പുരുപുരുത്തൻ നമ്പറുകളാണോ ഇവയൊക്കെ എന്നുപോലും സംശയം തോന്നാതിരുന്നില്ല.

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കുട്ടികൾ 'പുലിയെവിടെ?" ഡ്രൈവർ വിശദീകരിച്ചു "വിന്റർ സീസൺ നൊ? ദെ വോന്റ് കം ഔട്ട്. സമ്മർ സീസൺ ദെ കം ഔട്ട് ഫോർ ഡ്രിങ്കിംഗ് വാട്ടർ. യു ഓൾ കം ഇൻ സമ്മർ നെക്സ്റ്റ് ടൈം."

ഞങ്ങൾടെ പൈസ പൊട്ടി എന്ന് നൈസായി അവതരിപ്പിച്ചു. ക്രൂരൻ!

അങ്ങനെ പരാജയമേറ്റു വാങ്ങിക്കൊണ്ട് ഞങ്ങൾ റിസോർട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചെത്തി. തീൻമേശ ചതിച്ചില്ല. ഡിന്നർ സമയത്ത് മറ്റു റൂട്ടുകളിലൂടെ പോയവർ ബ്ലാക്ക് പാന്തർനെ വരെ കണ്ടതിന്റെ സന്തോഷം ഫോട്ടോകളിലൂടെ പങ്കിട്ടപ്പോൾ അസൂയ എന്റെറ കണ്ണുകളിൽ ജ്വലിച്ചു.

"എല്ലാത്തിനും അതിന്റെതായ സമയമുണ്ട് ദാസാ....." എന്ന് മലയാളികളെ പഠിപ്പിച്ച വിജയനെയോർത്ത് പിറ്റേ ദിവസവും കളരിയിലേക്കിറങ്ങി. തലേദിവസത്തെ ചിട്ട തന്നെ ആവർത്തിച്ചു. പ്രതീക്ഷ, തുറന്നിട്ട പൈപ്പുവെള്ളം പോലെ ഒലിച്ചിറങ്ങിപോയ്ക്കൊണ്ടെയിരുന്നു.

ഇടതും വലതും മുന്നോട്ടുമുള്ള തിരനോട്ടം സാവധാനം താഴോട്ടായി. ഉടൻ തന്നെ പോകുന്നവഴിയിൽ ടയറിനരികിൽ വലിയ കാൽപ്പാടുകൾ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടു. ഇതവന്റെ തന്നെ എന്നുറപ്പിച്ചു. ഞങ്ങൾ ആർത്തു വിളിച്ചു "പുലി, പുലി" ഞങ്ങളെല്ലാവരും ചുറ്റും കണ്ണോടിച്ചു.

ഡ്രൈവർ "യെസ് ടൈഗർ മാർക്സ്" ഇറ്റ് വാക്ക്ഡ് ദിസ് റോഡ് എർലി മോർണിംഗ്, ഷുവർ"

അവിടെത്തന്നെ കുറേ നേരം പുലിയെ ഒരു നോക്ക് കാണാൻ വേണ്ടി ഞങ്ങളെല്ലാവരും കുറ്റിയടിച്ചിരുന്നു. ഇതിനിടയിൽ പലതരം പക്ഷികൾ തങ്ങളുടെ കളകൂജനത്താൽ ഞങ്ങളെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു. പുലി പോയിട്ട് പുലിയുടെ രോമം പോലും എങ്ങുമില്ല.

അങ്ങനെ വിഷണ്ണരായി വന്ന വഴി മറക്കാതെ തിരിച്ചു റിസോർട്ടിലേക്ക് ചുവട് പിടിച്ചു. തീൻമേശ വീണ്ടും കൈവെടിഞ്ഞില്ല. മതിയാവോളം അവനവനെ സന്തോഷിപ്പിച്ച് ഭാണ്ഡകെട്ടുമെടുത്ത് സ്വദേശത്തേക്ക് ചവുട്ടി പിടിച്ചു.

വഴിയിൽ കൂറ്റൻ കാട്ടുപോത്തുകളുടെ രസകരമായ ദൃശ്യം, വിരുന്നിൽ പങ്കെടുത്തതിന് പ്രോത്സാഹനസമ്മാനം പോലെ നെഞ്ചിലേറ്റി താലോലിച്ച് ഞങ്ങൾ മടങ്ങി.

അങ്ങ് ദൂരെ കാട്ടിനുള്ളിൽ ചെടികളുടെ മറവിൽ ഒളിച്ചു നിന്ന് പുറത്തേക്ക് ഉറ്റുനോക്കികൊണ്ടു ലവൻ "കാടും മലയും വെട്ടിനിരത്തി ഫ്ളാറ്റും വില്ലയും റിസോർട്ടും ഉണ്ടാക്കി ഞങ്ങളെയൊക്കെ ഓടിച്ചതും പോരാ, കെട്ടും മുട്ടുമെടുത്ത് പൈസയും മുടക്കി എന്നെ കാണാൻ വന്നിരിക്കുന്നു, ഛെ! വഷളൻമാർ"

ലവൻ പുലിയാണ് കെട്ടാ.....

ഇന്ന് ജൂലായ് 29, അന്താരാഷ്ട്ര പുലിദിനം.

Dr Devi Karthya
First Year
Junior Resident,
RIO, Trivandrum

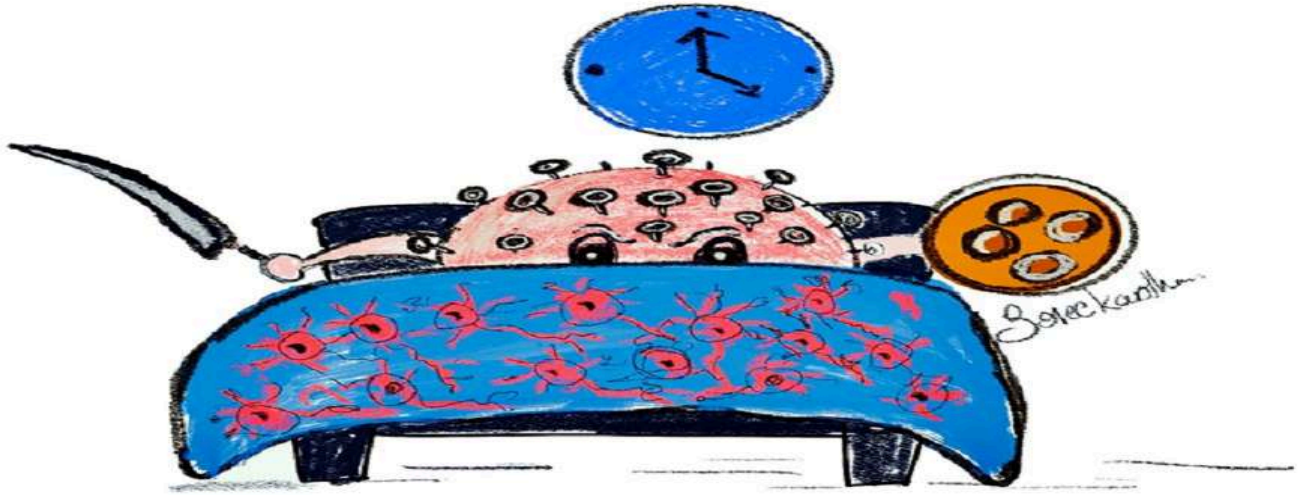
ഒരു ഹെർപീസ് സോസ്റ്റർ വീരഗാഥ

പ്രതിധ്വനിക്കുന്നിതു കാഹളങ്ങൾ
ഭൂതകാലത്തിൻ തിരനോട്ടമായ്,
പടയൊരുക്കത്തിന്റെ ഓർമകളിൽ
പിഴപറ്റി പോയെന്ന പെയ്കിനാക്കൾ
മാനുഷഗേഹത്തിനുള്ളിലക്ഷൗണികൾ
രക്തക്കുഴലിൽ രണാങ്കണങ്ങൾ.

വൈരിയെന്നെല്ലാം തകർത്തുമുന്നേറവേ
ഉരുവിടാൻ ശാപവാക്കുമാത്രം!
അഭയമർഥിക്കാൻ ആരാരുമില്ലാതെ
അശ്വത്ഥമാക്കളായലഞ്ഞും,
രിപുവിനുള്ളിലെ നിഗൂഢതയിൽ
ആത്മരക്ഷാർത്ഥമായ് പലായനവും.

ജ്ഞാനമെന്തെന്നു തിരയുന്ന വേരുകൾ
ഉലകെന്തെന്നപഗ്രധിക്കും വ്യൂഹങ്ങൾ
ഐച്ഛികമനൈച്ഛികമെല്ലാം നിയന്ത്രിക്കും
ദശലക്ഷമൊഴുകും ന്യൂറോണുകൾ
ആത്മബോധാർഥികളായണഞ്ഞവർക്കു
പരിവർത്തനത്തിനായ് പുഷ്ടനാഡിമൂലം

വാല്മീകങ്ങൾ, അവയിൽ, കൂടിയേറി
അവനവനാരെന്നുകണ്ടെത്തുവാൻ
ബാഹ്യജ്ഞാനം പകർന്നീടുന്ന തന്തുക്കൾ
ആത്മജ്ഞാനവും അരുളുന്നുവോ?
ഒന്നോർക്കിലീ ജീവിതനടനവും
വിധിവൈപരീത്യത്തിൻ സൃഷ്ടി തന്നെ!

അലക്ഷ്യമായൊരു യൗവ്വനംപിന്നിട്ടു
പക്വതയും മനം കൈവരിച്ചു.
പരാജയങ്ങളാകുന്നു പരമ ഗുരു,
തോൽവിനൽകീടുന്നു പുനർജന്മവും!
ഉചിതനേരം പാർത്തുകാത്തിരുന്നു, അവർ
ഇരകാക്കുമിരവിലെ നരിയെന്ന പോൽ

മാനവസ്ഥിതിഭേദങ്ങളെങ്ങനെ
മനനം ചെയ്തവർ? അത്യത്ഭുതം!
അജ്ഞാതവാസത്തിനിനിവിരാമം, ഗതകാല
അനുഭവജ്ഞാനമതു സർവശ്രേഷ്ഠം.
പുതിയ പടച്ചട്ടകൾ, ശസ്ത്രങ്ങൾ, കായ
ബലത്തിനായ് പുത്രകാമേഷ്ഠികൾ.

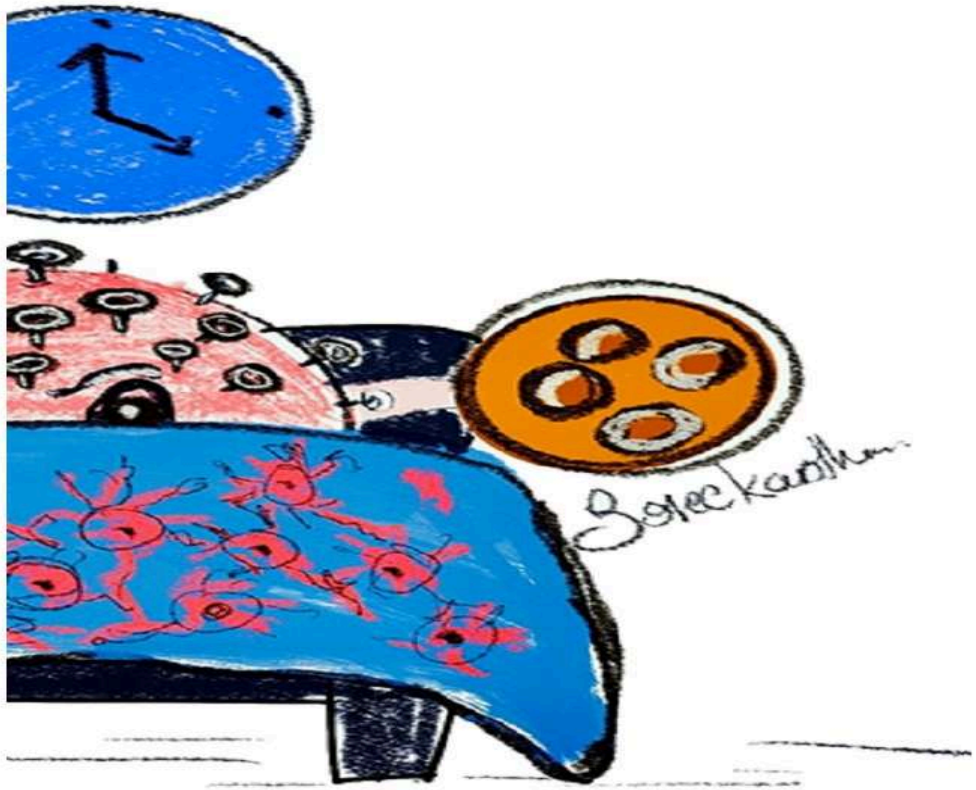
പഴയപോരിൽ പതിഞ്ഞ മുറിപ്പാടുകൾ
ഇന്നീ സമർത്ഥർക്കലങ്കാരങ്ങൾ.
തെറ്റുകളാവർത്തിക്കില്ലിനി നിശ്ചയം
ലക്ഷ്യമതു സായകാഗ്രം സുവ്യക്തം.
പ്രതികാരനാളം ഉള്ളിലണയാതൊട്ടു
മന്ദം ഗമിച്ചീടുന്ന തസ്ക്കരരായ്.

നൂറുശരമുന തുളച്ചീടുന്നപോല
സഹ്യമാം പീഡയാൽ വിതുംബിടുമ്പോൾ
ചർമ്മബിംബത്തിൽ വിജയവസൂരികൾ
മന്ത്രവാദക്കളം തീർത്തിടുമ്പോൾ
പുളയുന്ന മർത്യനറിയുന്നുവോയിതു
പഴയപകയുടെ പ്രഹരമെന്ന്?

രണ്ടാമുഴത്തിൽ അരിയെ തളർത്തിടും
അക്രമവീര്യവിപ്ലവമായ്, ഒരു
ജീവചക്രത്തിൽ നിന്നിറ്റുവീഴും
വൈരാഗ്യത്തിൻ മുഖചിത്രമായ്.
കൃതകൃത്യരായവർ ആത്മാഭിമാനികൾ
മരണം വരിക്കാനൊരുങ്ങിടുന്നു.

വീരസ്വർഗം ഗമിച്ചവരെങ്കിലും
ശരശയ്യയിൽ തന്നെ ശത്രുദേഹം
കാലന്റെ കേമരാം കൈയ്യാളായ് മരുവിടും
കൊറോണയ്ക്കു കുറിച്ചുവയ്ക്കാം,
പരിണമിച്ചങ്ങു പകയും വീട്ടി
പൊരുതിയ വീര്യമീ ജീവകാവ്യം.

(ഹെർപ്പസ് വൈറസിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ നിന്നും ഡോർസൽ റൂട്ട് ഗാംഗ്ലിയോണിലെ റീ ആക്ടിവേഷൻ)

ഒരു സുന്ദരിയുടെ കഥ

Dr Jayasree I
Jayasree Eye Care
High School Jn
Kollam

അവൾ അതിസുന്ദരി...

ആരിലും മോഹമുണർത്തുന്നവൾ....

അതിശയിപ്പിക്കുന്ന കൃത്യനിഷ്ഠയുള്ളവൾ...

വൈകിയുണരുന്ന അവധിദിനങ്ങളി
ലൊഴികെ, അടുക്കളവാതിൽ തുറക്കുമ്പോൾ,
പുലരിത്തുടിപ്പുകൾക്കൊപ്പം
അവളുമുണ്ടാകും, അയൽവീടിന്റെ
മതിലോരം ചേർന്ന്, കണ്ണിന്
പൊൻകണിയായി.....

ചായം പുരട്ടാത്ത ചേലൊത്ത
അധരപുടങ്ങളും, സുറുമയിടാത്ത
മനോഹരമായ നീൾമിഴികളും....

തിളങ്ങുന്ന തവിട്ട് ബോർഡർ തുന്നിപിടിപ്പിച്ച
കണ്ണഞ്ചുന്ന നീലപ്പട്ടുചേല മേനിയഴകിൽ
വാരിച്ചുറ്റി, ഏകയായി, വിദൂരതയിലേക്ക്,
ആകാശത്തിന്റെ അതിരിലേക്ക് നീളുന്ന
ഒറ്റയടിപാതയിലേക്ക് മിഴിനട്ട്, ആരെയോ
പ്രതീക്ഷിച്ചെന്ന പോലെ.... വല്ലപ്പോഴും
തിരിഞ്ഞു നോക്കി നീരസം നിറഞ്ഞ ഒരു
നോട്ടം സമ്മാനിച്ചെങ്കിലായി...
അടുത്തെവിടെയെങ്കിലും ആകും അവളുടെ
വീടെന്ന് ഞാൻ ഊഹിച്ചു...

തിളച്ചു തൂവിയ പാലിന്റെ ചുടുനിശ്വാസങ്ങൾ
എന്നെ ഉലച്ചില്ല, അരികുകരിഞ്ഞ ദോശയുടെ
ഹൃദയവിലാപം ഞാൻ കേട്ടില്ല, തുടങ്ങിവച്ച
ജോലികൾ പാതിവഴിയിൽ ഉപേക്ഷിച്ചു,
അവളെ നോക്കി മതിമറന്നു നിന്ന
നിമിഷങ്ങൾ.... ആ മായിക സൗന്ദര്യം
ഒപ്പിയെടുക്കാൻ പിന്തുടർന്നിരുന്ന
മൊബൈൽ കണ്ണുകളിൽ നിന്ന്, എന്റെ
ഉദ്യമങ്ങളെ പാടേ പരാജയപ്പെടുത്തി അവൾ
ഒഴിഞ്ഞു മാറിക്കൊണ്ടിരുന്നു.....

ഈയിടെയായി അവളെ കാണാനില്ലല്ലോ
എന്ന് തെല്ലൊരു ആശങ്കയോടെ ഞാൻ
ഓർത്തു..

അവൾ എവിടെ പോയതാകും? താമസം
മാറിക്കാണുമോ?

ഞങ്ങൾക്കിടയിൽ ഒരു മുൻജന്മബന്ധം
ഉണ്ടായിരുന്നതായി പലപ്പോഴും എനിക്ക്
തോന്നിയിരുന്നു..

എനിക്ക് അവളോടുള്ള അതിരറ്റ സ്നേഹം
അവൾ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു എന്ന്
വിശ്വസിക്കാനാണെനിക്കിഷ്ടം....

എന്നിട്ടും ഒരു യാത്ര പോലും പറയാതെ...
അവൾക്കെന്താണ് സംഭവിച്ചത്?.. ഇനി വല്ല
അപകടവും...?

മുറ്റത്തു കൊത്തിപറക്കി നടന്ന മുറിവാലൻ
കാക്കയും, നെല്ലിമരത്തിന്റെ മേലെകൊമ്പിൽ
പാട്ടും പാടിയിരുന്ന പുള്ളിക്കുയിലും, എന്റെ
ചോദ്യങ്ങൾ കേട്ടതായി ഭാവിച്ചതേയില്ല

അല്ലെങ്കിലും അവർക്കെന്നോടിത്തിരി
അലോഹ്യമുണ്ടെന്നും, അതവളോടുള്ള
അടുപ്പം കൊണ്ടാണെന്നും ഞാൻ എന്നേ
മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു...

അവളുടെ പുറംമോടിയായിരുന്നില്ല എന്നെ
ആകർഷിച്ചതെന്ന് ഇവരെ പറഞ്ഞു
ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ ഞാനൊട്ടു
ശ്രമിച്ചിട്ടുമില്ല.....

ഏറെ നാളത്തെ കാത്തിരിപ്പിനൊടുവിൽ,
മൗനമേഘങ്ങൾ ആർദ്രമായ്
പെയ്തൊഴിഞ്ഞൊരു നനവുള്ള
പ്രഭാതത്തിൽ അവൾ വീണ്ടും എത്തി...

പതിവിലും സുന്ദരിയായി....

സന്തോഷവതിയായി....

സ്ഥിരമായി അവൾ വന്നിരിക്കാറുള്ള,
നിറയെ ശിഖരങ്ങളുള്ള അയലത്തെ
മുരിങ്ങമരത്തെയും, മതിലിലേക്ക് ചാഞ്ഞ
തേങ്ങോലത്തുമ്പിനേയും മറികടന്ന്, എനിക്ക്
കാണാൻ പാകത്തിൽ, അടുക്കളമുറ്റത്തെ
അരമതിലിൽ, ഏറെ നേരം എന്നെ നോക്കി,
പിണക്കം മറന്ന്, പരിഭവങ്ങൾ പറഞ്ഞു
തീർക്കാൻ വെമ്പുന്ന, ഒരു പക്ഷെ
കഴിഞ്ഞൊരു ജന്മത്തിലെ പ്രിയ
കൂട്ടുകാരിയെപ്പോലെ.....

അവൾ, എന്റെ നീലപൊന്മാൻ.....

Dr Lekshmi.G
Junior resident
RIO, Trivandrum

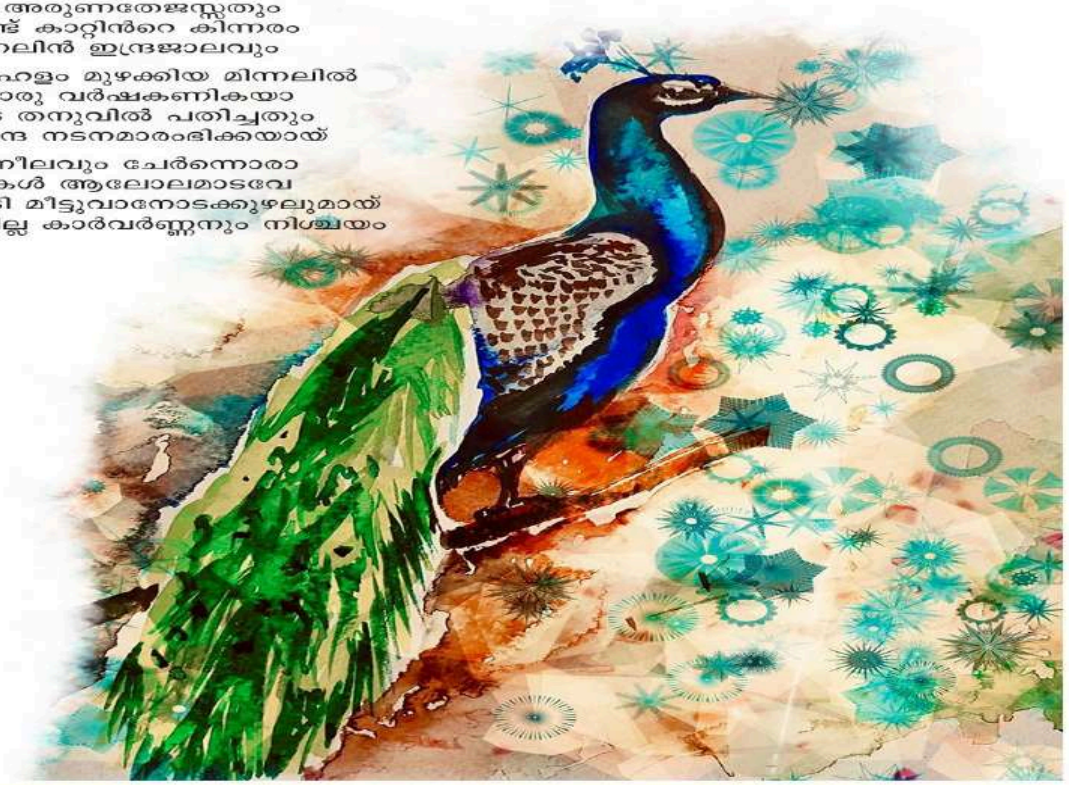
വർണ്ണമയൂരം

കാളകൂടത്തിൻ ശ്യാമവർണ്ണമതെങ്കിലും
കാർമുകിൽ കൂടുന്ന കാഴ്ചയിലേറ്റം
കോൾമയിർ കൊള്ളുമാ കേകിയോ തന്നുടെ
കാമുകിക്കായ് മിഴിപാകി നിന്നീടവേ

പാഞ്ഞടുക്കുന്ന ഘനപാളികൾക്കിടയിലായ്
ഓടിമറഞ്ഞൊരു അരുണതേജസ്സുതും
അകമ്പടിയായുണ്ട് കാറ്റിൻറെ കിന്നരം
ഒപ്പമായ് ഇടിമിന്നലിൻ ഇന്ദ്രജാലവും

പൊടുന്നനെ കാഹളം മുഴക്കിയ മിന്നലിൽ
ചിതറിത്തെറിച്ചൊരു വർഷകണികയാ
വിഹഗം തന്നുടെ തനുവിൽ പതിച്ചതും
കോരിത്തരിച്ചാനന്ദ നടനമാരംഭിക്കയായ്

ഹരിതവും ഇന്ദ്രനീലവും ചേർന്നൊരാ
ലോലമാം പീലികൾ ആലോലമാടവേ
ചുവടുകൾക്കീരടി മീട്ടുവാനോടക്കുഴലുമായ്
ഓടിവരാതിരിക്കില്ല കാർവർണ്ണനും നിശ്ചയം

Dr Sreekanth Ramachandran
Senior Resident
MES Medical college
Malappuram

ഉണ്ണിക്കുട്ടന്റെ മുത്തച്ഛൻ

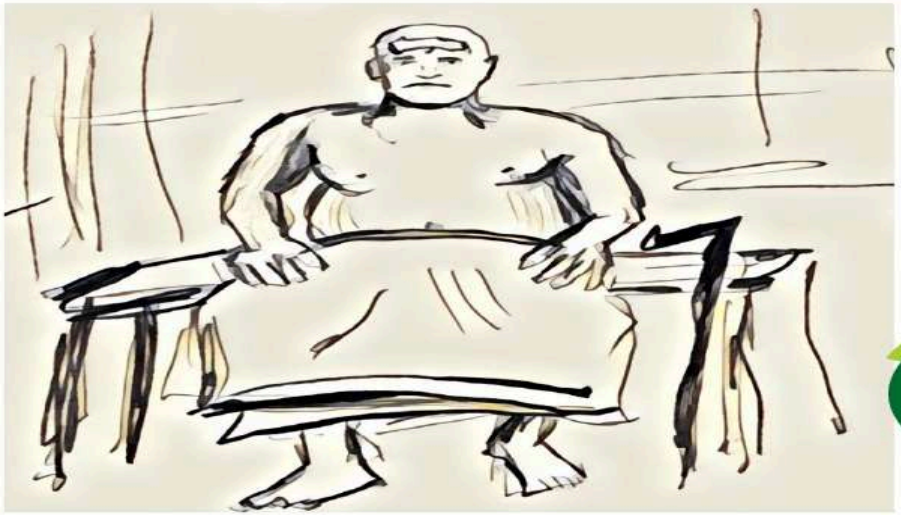
കുന്തിപ്പുഴയുടെ തീരത്ത്, കവുങ്ങും തെങ്ങും മാവും തേക്കും എന്നു വേണ്ട സകല വൃക്ഷലതാദികളും തഴച്ചു വളരുന്ന തോട്ടത്തിന് നടുവിലാണ് ഉണ്ണിക്കുട്ടന്റെ തറവാട്. ആ തറവാട്ടിലെ കാരണവരാണ് രാമൻ നായർ, ഉണ്ണിക്കുട്ടന്റെ മുത്തച്ഛൻ. അവന്റെ അച്ചൻ എഞ്ചിനീയറാണ്, പലയിടങ്ങളിലായാണ് അദ്ദേഹം ജോലി ചെയ്തിരുന്നത്, അമ്മ നാട്ടിലെ സ്കൂളിലെ ടീച്ചറും. അവൻ ഒറ്റ മകനായിരുന്നു. കുട്ടു കുടുംബമായി അവരാ ചെറിയ തറവാട്ടിൽ ജീവിച്ചു പോന്നു.ഉണ്ണിക്കുട്ടന് ഓർമ്മ വെച്ച നാൾ മുതൽ മുത്തച്ഛൻ പുമുഖത്തെ ചാരുകസേരയിൽ ഇരുപ്പിലാണ്, രാവിലെയും വൈകിട്ടും ഊന്നുവടിയും പിടിച്ച് മേലുടുപ്പില്ലാതെ അദ്ദേഹം കവലയിലേക്ക് നടക്കാൻ പോകും. മുത്തച്ഛന് എന്തിനാണ് ഊന്നുവടി എന്ന് ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ ആലോചിക്കാറുണ്ട്, നടക്കുമ്പോൾ ഓരോ ചുവടും ദൃഢമായി വെക്കാറുള്ള ആജാനബാഹുവായ മുത്തച്ഛന്റെ കൈയിൽ കിടന്ന് ഊന്നുവടി ചക്രശ്വാസം വലിക്കും.

മുത്തച്ഛനോട് അതിനെപ്പറ്റി ചോദിച്ചാൽ 'നിന്നെപ്പോലുള്ള വികൃതി കുട്ടികളെ തല്ലി ഓടിക്കാനാണ്' എന്ന് കണ്ണുരുട്ടി പറയും.

ആറടിപ്പൊക്കവും ഒത്ത വണ്ണവുമുള്ള 'രാമൻ നായർ' ഉണ്ണിക്കുട്ടന്റെ ആരാധനാ പാത്രമായിരുന്നു .

മുണ്ടുടുത്ത് കാൽ നീട്ടി ഇരിക്കുന്ന അദ്ദേഹം ദൂരേക്ക് പോകുമ്പോൾ മാത്രമേ കുപ്പായം ഇടാറുള്ളു സംസാരിക്കുമ്പോൾ തൊടിയിലെ ഇലകളടക്കം അനങ്ങാതെ നിൽക്കും. ഇടവഴിയിലൂടെ ആരെങ്കിലും ദൂരെ നടന്നു പോകുമ്പോൾ 'ആരെടാ അവിടെ' എന്ന് പുള്ളി നീട്ടി വിളിക്കും. ഈ വിളി കേക്കുമ്പോൾ തന്നെ അവരുടെ പാതി ജീവൻ പോകും. ഇടവഴിയിൽ കൂട്ടുകാരൊത്തു പന്തു കളിക്കുമ്പോൾ പന്ത് തറവാട്ടു തൊടിയിൽ വീണാൽ പിന്നെ തീർന്നു അതെടുക്കാൻ പോകാൻ എല്ലാവർക്കും പേടിയാണ്, ഉണ്ണിക്കുട്ടനും. എങ്ങിനെയൊക്കെ ഒളിച്ചു കടന്നാലും ദൂരെയിരിക്കുന്ന മുത്തച്ഛൻ കാണും, ആ കാരണം കൊണ്ട് ഉണ്ണിക്കുട്ടനും ഇടവഴിയിലെ കുട്ടികളും എന്നും വഴക്കായിരുന്നു.

പണ്ട് വീടുവിട്ടിറങ്ങി പട്ടാളത്തിൽ ചേർന്ന മുത്തച്ഛൻ, പിന്നീട് തിരിച്ചു പോന്നു. തന്റെ സമ്പത്തെല്ലാം മരുമക്കൾക്കും, നാട്ടിലെ വിദ്യാലയത്തിനും ഇഷ്ടദാനം നൽകി മുത്തശ്ശിയോടൊപ്പം ഇവിടേക്കു വന്ന് കൃഷിപ്പണി ചെയ്ത് കുടുംബം നോക്കി. മക്കളെയെല്ലാം നല്ല നിലയിലെത്തിച്ചു മക്കളധികവും ദൂരദേശങ്ങളിൽ ജോലിക്കുപോയി. അദ്ദേഹം വീടിനെ കാത്ത് പുമുഖത്തിരിക്കും.. എല്ലാവരും അകത്ത് കൂറ്റിയിട്ട് ഉറങ്ങുമ്പോൾ മുത്തച്ഛനും മുത്തശ്ശിയും അടച്ചുറപ്പില്ലാത്ത പുമുഖത്ത് കിടക്കും. മുത്തച്ഛന് ഭൂമുഖത്തൊന്നിനെയും പേടിയില്ല. മുത്തച്ഛൻ കുളി കഴിഞ്ഞ് തോർത്തു കുടയുന്നതു കണ്ടു നിൽക്കാൻ നല്ല രസമാണ്, പടക്കം പൊട്ടുന്നതു പോലുള്ള ആശബ്ദം കേൾക്കാൻ ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ ഒളിച്ചു നോക്കും.

ഉണ്ണിക്കുട്ടന്റെ അമ്മച്ചൻ നാട്ടിലെ അറിയപ്പെടുന്ന അദ്ധ്യാപകനും പണ്ഡിതനുമാണ്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ അദ്ദേഹം ശ്ലോകങ്ങളും കണക്കും പറഞ്ഞു തരുമ്പോൾ ഉണ്ണിക്കുട്ടന് അദ്ഭുതമില്ല. എന്നാൽ താൻ പഠിച്ചിട്ടൊന്നുമില്ല എന്നു പറയുന്ന മുത്തച്ചൻ, കടിച്ചാൽ പൊട്ടാത്ത ശ്ലോകങ്ങളും, ആർക്കും അറിയാത്ത കണക്കിലെ കുറുക്കു വഴികളും പറഞ്ഞു തരുമ്പോൾ ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ ആരാധനയോടെ ആമൊട്ടത്തലയിലേക്ക് നോക്കും. പണ്ട് പാട്ടു ക്ലാസിൽ ചേർന്നു എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ 'കേട്ടാലോടി രാഗമാണോ? അതോ ശ്യാനോളി രാഗമാണോ? പഠിച്ചത്' എന്നു മുത്തച്ഛൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ 'അതൊന്നും പഠിക്കാൻ സമയമായിട്ടില്ല, ചേർന്നിട്ടേ ഉള്ളു' എന്ന് ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. പിന്നീട് അമ്മ പറഞ്ഞപ്പോഴാണ് അതിലെ ഫലിതം അവന് മനസ്സിലായത്. അതുപോലെ അച്ഛന്റെ അടുത്തേക്ക് (ആന്ധ്രയിലേക്ക്) മുത്തച്ഛന്റെ ഒപ്പം ട്രെയിനിൽ പോകുമ്പോൾ, കൂടെയുള്ള ഹിന്ദിക്കാരോട് മുത്തച്ഛൻ നിഷ്പ്രയാസം ഹിന്ദി സംസാരിച്ചപ്പോൾ ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ ശരിക്കും ഞെട്ടി. 'മുത്തച്ഛന് അറിയാത്ത ഒന്നുമില്ല' അമ്മ പറയും.

ഉണ്ണിക്കുട്ടന്റെ അച്ഛനും മുത്തച്ഛനും തമ്മിൽ സ്നേഹവും അതിലേറെ ബഹുമാനവും കലർന്ന ബന്ധമായിരുന്നു. അച്ഛൻ മുത്തച്ഛനോട് മറുത്തു പറയുന്നത് ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ കേട്ടിട്ടില്ല. ബുദ്ധിമുട്ടാണെങ്കിലും ജോലിസ്ഥലത്തേക്ക് മുത്തച്ഛനെക്കൊണ്ട് അച്ഛൻ പോകാറുണ്ട്, ആ യാത്രകൾ ഉണ്ണിക്കുട്ടന്റെ ഇഷ്ട യാത്രകളായിരുന്നു. മുത്തച്ഛനായി കൊത്തുപണികളുള്ള ഊന്നുവടിയും, ടി.വി കാണുമ്പോൾ കാറ്റു കിട്ടാനുള്ള ടേബിൾ ഫാനും അച്ഛൻ വാങ്ങിയതാണ് എന്ന് ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ അഭിമാനത്തോടെ ഓർത്തു. അമ്മയുടെ സ്കൂളിലേക്കുള്ള യാത്ര സൗകര്യം പ്രമാണിച്ച് അവിടെ അടുത്ത് സ്ഥലം വാങ്ങി വീടുവെക്കുന്ന കാര്യം അച്ഛൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ മ്ലാനവദനനായി മുത്തച്ഛൻ ഈ തൊടിയിൽ ഇഷ്ടം പോലെ സ്ഥലമില്ലേ എന്നു മാത്രമേ തിരിച്ചു ചോദിച്ചുള്ളൂ, ആ ചോദ്യം മാത്രം മതിയായിരുന്നു അച്ഛന് മുത്തച്ഛന്റെ അടുത്തു തന്നെ വീടു വച്ചാൽ മതി എന്നു തീരുമാനിക്കാൻ.

മുത്തച്ഛൻ ഉണ്ണികുട്ടനോട് പ്രത്യേകിച്ച് വാൽസല്യമൊന്നും കാട്ടിയിരുന്നില്ല,വഴക്കും പറയാറുണ്ട്. വീട്ടിലെ മറ്റു കുട്ടികളെ കൊഞ്ചിക്കുന്ന പോലെ കൊഞ്ചിക്കാറും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മുതിർന്നവരോടു പെരുമാറിയിരുന്ന പോലെയാണ് പെരുമാറിയിരുന്നത്. ഉണ്ണിക്കുട്ടന്റെ ഇഷ്ടവും അതു തന്നെയായിരുന്നു. അവർക്കു രണ്ടു പേർക്കും മാത്രം മനസ്സിലാകുന്ന ഒരിഷ്ടം അവർ തമ്മിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. പഠിക്കാൻ മിടുക്കനായ അവനെ മുത്തച്ഛന് ശരിക്കും ആരെക്കാളും ഒരുപാടിഷ്ടമായിരുന്നു. നിർബന്ധിച്ച് പഠിപ്പിക്കുന്ന, പഠിത്തത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ കർക്കശക്കാരിയായ അമ്മയുടെ അടുത്തു നിന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ ,സന്ധ്യയാകുമ്പോൾ മുത്തച്ഛന്റെ ചാരുകസേരക്കരികിൽ ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ ഓടും. അപ്പോൾ അമ്മക്ക് ഒന്നും ചെയ്യാൻ പറ്റില്ല, പിന്നെ കറൻറ് പോകുന്ന സമയത്തും. ആ സമയങ്ങളിൽ പുമുഖത്ത് ഉണ്ണിക്കുട്ടനും മുത്തച്ഛനും മാത്രമേ ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ. ആ സമയങ്ങളിലാണ് ആർക്കും പറഞ്ഞു കൊടുക്കാത്ത മുത്തച്ഛന്റെ പഴയ വീരകഥകൾ ഉണ്ണിക്കുട്ടന് പറഞ്ഞു കൊടുത്തിരുന്നത്. നാട്ടിലെ ചട്ടമ്പിയുടെ സൈക്കിൾ കുളത്തിലിട്ട കഥയും, പട്ടാള ക്യാമ്പിലെ കഥകളും, വയലിലെ പോത്തുടുന്ന കഥകളും മുത്തച്ഛൻ പറയും. ഉണ്ണിക്കുട്ടന് ഏറ്റവും പ്രിയം ഒടിയൻമാരും മുത്തച്ഛനും തമ്മിലുള്ള കഥകളായിരുന്നു.

സുഹൃത്തുക്കളെ മറ്റാർക്കും അറിയാത്ത മുത്തച്ഛൻ ഉണ്ണിക്കുട്ടനോടു മാത്രം പറഞ്ഞ ആ ഒടിയന്റെ ഒരു കഥ നമുക്കും കേട്ടാലോ.

കുറ്റാകൂരിരുട്ട് മുത്തച്ഛൻ കൊപ്പത്തിൽ നിന്നും നടന്നുവരുകയാണ്. അന്നവിടെ ആളുകളും വീടുകളും ഇല്ല. കരിങ്ങനാടു കുണ്ട് എന്ന സ്ഥലത്തിലൂടെയാണ് യാത്ര. അന്ന് പിടിച്ചു പറിക്കാരുടെയും ഒടിയൻമാരുടെയും ശല്യം കാരണം ആ വഴി ആരും പോകാറില്ല. അങ്ങനെ പോകുമ്പോഴാണ് മുന്നിൽ ഒരു പശുവിനെ കണ്ടത്. വാലു കാണാത്ത, ഒറ്റപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്ന ആ പശുവിനെ കണ്ടപ്പോൾ അത് ഒടിയന്റെ കൺകെട്ടാണ് എന്ന് മുത്തച്ഛന് മനസ്സിലായി. ഉറച്ച ചുവടോടെ കയ്യിൽ ഒരു കുറുവടിയും എടുത്ത് മുത്തച്ഛൻ നടന്നു. പിന്നെ മരത്തിനു മുകളിൽ ചെവിയില്ലാത്ത ഒരു മുങ്ങ നിലാവെളിച്ചത്തിൽ തുറിച്ചു നോക്കുന്നു. തന്റെ തൊട്ടടുത്തു കൂടെ ഒരു നിഴൽ പോയപ്പോൾ കുതറിമാറി 'അയ്യപ്പനാണോ? കയ്യിലൊന്നും ഇല്ലല്ലോ അയ്യപ്പാ, വല്ലതും വേണമെങ്കിൽ നാളെ വീട്ടിലേക്കു വന്നാൽ മതി' എന്ന് മുത്തച്ഛൻ കയർത്തു പിടിക്കപ്പെട്ട ജാള്യതയിൽ 'ഞാനൊരു തമാശ ചെയ്തതാണ് രാമേട്ടാ' എന്ന് പറഞ്ഞു ഒടിയനയ്യപ്പൻ ഇരുട്ടിലേക്ക് മറഞ്ഞു. പക്ഷേ മുത്തച്ഛൻ നാഴികകളോളം നടന്നിട്ടും വീടെത്തുന്നില്ല, ഏതിരുട്ടത്തും തനിക്ക് വഴി തെറ്റില്ലെന്ന് ഉറപ്പുള്ള മുത്തച്ഛന് വഴിതെറ്റി. കണ്ട കാഴ്ചകൾ തന്നെ വീണ്ടും കാണുന്നു, പെട്ടെന്ന് വീടെത്തിയ പോലെ തോന്നി പക്ഷേ പുമുഖത്തൊക്കെ കറുത്ത പശുക്കൾ, അവ അനായാസമായി കഴല ചാടിപ്പോകുന്നു. നേരത്തെ തന്റെ ഒടിവിദ്യ പരാജയപ്പെട്ടതിൽ മനംനൊന്ത അയ്യപ്പന്റെ അടവുകളാണ് ഇതൊക്കെയെന്ന് അപ്പോഴേ മുത്തച്ഛന് മനസ്സിലായുള്ളൂ. 'അയ്യപ്പാ നീ മിടുക്കൻ തന്നെ, ഞാൻ തോറ്റു' എന്ന് മുത്തച്ഛൻ പറഞ്ഞപ്പോഴേ വഴി തെളിഞ്ഞുള്ളൂ. ഒടിയനയ്യപ്പൻ മുത്തച്ഛന്റെ കൂട്ടുകാരനായിരുന്നു. അങ്ങനെ എത്രയെത്രകഥകൾ! ഒരിക്കലും പറഞ്ഞാൽ തീരാത്തത്ര കഥകൾ മുത്തച്ഛനും ഉണ്ണിക്കുട്ടനും അറിയാം.

പിന്നെ പിന്നെ മുത്തച്ഛൻ കഥ പറയാതായി. നടക്കാനും പോകാറില്ല. എപ്പോഴും ചുമ തന്നെ ഡോക്ടറെ കാണിക്കാൻ പറഞ്ഞാൽ, മൂക്കുപൊടി വലിച്ചിട്ടാണെന്ന് പറയും. മുത്തച്ഛന് ആകെയുണ്ടായിരുന്ന ദുശ്ശീലമായിരുന്നു അത്. വളരെ പെട്ടെന്നു തന്നെ മുത്തച്ഛൻ ക്ഷീണിതനായി. ഉണ്ണിക്കുട്ടന്റെ സന്ധ്യകളുടെ നിറം മങ്ങി.

ഊന്നു വടിയെടുത്ത് നടക്കാൻ പോകാമെന്ന് പറഞ്ഞപ്പോൾ, "ഇനി തെക്കേ തൊടിയിലേക്കേ ഉള്ളു ഊന്നു വടിയല്ല, മാവിന്റെ തടിയാണാവശ്യം" എന്നദ്ദേഹം ചിരിച്ചു കൊണ്ട് ക്ഷീണിത സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ മുത്തച്ഛൻ വഴക്കു പറയാറില്ല. എപ്പോഴും ചിരിച്ചിരിക്കും. തൊടിയിൽ നിന്ന് പന്തെടുക്കാൻ ആരെങ്കിലും വന്നാലും ചിരിക്കും, എന്തിനേറെ പറയുന്നു തറവാട്ടിലെ കുസൃതികൾ മുത്തച്ഛന്റെ മൊട്ടത്തലയിൽ വന്ന് താളം പിടിക്കും അപ്പോളും മുപ്പർ ചിരിച്ചു കൊണ്ടേയിരുന്നു. നടക്കാൻ പരസഹായം വേണ്ടി വന്നു. ഉണ്ണിക്കുട്ടന്റെ അച്ഛനും അമ്മാവൻമാരോക്കെ ലീവിൽ വന്നു, മുത്തച്ഛനെ അടുത്തുള്ള വലിയ ആശുപത്രിയിൽ കൊണ്ടുപോയി.

മുത്തച്ഛനില്ലാത്ത ആ വീട് ഒരു നരകംപോലെ തോന്നി ഉണ്ണിക്കുട്ടന്. നാളുകൾക്കുശേഷം സ്കൂൾ വിട്ടു വന്നപ്പോഴാണ് ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ ആ സന്തോഷവാർത്ത അറിഞ്ഞത്,

മുത്തച്ഛനെ വീട്ടിൽ തിരിച്ചു കൊണ്ടു വന്നിരിക്കുന്നു. സന്തോഷത്തോടെ അടുക്കളയിൽ പോയി അമ്മയോട് ഇത് ചോദിച്ചപ്പോൾ ഇനി ഒന്നും ചെയ്യാനില്ല എന്നാണ് ഡോക്ടർമാർ പറഞ്ഞത് എന്നു പറഞ്ഞ് അമ്മ കരഞ്ഞു. പിന്നീടുള്ള ദിവസങ്ങൾ സങ്കടത്തിന്റെ ആയിരുന്നു, മുത്തച്ഛനും ഉണ്ണിക്കുട്ടനും. തന്റെ മനസ്സിലെ വീരനായകന്റെ ആരോഗ്യം ദിനംപ്രതി ക്ഷയിക്കുന്നതു കാണാനുള്ള കരുത്ത് ഉണ്ണിക്കുട്ടനുണ്ടായിരുന്നില്ല. വീട്ടിൽ എന്നും സന്ദർശകർ, ഓർമ്മയില്ലാതെ കിടക്കുന്ന മുത്തച്ഛനെ കാണാൻ വന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. വഴിപാടുകൾ, മന്ത്രങ്ങൾ, അയുർവേദ മരുന്നുകൾ, ഇംഗ്ലീഷ് മരുന്നുകൾ ഇവക്കൊന്നും ഉണ്ണിക്കുട്ടന് തന്റെ മുത്തച്ഛനെ തിരിച്ചു നൽകാൻ ആയില്ല. ഒരു കറുത്ത ശിശുദിനത്തിൽ, ഏകാദശി നാളിൽ ആ സാഹസി ദൈവത്തിനോട് കഥകൾ പറയാൻ യാത്രയായി. കുളിപ്പിച്ചു കിടത്തിയ ആ വലിയ ശരീരം തേജസ്സു ചോരാതെ, മുത്തച്ഛൻ പറയാറുള്ള തെക്കേ തൊടിയിൽ അഗ്നിയിൽ ദഹിച്ചു.

ആദ്യമൊന്നും ഉണ്ണിക്കുട്ടന് വലിയ വിഷമം തോന്നിയില്ല. എന്നാൽ തനിക്കൊരിക്കലും ഇനി ഈ മുത്തച്ഛനെ തിരിച്ചു കിട്ടില്ലല്ലോ എന്നോർത്ത് പിന്നെ പിന്നെ വിഷമം കടുത്തു. അമ്മച്ചന്റെ സാമീപ്യമാണ് അവനപ്പോൾ തുണയായത്. ഇടക്കിടെ ചില സ്വപ്നങ്ങളിൽ മുത്തച്ഛൻ തിരിച്ചു വന്നതായി അവൻ കാണും. സന്തോഷത്തോടെ എണീക്കുമ്പോൾ സങ്കടം വിതറി ആ സ്വപ്നം മാഞ്ഞു പോകും.

വർഷങ്ങൾ കടന്നു പോയി. മുത്തച്ഛന്റെ ആഗ്രഹം പോലെ ആ തൊടിയിൽ തന്നെ ഉണ്ണിക്കുട്ടന്റെ അച്ഛൻ വീടുവച്ചു. ജോലിയിൽ നിന്ന് വിരമിച്ച് അദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ അവിടെ ഉണ്ണിക്കുട്ടന്റെ കുട്ടികളെ കളിപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണ് ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ പഠിച്ച് ഡോക്ടറായി, ഒരു നിയോഗം പോലെ ആ നാട്ടിൽ സേവനം ചെയ്തു പോന്നു. അവന്റെ മുറിയിൽ നിന്ന് നോക്കിയാൽ മുത്തച്ഛനെ ദഹിപ്പിച്ച ആ തെക്കേത്തൊടി വ്യക്തമായി കാണാം. ഇന്നും ഒറ്റപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സന്ധ്യകളിൽ അവനവിടേക്ക് നോക്കി ഇരിക്കും. അവിടെ നിന്നു വരുന്ന ഇളം കാറ്റിലൂടെ വാൽസല്യത്തോടെ തഴുകി, മുത്തച്ഛൻ ആർക്കുമറിയാത്ത കഥകൾ അവനിപ്പോഴും പറഞ്ഞുകൊടുത്തു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

English Garden

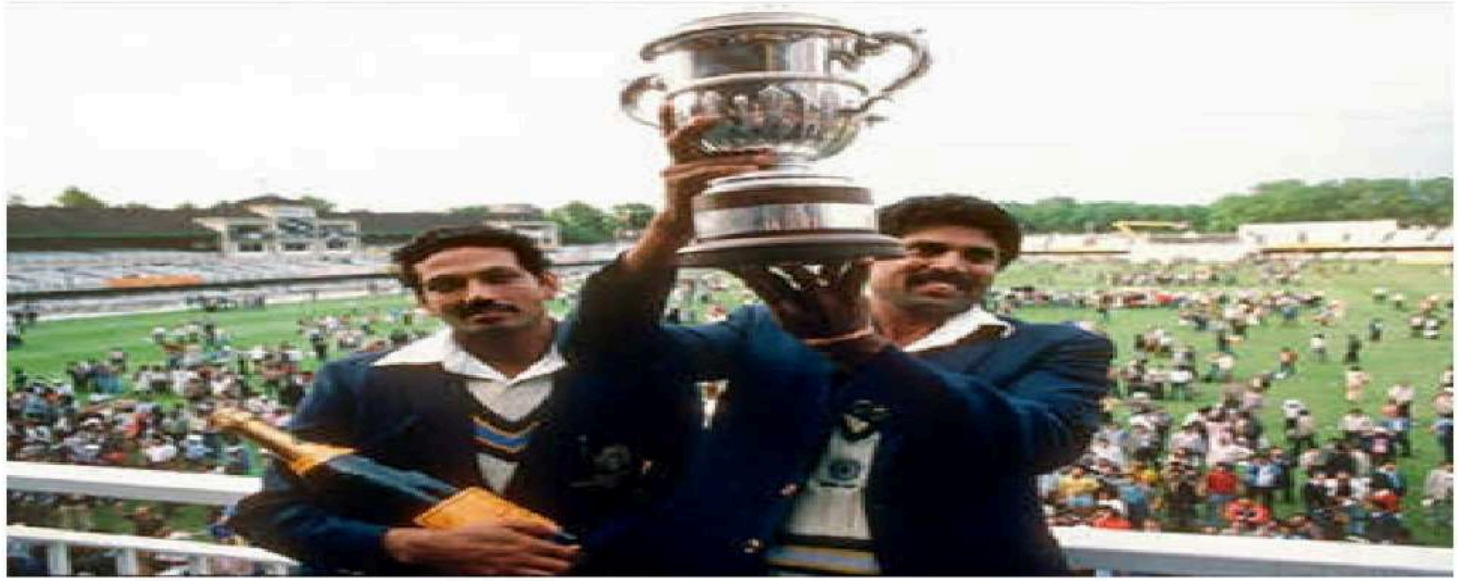
Dr Vinodkumar Nalapat
Chief Ophthalmic Surgeon
Saidarshan Eye & ENT Clinic
Calicut

1983

The year was 1983, and I had just finished my pre-degree and decided to join for MBBS. My neighbour , class mate and close friend since standard one, also wanted to do medicine. Entrance examinations had just started in Kerala and few coaching centres were just mushrooming in the state. The OUR and UNIVERAL institutes were the famous ones among them , but did not have a branch in Calicut . Students from Calicut had to go either to Trivandrum or Cochin. Cochin had OUR college and Trivandrum had both. We opted for Universal institute and we were sent to Trivandrum. Since Universal institute was fairly new, they had accommodation for only a limited number of students and we were among the unlucky ones . We tried to get accommodation at student hostel at Pattom where few of our friends from Calicut (Engineering batch) were staying. But that place was also full. So we roamed around the city and finally got a room in the famous Trivandrum hotel next to secretariat. Room no 24. The room on the first floor by the roadside. Rent Rs.24/- per day. Bath attached. The room, our home for the next two months, was much better than the hostel and the place was just walking distance from the Universal institute which was in make shift thatched halls.

The room rent was a bit too much during those days with a paltry allowance we used to get from home sent as money order every week as those were before the digital era .No mobiles, No ATM, no Google pay. We used to call home once a week from an STD booth in front of our Hotel. Our daily menu was Dosa , dosa and dosa . Trying to conserve what ever little money we could so that we will have enough to see a movie during the weekend. The Prudential Trophy Cricket World Cup was going on in England and we could hear the radio commentary from our room as the next street, behind our room, had a small lodge and someone was a cricket fan there. INDIA had reached the final . We wanted to see that match. There was No TV in our hotel. Only Hotel Pankaj had a TV in their Roof Garden restaurant, but that was too much for our paltry budget. Suddenly we had a brainwave. We had about Rs. 30/- between us . So we decided to go to Pankaj and order a fresh lime juice each. So, armed with the Rs. 30/- , dressed very neatly, we entered roof top restaurant in the afternoon , sat in a place from where the TV could be clearly seen, took some time discussing the menu and finally ordered the fresh lime juice.

India had already lost few wickets and we sat through the innings sipping the lime juice. India were all out for 183 in around 55 overs (those days it was 60 over match) . During the innings break , the waiter asked us regarding our dinner and we again asked for the menu card and discussed for half an hour and finally ordered for one plate of French fries so that the total bill will be about Rs. 30/- . West Indies started their innings and Gordon Greenidge was out shouldering arms to a beauty of a delivery from Balwinder Sandhu. Our plate of French fries were also empty, the restaurant was full and the staff started looking at us in a hostile manner. Viv Richards came in and started hammering the Indian bowlers . At the same time a family came in to the restaurant and they couldn't find a seat. We avoided eye contact with any of the staff and was watching the TV . Then one of the waiters came and asked us if we want to order anything more. We knew our time was up and the way Richards was hitting, we knew India's time was also up. So

we asked for the bill. We went back to our hotel room and sat near the window to hear the commentary from the lodge next door. There was a roar of of applause from the lodge and we knew India had got Richards. Rest is history.

INDIA had won the Prudential World Cup ! There was bursting of crackers and shouting in the middle of the night and people were on the road, singing and dancing. We joined them for a round around the secretariat and India's craze for cricket and dominance in world cricket had begun.

Room No 24
of Trivandrum Hotel
(Recent Photo)

Dr S.R.Krishnamoorthy
Professor & HOD
Mount Zion Medical College,
Adoor

FUNDUS OCULI – A BIRDS' EYE VIEW

Sight, sharp and full, indeed a sheer bliss so divine,
Colors in all hues and shades, in form and sheen,
A joy to cherish and behold, sightless peeve in pain,
We Oculists, the licensed prophetics, view so preen.

Privileged, aren't we? peep through pupil so small,
Magnified though, see and profess in light or blight,
Direct or indirect, media permitting, at beck and call,
Images differ yet enthuse, often beyond one's sight.

Sinuous vessels, pairs of purple and red, silent and still,
Radially wading, fading and thinning out of sight,
Novice confused in thrill, cyanosed, blinking at will,
Opinions often in fights, experts port a common plight.

All in delight he navigates, views around and rewind,
Neophyte in duress, sees nothing groping in vain,
Watching the disc in awe, color, cup brimming in mind,
Focus fleeting in despair, ending often in no gain.

Pink in health, in sustain, pallor in atrophy and disease,
Cup differs in depth and size, sight in appalling gloom,
Larger or deeper, notches up or down, opinions fleece,
Shifts nasally or an override, bayoneting not so bloom.

Spots of red, dots and blots, spots of bother and alarm,
Trails of weeping, bleeders, tiny or large all in red,
Splinters, Roth spots, flame shaped, all differ, do harm,
These don't augur well, in fundus, feared, often ignored.

Twigs profuse and bizarre, frail, bleed and, leak for ever,
Proliferate in stress, Eales or veins blocked in thrombosis,
Vitreous in bloods, the looker, the looked, all in dither
Nightmare insight, threadbare sight, then amaurosis.

Leaks seldom in youth, yet profound in aged, yellow or white,
Hard or soft, in Coats, or diabetes, guests uninvited, ingress.
Circinate or in scatter, dyes summoned, lighting the leak site,
Drusen, dry or wet, macula under threat and broken truss.

Newborns spared not, preterms, in pounding distress,
Plus, preplus, rush in disease, retinal insults, all savage,
Lattice or snailtrack, myopes beta noire, flashes, a mess,
Breaks or holes charging retina in perilous cleavage.

Nicknames galore in excess, ocular jargon, funny with epithet,
Avagadros, animals, avians all queue up in health and disease,
Silver, copperwires veil the red, cotton and ink blot the carpet,
Birdshots or cats' eye a rarity, tigers and bulls seen with ease.

Streaks of angioid, Seigrist, lacquers or horse shoe break,
Tobacco dust or smokestack, cherry reds, salt and pepper,
Gunns or Salus bemuse all, beguiles beyond one's partake,
Connoisseurs delight and differ, victims sorrow and suffer.

Disease in doubt, adage for ages, Retina the clue and the tale,
Clinicians light in the tunnel, Oculists' sole, soul and supper,
An organ on view in still and in motion, in stale or hale,
An art so simple, yet bewildering, fascinating indeed for ever.

Dr Natasha Radhakrishnan
Professor & Senior Retinal Specialist, Amrita Institute of Medical Sciences, Kochi

ONCE MORE...
(ORU VATTOM KOODI)

It was Onam at Ashiyana. The daughter and I had picked flowers from the garden and put a small pookalam , Sadya was being readied in the kitchen, the husband dressed in a mundu was surfing the channels, the sons were figuring out how to wear the mundu before coming down for lunch with the usual queries of "do we have to?", both the mothers were in their set mundu saying their prayers. As I readied the lamp and banana leaf to serve the visiting King Mahabali, my thoughts flew unbidden to Onam many moons ago-the Onam of my childhood.

We were city bred unlike our cousins who lived near our ancestral house in Kollam and Onam was the time we visited the village. It was routine that as soon as Onam exams were over ,we would be carted, lock, stock and barrel from Trivandrum to the rustic village of Panmana in Kollam. We were not very happy about it, preferring to see our friends and neighbours and and read books(mostly me) and laze around in our own home. But there was never a question asked whether we wanted to go -it had to be done , as with most other things my father decided and till our spinster aunt who resided there passed away, we would be there for Onam, come hell or high water!

Our ancestral house was in the middle of a large property (what was called parambu in those days) with a huge collection of fruiting and flowering trees . Coconut trees were in abundance as also betel nut trees(adakka) both of which were good sources of income those days. The house itself was not too old as ancestral houses go, having been built by my father and aunt in their lifetime....but had all the spookiness of old houses with cobweb filled ceilings, and dark, dimly lit ,winding corridors. The kitchen was large with black tiled floor and an impressive array of wood stoves. Beneath the stoves, was the place to store firewood and dried parts of the coconut tree (kothumbu). This area was a scary part since any kind of creepy crawlies could pop out when you pulled a firewood out and there was another shed outside where the main firewood stock was stored and was also a source of the heebyjeebies for me. There was no attached bathroom -the only one was out there in the middle of the backyard, again a spooky, cobwebby place with a rickety wooden door that creaked ominously and made you, quite literally ,lose your shit .Most days I would postpone going for a dump(as only young kids can!) simply because I didn't want to go there. When I did, I would gingerly sit on the tiled squatting area of the Indian closet, fearfully eyeing the spider hanging from the ceiling and the hole by the wall, trying to get it over with as quickly as possible. Oh, there was no pipe connection, so water needed to be taken in a bucket from the well to this said place ...again required quite a bit of preplanning and not very conducive to easy bowel movements for a child. Bathing was yet another dreaded activity-The bath was called a "marappura", a fourwalled contraption made of woven coconut leaves, the floor was the sand itself and a stone in the corner served as a scrubber for feet and to wash clothes. Again, creepy crawlies could be anywhere, and although bathing in an open bathroom is now a luxurious act in 5 star resorts, I never did enjoy it in those days. One didn't feel clean with feet on the

wet sand and the constant lookout for creepy crawlies was also tiring.

My aunt lived there, a perfect storybook character we called Saar Appachi(teacher aunt). She and her 3 siblings(my father was the youngest) were left fatherless at a tender age and she took it upon herself to educate and support the younger brood. She was a schoolteacher (later headmistress) ,iron willed and acid tongued, the ultimate Matriarch. My grandmother, frail and old ,also stayed there with her but she passed away soon and my memories of my grandmother are patchy and incoherent. It was this aunt of mine who was the grandmother figure in all my memories and she was never the indulgent, loving grandmas made of sugar and spice-she was made of iron and steel and had quite an imperial attitude that was at odds with the general trend of subversive women of that generation and from what I could see in my own house in the interactions between my parents. Unmarried, Ah, that was the key, I realised later-she was the mistress of the house and all she surveyed and she ruled with a strong and powerful hand.

Once we reached there, there would be the usual recriminations about how we visit only for Onam(and I would always mutter rebelliously under my breath, then what, we should miss school and stay here or what!) and how tall we had become (that was me again!) and how we knew only English(we did know malayalam but the fact that we were having a citybased convent education was good enough to colour her view about it) .The Officer's daughters knew only English was her pet peeve and she would say that every time, to every visitor ,with a characteristic Malayalam drawl to the word, Officer-"Aaappeaser" much to our embarrassment.

Onam time meant that my Mother had no time for pleasantries and while we children looked around, acclimatising to the change, she would swing into action. The first job was to procure water for everything. Drawing water from the well for the cooking,washing up,for elders to bathe, was a superman chore that went on endlessly and being the eldest of the three of us, it was often my lot to do this strenuous, oft repeated activity though once my older cousins

reached, they would take over. After every meal, a pile of vessels smoked, charred and spiced with remnant of the curries would be dumped by the washing tub and squatting on the floor, my mother would scrub them clean , sometimes reluctantly helped by me. The parambu would have the big muscled, agile men called Mooparu, who climbed the trees, magically procuring coconuts,(tender and sweet for the city visitors to have and mature coconuts for cooking) , harvesting the huge raw bananas and chopping up tons of firewood . The elder one was Vasu Moopparu , sultry and betel chewing and the younger one was Gopi ,more chatty and affable and ready to put up swings for us to play. After their work, they would stand waiting for my aunt to give them their wages and onam bonus and extra special bonus from my father and no Onam visit was complete without seeing these two, till the elder one passed away many years later.

The day before Onam, my mother would be on overdrive mode. Besides the vaazhakola (banana bunch) from the fields , there would be a big chena (elephant yam) and soaked dal would be kept in large containers to be ground for the vadas. The bananas would be sliced finely and fried in coconut oil for banana chips, cut into thicker pieces fried and covered in jaggery for the sharkaravaratti, the yam would chopped up into perfect squares for chena varuthathu and the parippu vadas and uzhunnu vadas, would be scooped out of the oil, sizzling and crispy. The aroma of all this filling the kitchen and beyond would beckon to us-the first smell of Onam. All this chopping, grinding and frying would be done sequentially like a well coordinated orchestra with my mother going through the motions with the practice and finesse of a maestro. It would be all over by 9 pm, with all of us full from having tasted all these as they came off, hot from the stove . The tradition was that what was made to be served to King Mahabali the next day could not be tasted but my mom, with love for her brood, would tell us, its ok, you taste these, we won't serve them for Mahabali, so, by the end of the frying process, all of us kids would have our tummies full. But, dinner could not be skipped with my Aunt not letting us off , so rice and curries left over from lunch had to be eaten before we turned in for the night. This was the time my Aunt would swing into action to make her masterpiece, the slow cooked Sambhar. She would not help in any of the other cooking processes, preferring, instead, to sit in the drawing room, entertaining her visitors and paying off workers, quite the proverbial Matriarch. But, this Sambhar ,the king of all the Sadya dishes as she called it, was her masterpiece, her 'piece de resistance', so to say. The veggies would be chopped into large pieces, especially the chena which was essential. This would then be mixed with a ground spice mix and swirled around over the wood fire in a earthen pot .It was allowed to simmer for many hours on a small fire, withconstant tending required so that the fire would not be too much to char the bottom and yet be enough to maintain a simmer (something so easily done now with a gas stove knob!)...the result was a thick ,aromatic, spicy, sambhar that would stay for days at room temperature without spoiling andthe taste of which would increase with each passing day. I have never seen the end of this slowcooking process(methinks it's just left overnight on a warm stove to further thicken) being shooed away after dinner and dead tired with all the unaccustomed exercise, I would sleep like a log as soon as I hit the bed.

While the activities in the kitchen were reaching a crescendo at dusk, the front yard would be lined by cane chairs with my father holding court in the land of his childhood. With his favourite drink (his Army quota XXX Rum) in his hand, he would wait for his childhood friends and kindred cousins from various branches of the family(Read, the ones who liked their tipple!) to show up. There would be light banter and leg pulling, heavy and vociferous arguments and as the night went on, singing and the occasional loud fights before they drove off in their scooters. We would be asked to bring in some snacks and regaled with stories of their youth and childhood in return. A number of neighbours and others passing by would stop at the gate and shout out, "Kunjeppam vannu?"(When did u come, child?)That was always amazing to me that this big, Army Officer Papa to me was a "kunju " to the people of this land. My father, the first commissioned officer from the land was quite a hero-people came to see the 'Aappeesar' and his three English speaking daughters and many would come, just to see him, talk to him and hear his army stories.

When I could slink off from the kitchen, leaving

Mummy to its soot and smells, I would make a beeline for a large wooden almirah in the front room. It had books-like I had never seen before not the Enid Blyton kind that I was used to reading but real "adult" novels and a huge collection of old Readers Digests. I would devour these one by one, instinctively avoiding some of the "too grown up type" that were newspaper covered . But as I grew older and bolder in the later years, I would attempt to read the newspaper covered ones as well(the paper was to hide the scantily clad females on the cover, I realised later!!) That introduced me to new genres like Sudden and the wild west series, the sordid, sex filled stories of James Hadley Chase , Daphne du Maurier's Rebecca, and my own namesake in Tolstoy's War and Peace, all ,read by my father in his youth and left there when he went to serve in the Army.

The day of Onam would have an early start-by the time I woke up and bathed, sadya preparations would be in full swing. While chiding us for being late and giving us various tasks, my Mom would have already got most of the preliminary chopping and grating done. Our older cousins would come over only later in the day and most of the day's cooking was done by my Mom helped by us. When I was smaller, only the coconut grating was delegated to me . Atleast 8 to 9 coconuts had to be grated for all the curries and for my mother's signature dish the 'Ada Pradhaman'. Later, the coming of age those days, was being allowed to grind on the Arakallu(grinding stone) with its heavy stone rollerpin in the desired consistency for each curry. The mounds of grated coconut with the necessary accompaniments for each curry-turmeric powder and cumin seeds for the Parippu curry, shallots and green chillies for the Aviyal, plain white with cumin and mustard seeds for the pachadi and so on would be kept out neatly. The actual grinding was as much an art as it was manual labour-the rolling up and down ,the accumulated edges that had to swiped back into the centre and rolled again ,the stone rolled back and forth fluidly till all the ingredients were mixed well and ground .Occasional dipping of hands into a bowl of water ensured that the mix (Arappu) was not dry and your hands were not slippery while using the roller stone. To see my mother and older cousin grind each one was a fascinating sight when I was younger and I would hover around , asking for a turn to try my hand much like a postgraduate asking for a step during cataract surgery. Once I started, I was given specific instructions...this is for parippu curry-ithu mashi pole arayanam!"(this is for parippu,needs to be ground to ink like finish) or "this is for Aviyal, aranju pokaruthu"(this is for Aviyal, don't grind it too much) and those instructions stayed with me for life. I would proudly ask my Mom as I took each finished product, "Sheriyaayo?"(Is it perfect) and watch for her smile of appreciation.

These would then go into various earthen vessels, the "kudam" or pot for the more liquid curries, the flat ones,"kalam", for thoran and aviyal and by 12 noon, the kitchen would have a huge array of cooked food neatly covered with banana leaves. Meanwhile, my father with a signature "thorth" around his head would be out in the parambu, cutting down the banana leaves for the Sadya. By this time, two sets of cousins would reach and the merry brigade would follow him as he chose the finest and cleanest ones to harvest. Sometimes in the morning, after we had all bathed and dressed in the customary Ona kodi(new dress) it would be swing time(Oonjaal). We had this long swing made from an "Olakka" that could take more than one person(I have never seen such a swing after those days!)-we would sit one this way, one that way while the older cousins swung us higher and higher ,our enthusiasm resonating in squeals of delightful fear. The bravest of us would urge them to put a header(it was called a "mutta " for some unknown reason) where they would pull the swing ,farther and farther, till it was over their head and then let go while deftly slipping away in the opposite direction-the whoosh of the wind ,the rushing sway of the trees and the adrenaline rush brought a heady feeling that urged us to ask for more-and we would keep begging for higher and faster till they got tired. Another favourite pastime was a game with the dried frond leaf of the betelnut tree-'paalla' it was called. We would sit on it and be dragged around by the leaves on the sandy ground -the sturdy paalla would ensure that there was only slight discomfort of the backside as it grazed over rocks and bumpy areas around the entire parambu much like dry white water rafting. Of course , one lost out on these as you grew older and became too heavy for cousins to pull and as I grew up, the number

of cousins around also dwindled due to various reasons and these games were all relegated to the recesses of my memory.

Soon, my mother and aunt would call out that it was time for lunch-the corridor would be swept with bunches of thumbapoovu(one cannot be seen with a broom while Mahabali may drop in any moment)woven mats put for sitting, with the banana leaves lined up on either side in perfect apex to left, base to right order. One by one, all the items would be served, again, older cousins allowed to handle the bigger vessels while younger ones were given only the dry items like chips, vada and papadam to serve. A lighted lamp and a banana leaf in the east corner for the visting King would be served first and then all the others. What a feast it was ,the food, the banter and the happiness of that one shared meal in a year would bubble out and fill both the heart and tummy of King Mahabali , if he did actually drop in to partake in this Sadya in his honour.

Post sadya, while elders chitchatted , we would be eagerly waiting for the local boys' performance. They would come in groups-the "Pulikali" with their painted stomachs and chests that were at the same time fascinating and gruesome-while the painted ones pranced about ,the others sang songs and clanged bells and then came up to collect their just rewards. Another group called "Karadi Kali" with blackpainted bodies and skirts of strung coconut leaves would also come along by night time. As dusk set in , it would be sundown on Onam that year and the chirping crickets would keep us company as we lit the evening lamp and said our prayers.

"Mummy, let's put the banana leaves, we are hungry", said the daughter breaking my reverie. With a start I looked around at my family, all of us around the dining table, the dishes ready to be served, the lighted lamp in front of King Mahabali's share. For one fleeting moment, they were all there with me, my Officer Papa, my headstrong Appachi, my Uncles and Aunts.... then they were gone. My once superwoman mother, now ill and frail, was shuffling to her chair, and I could feel the circle of life closing around me. Someday, my daughter would, perhaps, chronicle how Onam was in her childhood while her own children gathered around her. We cannot bring back the traditions or settings of yore, we can but ensure that the cherished warmth and laughter of family and life go on, generation to generation!

Dr Shaji Ankan
Associate Professor
Government Medical
College, Konni

THE PUPPETS

You may all laugh and call us puppets!
Because we all are tied it on your fingers ;
You all made us to tell your stories ;
You never tried to tell our stories !

You may think we all in mask facies ;
But we've passion, feelings and emotions !
Strings are tied on to our neck and limbs ;
We all move and dance to your wish and will !

You know better we never break these strings;
If we break it we'll lose our dreams and lives...
Without our lives what's the feelings and emotions ;
You know better this and that's why you call us puppets

Still we dance and the shows continue ....!

Dr Thomas George
Senior consultant in Glaucoma & Cataract Services,Chaithanya Eye Hospital,Trivandrum

TAKE CARE, DON'T SCARE!

Had no plans of writing at all till my friend Nutty had bees in her garden. That is provocative enough! Talk about bees, the tiny insects that provoke fear in most people along with wasps. Occasional news story of someone dying of bee stings appear in the papers. We have been told by our grandparents about how painful it is to be stung by a bee, leaves a permanent phobia towards these tiny useful insects for life (even in the absence of direct experience).

A little about bees. Without them most of our agricultural produce would not have borne fruit. Like everything in this world, we want them to exist for our personal good - but in someone else's plot. Care is needed not fear. Once we have fear, our rational thoughts say good bye. 99% of bees in a colony are workers. They have stings and once they sting the sting comes off and they die (so for a bee it is expensive to sting). So they do not go after people and sting. Only if you threaten them, say throw a stone into the hive, will they attack. The queen also has a stinger. But these are fellows with better things to do than come into our homes and attack us. Most bees that find their way into houses are drones. Slightly bigger than the workers, but have no stinger! The reason is because; drones have only 1 role - to fertilize a swarming queen bee to start a new hive. Out of the 100s of drones that form in a hive very few get their rightful employment. The cruel civilization of the beehive sees no use of these useless males and they are thrown out of the hive to starve to death. They fly off with no direction in particular and may enter homes - to reignite our carnal fears - though harmless. It is very rare for a worker bee to lose their way as they are one of the best navigators in the natural world. Biomagnetism in these creatures along with direction of sunlight make them masters of navigation.

My cousin who keeps bees, tells me, each hive has its own personality. Some hives are calm. Some are more jumpy. In general most of the bad killer bee sting stories are from American continent, where the African bees were introduced. These are a more aggressive species than our Eurasian ones.

Our phobias are detrimental to rational thoughts. We teach our children dogs bite. Yes if you run from a dog, their hunting instincts get triggered and they may chase you, and the end result could be a bite alright. Instead of running, if you had stopped and stared at the dog for a few seconds, it would back off and look away, letting you walk away peacefully. For this you need your wits with you and an irrational fear does not help. In general, I have seen more people who never had a pet, being more scared of dogs. Net effect, resident associations want dogs eliminated from their locality. You chase off a dog, another one will take the space. A street dog that has settled in a place is less edgy than a newcomer and is less risky. So let sleeping dogs lie.

Another creature that triggers our animal phobias is the snake. Again most snakes are nonvenomous. (Few are, though). I have been involved with the World wildlife fund for nature from a very young age. Let me narrate a

couple of snake stories. My home is in an urban area. In Trivandrum, with a little bit of earth around the building, this made for some gardening. Well, when I was in 7 th or 8 th grade, during our family prayers I noticed a snake wrapped around the hinge of our front door (The parliamentary hinge that stick out a bit). So I became silent in the middle of the Lord's prayer part (a prayer, any Syrian Christian child of age 3 would recite with ease). My elder brother noticed this and was making sideways glances. But I was no longer thinking of the prayer. Rhomboid median scales on the snake is all I could see at that point. Its identity was clear to me; the head was not visible in the coils of its striped body. I was one foot away from it. Anyway, at the end of prayer, brother asked me why I had stopped midway. Without uttering a word, I went to my room and reappeared with a hockey stick in hand. My parents were horrified and asked me to calm down (later, they told me they had got worried about my brother's safety!). I had decided that it was not safe to try a rescue from that crammed place. So I executed the snake. That's when the rest of the family noticed the intruder, a common krait (Shankuvarayan in Malayalam). Much later when on holidays, my mother asked me to look at a snake in the garden, in one of my MBBS day's holidays. I went; I saw and then waited for it to disappear into some bush or crevice. Again was a krait. When asked, why I did not kill it, I had to explain. This was one snake we saw. With its excellent camouflage, many more are around, whether we like it or not. Killing one does not

make a difference. And it also has a role in letting us eat fruits of the ground like kappa, by controlling other vermin that actually does more damage to us.

Recently while walking home from work, I saw a ring of people in our flat's courtyard. In the middle was a deceased snake. 6 inches long in all. I was shown cellphone videos of it raising its hood. It was a cobra alright. At 6 inches it was just hatched. It would have been part of a clutch of eggs numbering fifty or so. I walked away, wondering what difference it made. They had killed the one maladjusted snake that showed itself! All its siblings are obviously slithering around nearby. With snakes, all we need to do is watch where we step. We are not on the menu of any Indian snake, and hence will not be chased down and bitten. Irrational fear is not the answer.

Year 2000. I found myself in TDMC Alappuzha. New town, New job, Knew nobody there, All alone for about a year. Nothing to do after 1 pm! Well I soon found the beach and a nearby temple pond to walk over and spend time. At the pond I found a friend Vishwan, who used to sit at the steps waiting for the card games to start. I used to sit there till his friends reached and they moved to a more wooded bank of the pond and I left for an early dinner (After all, I was never asked to join them even once). One day I spotted a smooth faced otter in the pond and showed it to my friend. His response was, "Children swim in this pond. Won't it bite them?" Prior to this we had seen, large fishes, watersnakes and even a 3 meter plus black snake swimming on the surface. We could not make a positive identification as the pond is mostly covered by water lettuce. Judging by the size and colour, that black snake most likely was a King cobra itself. All these had not caused Vishwan any concern, as he had seen them before. The otter, which was unknown to him till then, did. Probably because it was eating a fish near enough for him to see its teeth? Or was it a fear of unknown? Anyway, I have never heard of an otter attack on humans. So this fear was irrational to me. (The next day, I told my local colleague, Manoj about it. His half smile let me know how much of the story he believed. So a couple of days later when the sea was calm, when I could see hermit crabs at the beach, I decided not to report it to my only social support in Alappuzha then, Manoj).

Learn to appreciate nature and give it its space, and our life will be more fun. Just need to keep our eyes open to these personal discoveries.

Coming back to the bees: One can get anaphy laxis, and die, from a single bee sting. Yes, have heard about these events. But I have personally seen more anaphylaxis happening in people who ate prawns (shellfish) and to date none from bees. And in my limited general experience as a doctor, I have seen more deaths from road accidents, than anaphylaxis. I would assume the probability of dying from a bee sting is less than that of dying in a road accident from a statistical point of view. Agree lightning can strike anywhere. In life one cannot cover all bases and be totally safe. Take care but do not be afraid.

Dr Sangeetha Rajagopal
Consultant Ophthalmologist
Comtrust Hospital, Calicut

THE HALF BITTEN APPLE

As eyes are open,fingers search for tapping a mirror,
Where reflection of one's face is invisible ,but many other faces.
Charging one's own soul till full ,an idea though queer
Engaging in perfect bliss,one's face is seen in faint traces.

A man when born, lives and leaves with his shadow.
Hanging out in solitude with this new buddy,it thrills.
Unaware of the own laden shadow,rejoices in the meadow.
Enslaved by the woven fancy shadow,he chills.

Heads held low,chin fell down,eyes start rolling
Pedalling through the waves of sea,drifting from the shore.
Words seem to glow, brows do frown,screen starts scrolling
Fondling on the unreal land, partying galore.

Many days may pass on without a ping or a ring.
Never a day misses without a tap or a chat.
Untold stories lurk in the walls to sing,
Behold; step back from trolls with feat.

Becomes a pie of cake,a pie of life forever
Shows a pie of circle,tags one a techie pie.
Accounts for many lies,befriended moreover
Seizes by collar in a double knotted tie.

Where apple of my eye is no more,a metaphor
A 'half bitten' apple is for sure ,a charmer.
Let it not take away the pure charm of connectivity,
Let it not wake up the boredom of insensitivity.

Dr K. Preetha
Consultant Phaco Surgeon
Al Salama Eye Hospital
Calicut

"Of Romanticism and Filmy ideas"

The blinking red light in the foyer.....

The cool unflappable surgeon in the OT garb.....

The staff moving around purposefully.....

And the scintillating background music!!!!

Those were the lofty ideas I had about operation theaters as I started as a starry eyed ,eye surgeon (pun unintended). But of course life has this way of curing you of any such romantic filmy ideas.

So the very first month of my PG in a government medical college in North India, I am a lowly first year resident expected to do all the grunt work in the OT. One of the highlights at this time is to give the anesthesia , euphemistically called giving a "Block". My patient is a dimunitive old lady with a weather beaten face which seems to hold all the wisdom in the world. After explaining about the surgery and the anesthesia, I prepare her for the pain of the injection .

Giving me a shy wide toothed grin, she assures me, "I have given birth to 9 kids shishter ji , this is nothing" (All women doctors there were sisters or ' shishter ji' as the honorific went. I can lay claim to legions of brothers roaming around in the province.)

Reassured by her response, I bring the needle near her eye. She responds immediately ,with a flick of her head worthy of any 60s hindi movie heroine.

Pause, explanation (ammaji ankh sunn karna hai : we have to numb the eyes), pleading (Ammaji please, sir wait kar rahe hai: sir is waiting), Repeat. ..... Pause, explanation, pleading, repeat. , explanation, pleading, repeat.

We play the needle-head flick dance for around 10 minutes until she finally condescends to let me give her the jab while holding onto my free arm.

And.....

With an ear splitting shriek, the volume of which belies the energy in her small frame, she let's loose a stream of profanities that would make even "the gangs of wasseypur" blush a furious red.

While continuing to mutter invectives cursing me and my next ten generations to high hell, she displays a remarkably strong 'Ninja'isque grip on my arm. Sorely tempted to join in the banshee like wail, I remember at the last moment that I am the doctor here and therefore, somehow, manage to project that expression all good doctors are supposed to have "The Perpetually Constipated Zen look".

As her eyes get numb, I am relieved to see my poor arm is still attached to my body Talk about baptism by fire.

Finally she is blocked , her eyes are immovable and she enters the ot . However no occidental procedure takes into consideration the power of our common man err..... in this case common woman.

The moment the surgery starts, Ammaji decides her head flicking is absolutely necessary for the survival of the human species.

After much shouting and screeching, the

surgeon (one of my professors who has reached the limits of his patience) asks her very politely, “Ammaji aap kya train mein paida hui thi”. Ammaji, were you born in a moving train. To which Ammaji immediately responds with another head flick.

Shocked by his statement, I mentally chide his lack of patience. Of course such magnanimous ideas were quickly laid to rest a few years later when it was my turn to face the music.

I am a newly minted surgeon in Kerala. Now, in Phaco our working field is hardly a few millimeters. And in accordance with Murphy's law (if something has to go wrong it will) as I enter the most pivotal step of the surgery, bang on target the patient moves her head.

“What is wrong ?” I ask her authoritatively.

“Nothing”

Then why are u moving your head.

“I am not” she refutes conclusively.

And thus starts the ultimate bharatanatyam performance with head movements that not even Yamini Krishnamurty can rival, while poor me tries to keep the beats.

Starting from authoritatively asking her to stop moving, she has reduced me into a pleading, begging mass of humanity within 10 minutes.

After a lot of martial arts maneuvers which would have done even Bruce Lee proud, I finally manage to keep reaching the operative field and complete the case. By “he end, I have developed a healthy respect for the Indian railways !!”.

Another Phaco case, and I am giving a remarkably accurate impression of being a spider using all of my 4 limbs simultaneously while having wet dreams of having another 4 more. So you can imagine my pleasant surprise when I see a fifth limb in my operative field.

Perturbed as well as thrilled with the idea of having grown another limb, I am rudely roused out of my daydream, as my assistant yells at the patient to keep his hand down.

Crosschecking that the hand is not mine, I realize it is the naughty patient. To my indignant bark of “What are you doing Achcha” He says “Chevi kazhuganda. Njan raaville kazhugiyathaanu” Don't wash my ears , I cleaned it today morning!!!.

(You see a bit of the operative fluid has trickled down his ear).

Then of course there was the patient who actually heeded my advice and refrained from bringing her hands up. Instead the moment we draped her, in comes her request.

"Doctore onnu mooku choriyo"????

Doctor, Can u scratch my nose With pointed instructions of " kurachu ivide , kurache avide" (: a little bit here , a little bit there) , I zero in on the site of her itch and she gives in to blissful exclamations of oohs and aahs as I scratch her nose from above the drape.

Later on she tells me , “Ini kaashikku povanda” Apparently the bliss of that nose itch was equivalent to attaining Moksha at Kaashi.

I am glad I can always progress to be “the ultimate nose itcher: moksha daayaka” if I decide to hang up my medical boots. Thankfully despite all of our shenanigans, God is usually kind enough to bless people with good vision postoperatively. I still remember one such patient who had excellent vision.

Feeling extremely proud of myself , I ask her , " How is your eye ? "

She, promptly proceeds to burst my self important bubble and, starts off with a litany of complaints from blurred vision to itching to foreign body sensation to watering and so on and so forth As my heart plummets to the pit of my stomach , I frantically check her eye, Only to find nothing wrong with it.

She glibly informs me “I am talking about the other eye”.

I pointedly ask her about the operated eye.

She looks at me dubiously and says " Cesarean cheytha kannil kaazhcha undu ennu thonnunnu ".

I THINK I have a little bit of vision in the eye in which u did a Cesarean.

I decide to thank my stars and enjoy the

fruits of my "ahem ahem " Labour !!!

And then start a stream of postoperative visits,the gist of which is something like this " Amma how are u "

" Doctore , kannil Cesareanu shesham muttu vethana undu." After the Cesarean in the eye , my knees ache .

Apparently after the Cesarean in her eye, every possible disease in her body has resurrected. Starting from back ache, to knee ache, to her gastritis: everything can be traced back to the Cesarean in the eye.

By her fifth visit , I am flabbergasted. And with a heavy dose of sarcasm , I ask her poker faced , " Amma, after the Cesarean in your right eye does your right big toe nail hurt " Finally,she looks at me with a genuine look of appreciation in her eyes,as if I have solved all possible earthly problems and tells me " Athe ! Doctorkku engane manasilaayi!!!"

"Exactly! How did u figure that out doctor!!!"

Rest in peace !!! Sarcasm.

Exasperated I ask her, "You know I am an eye doctor, I can't help you with your other complaints. Why do you tell them to me ?"

She looks at me with a sad smile and says, " My children , children in law and grandkids are busy in their own lives. You are the only one who hears my complaints. "

And with that heartbreakingly honest answer, Janu Amma worms her way into my heart reminding me once again of the reasons why I became a doctor.

After that , for the next 2 years every two or three months she would visit , and I had the privilege to be her confidante in all her real and imaginary battles against various diseases. Gradually her visits petered out and like all good movie endings left me with the hope that she still carries on her various crusades may be with a new confidante.....

(After all, there are some romantic filmy ideas, that even life should not cure us of.)

Dr Mini Mathew
Assistant Professor
RIO, Trivandrum

THE HUNCHBACK

Bent and folded,
A straight look, she sees the ground;
Often forget we:
That the sky is bright.

She can never with ease:
The beauty of the heavens enjoy,
Unless her neck she breaks
Or her back she strains.

For no fault of hers
She fell ablaze,
Face scarred to pity
Her lids pulled down.

Disfigured so much:
Onlookers shuddered,
Shutting eyes in dismay,
But in her eyes was a fire:

Her only seeing eye,
Looked at me eye to eye,
Determination and pride
Fired her mettle.

Courage dotted her steps
Boldness filled: she spake
I was great for 30 years long,
But now ease me from my pain!

Awestruck was I:
She is happy, why not I?
She can fight, why can't I?
Life is a miracle indeed.

Dr Thomas Arun Varghese
Dr Jacob's Eye Care Hospital
Cochin

A 'FROZEN' MEMORY

All doctors have different memories about their one year Internship or House Surgency period. It is a time when we realise that all the theory learned over four and a half years vanishes into thin air when faced with bleeding wounds, broken bones, gaping abdomens, spraying arteries, screaming ladies (in labour) and squirming children. It is a period that truly transforms boys to men and girls to women. And then there are some skills which were not in the books to start with and can only be learnt on the job.....

My internship precisely thirty years ago- at my Alma Mater, the Christian Medical College, Vellore has given me several memories and I would like to share one with you.

My very first posting was in Surgery Unit 2, a unit renowned for Endocrine surgery. Every theatre list used to have several Thyroid cases, one unusual case like a Phaeochromocytoma or Insulinoma and then a smattering of general surgical cases. Patients used to come from all over the country for the unusual cases which needed special expertise both from the surgical and anaesthetic teams.

We were four interns - two boys and two girls. My fellow male intern was a slippery character, never to be found when needed. In short, I was called upon for any long distance errands like going to the radiology department, collecting blood from the blood bank etc. Invariably, these were at the other end of the building or even better another building.

One important such errand was to take the 'Frozen Section' sample to the pathology lab. A Frozen section, you may remember is a tissue specimen taken from a patient during surgery, usually a suspected cancer, to see the nature of the tumour and whether it has been completely removed - all while the patient is still on the table under anaesthesia. The pathologist looks at the specimen immediately and based on his / her report, the surgeon either closes the wound or proceeds to remove more of the surrounding tissue. In other words, the course of the surgery would be decided by the pathologist's verdict - which was why the task of delivering the specimen was entrusted to a House Surgeon and not a hospital attender. You can imagine the huge psychological pressure in this task.

Besides this, there was a physical side to it. Our theatre complex was at the farthest end of the Surgical block and the pathology lab was on the top floor - fourth, to be precise - of the next block - the Outpatient block. So, the 'run' involved changing out of the theatre clothes, weaving your way through the corridors of the surgical block to its exit, cross the busy road (within campus road, but busy) to the Outpatient block, through more corridors to get to the stairs (lifts only for patients), climb the narrow winding betel (paan) stained staircase through the maze of people who have come to the hospital to the fourth floor and "hand" the specimen directly to the waiting Pathologist. While you waited, the Pathologist would look at the specimen under the microscope and directly phone the theatre with his / her verdict. You were then allowed to return.

After several runs, I had got quite good at it and in fact started timing myself to see how fast I

could do it. As you all know, with familiarity comes complacency or over confidence – whatever you want to call it. And I was to pay the price....

One theatre day, a frozen section of a 'cold nodule' of a Thyroid (suspected cancer) was handed to me in a plastic sachet. I set off on my run...To the changing room, out of my theatre scrubs into my street clothes, out of the theatre complex, through the corridors, past people, trawleys and wheel chairs to the exit of the Surgical block – my 'precious' cargo in hand. I then carefully crossed the road to the OP block. It was around 11am and the place was teeming with patients, bystanders and staff. Literally pushing my way through the crowd, I reached the foot of the stairs. A quick glance at the bag showed "everything" to be in its place.

The stairs were even more crowded. But time was of the essence. I ran up the stairs, taking 2-3 steps at a time, dodging and ducking the continuous multitude, all the way up to the fourth floor. I paused at the top of the stairs to catch my breath, quite pleased with myself that I had made it in record time without tripping, falling or knocking anybody over. I glanced at my sachet and FROZE!

Except for some bloody fluid, it was empty! My heart literally stopped! For a moment, my entire future flashed before my eyes. What would I tell the waiting pathologist? What would happen to the patient on the table? How could I return to the Theatre and face my Consultant? I might as well head to my hostel room, pack my bags and bid a hasty farewell to my medical career.

I took a few deep breaths and regained my composure. Come on...Be logical... The specimen was in the bag before I started up the stairs... So, "It" had made it till there. Then, it must be somewhere along the stairs between fourth floor where I stood and the ground floor! I just had to find it! Would somebody have stamped on it? Would the cleaning staff have removed it thinking it was some waste food? There was no time to think....

I carefully retraced my steps, eyes glued to the floor. Fourth floor to third floor -step by step. This was a relatively clear area of the stairs as the public did not come here much.... no sign of the specimen. Third floor to second floor ...I was going down on the wrong side of the stairs (The side where people were coming up). People were getting agitated. I didn't care.... No specimen to be seen. Second floor to first floor...The stairs were becoming increasingly crowded. I had to look between people's legs. People were giving me funny glances. Somebody asked me if I had lost something valuable..."Yes!", I replied "Very valuable!". At one spot, glancing between passing people, I saw something red and gooey and thought it was the specimen. On close inspection, it turned out to be a freshly spat bulky specimen of paan!

I was almost giving up. Sweat was pouring from my brow and my shirt was soaked with the physical effort and the mental agony. Could I have missed the specimen in my search due to the crowd on the stairs? There was no time to ruminate...I plodded on. My last hope ...First floor to ground floor...The most crowded part of the stairs...I was trying to go down and the crowd coming up was pushing me in the opposite direction. It was make or break! I didn't care what anybody thought! Step by step, going down, almost in a crouching posture....And then I saw it! In a corner of the stairs! There was the specimen, untouched! I couldn't believe my eyes! I never thought I would find it! It must have fallen out during my ducking and dodging!

There was no time even to thank my Gods as I had a pathologist waiting. I picked the specimen up with by bare hands, redeposited it in the sachet and made my way back up to the fourth floor. "What took you so long?" asked the pathologist. "I have been waiting for 20 minutes!". "Sorry Madam, the stairs were really crowded", I replied.

I waited with a thumping heart while the pathologist examined the specimen under the microscope. I dreaded she would comment on the quality of the specimen but it did not happen. Fortunately, the report was a favourable one and the pathologist phoned the theatre directly to convey the good news. I returned to the theatre and rescrubbed for the case as though nothing had happened.

Internship gives you many memories... some unforgettable, some you would rather forget and some.... just "FROZEN!".

Dr Deepa. M. G
Assistant Professor in Ophthalmology, Government Medical College, Ernakulam

DOOR TO HEAVEN...

Heaven- the ultimate adobe of all joys,
Thee is any man's dream and destination.
With blooms of infinite shades and scents,
And birds tweeting in murmuration,
The breeze humming lullabies in your ears,
And your mates in evergreen incarnation,
All around beauty and bounty flows....
But, Alas! I am awake from hibernation.

I am amidst buzzing crowds,
All alive but with heads bowed down.
The air is thick with blinks and beeps,
Only a few dare to glance at anyone.
The air is grey,and the sky darker,
My home webbed amongst silent walls.
My sights are blurred and my sounds clamour,
And mind slowly rotting in hypocrisies.

For THIS ME,heaven is a smile from a stranger,
The warmth of heart as an infant coos and coys,
Dancing to the rumble of a stormy downpour,
Smelling the summer blooms over the hedges,
Eavesdropping the sparrows rattling the bushes,
Getting lost in a nostalgic melody heard at a distance.
STILL,sparing no time for these pleasures around,
I drift back to my slumber.....
Wishing for the HEAVEN that exists only in dreams!!!

Dr Mini Nair
Consultant ophthalmologist,
Vasan Eye Care, Kottayam
Mandiram Hospital, Manganam

A WINTER TRIP

Now that January has come to an end, and February is well on its way, I admit to feeling a little blue. You see this is the time when our family usually goes on its annual vacation. This year, for obvious reasons, we are stuck at home. The most I can do is take a trip down memory lane.

Come, let me take you with me...

Last year, by the middle of January, we were all packed and set to go. I had always wanted to visit the Golden Temple at Amritsar and see the Wagah Border. Our travel agent had thoughtfully added a trip to Dalhousie in the travel itinerary she prepared for us. She described the place as a beautiful hill resort, reminiscent of the British Colonial Era, full of pine trees and rhododendron bushes. On our return, we could stop at Kajjar, a scenic valley popularly referred to a mini-Switzerland. Well, there wouldn't be any rhododendrons blooming in the middle of January, and the temperature was often subzero. I was rather apprehensive, especially since there were small children on board.

"We want to play in the snow," chorused our kiddie gang. In the end we decided to chance it

In Snow

Amritsar is a dirty dusty place, except for the premises and surroundings of The Golden Temple, which are kept spotlessly clean. We removed our footwear and paddled through icy cold water to enter the temple compound. I was stuck by the serenity of the place. Was this really the same spot where Operation Blue Star was staged so many years ago? The sight of the golden structure with its reflection shimmering in the clear water of the lake surrounding it is truly mesmerizing.

Back at the hotel, dinner was complimentary. The kitchen staff kept plying us with tasty snacks we hadn't even ordered-pani puri, chole chat, paav baji and a lot of other things I can't remember the names of, so that when the main course came, none of us had much of an appetite. We tried our best to do justice to the delicious "kulcha" , a type of flat bread, and the various other roti, dal and paneer dishes. Desert was hot Gulab jamun and carrot halva. It

Wagah Border

was a struggle even to get up from our seats afterwards, but the kitchen staff looked strangely dejected. " Don't you like the food", they asked? "You have hardly eaten anything!"

The following morning, we paid a visit to the memorial at Jallianwala Bagh where nearly a thousand unarmed civilians participating in a peaceful protest meeting had been shot at point blank and cruelly massacred by British troops way back 1919. To enter the Bagh, you have to pass through a narrow passage, which explained why the people had been trapped. We saw a wall riddled with bullet holes and the "martyr's well", into which many people, in a desperate effort to escape the bullets had jumped, inadvertently committing suicide. It was really heart -rending!

The Wagah- Atari border is the international border between India and Pakistan. It is situated between Amritsar and Lahore on the Grand Trunk Road. The "Beating the Retreat" Ceremony. which takes place every evening with the participation of Indian Border Security forces and Pakistani Rangers is a spectacular sight. It ends, before the sun sets with simultaneous lowering of their respective flags by the two nations and closing of the gate. The arena was packed with spectators filled with patriotic fervor. We cheered, yelled out national slogans and waved our flags with the rest of them. It was an unforgettable experience

Dalhousie was our last stop before returning home. We set out early in the morning, driving past fields of wheat, sugar cane, mustard and other food crops The countryside was dotted with deciduous trees; pathetic creatures devoid of their leaves, their misshapen limbs stretching towards the sky. As we eased our way into Himachal Pradesh, the terrain became hilly. We inched upwards through winding roads, with hills on either side. Stopping for a cup of tea on the roadside, I eagerly breathed in the cool, pristine air, fragrant with the scent of pine. It was invigorating.

Bullet holes in Jallianwala Bagh

Our hotel was a quaint little place, built into the mountainside, offering a magnificent view of the surrounding hills and valleys. It had been snowing three or four days back, and not all of it had melted. There was a large expanse of icy snow in front of the hotel: the children were ecstatic.

But there was more to come.

Late at night, I woke up, and acting on an impulse, drew open the thick window curtains and looked outside. To my surprise and fascination, I found myself gazing at a white wonderland. The snow was everywhere, on the pine trees, the rooftops and the surrounding hills, glistening in the eerie light of the moon "Hey," I whispered to my husband, who was fast asleep on the other side of the bed, "It's been snowing!" He gave a non-committal grunt and wrapped himself tighter in his blanket.

It continued to snow the whole of the next day, the feathery flakes twirling in the air before settling down. .The terrace was covered with soft, virgin snow, about six inches deep where we made snow balls and fooled around to our hearts content. By evening the snow had stopped, and the mist cleared, but we were faced with another problem: how were we to get back down? Our tempo traveler driver, getting wind of a possible snowfall, had taken our vehicle further down the hill, and was waiting for us there. "There's a shortcut down the hill," our hotel manager told us cheerfully." You can easily reach there by fifteen or twenty minutes on foot. We can get porters to carry your luggage." Maybe it was easy enough for those used to it, but for us the prospect of walking in the freezing weather was uninviting to say the least. What if someone slipped and broke his leg?

In the end, we managed to get hold of two four-wheel jeeps to take us the four or five kilometers downhill to where our tempo traveler was waiting. Due to the particular geographic feature of the region, the snow had been limited to a very small area at the summit.

What a journey! If it had snowed one day earlier, the road to Dalhousie would have been blocked, and we would have had to cancel our trip there. And best of all, none of us even caught a cold after being out in the freezing air!

Dr Lakshmi. C
Associate Professor,
Malabar Medical College
Hospital and Research
Centre, Calicut

ONCE UPON A TIME...

Once upon a time smiles greeted me at any place;
Once upon a time I was happy to see the smile on a child's face;
Once upon a time I cherished a cup of tea with my friends;
But now I face masks around... what else to do than to make amends?

Once upon a time we used to find reasons to party;
Alas ! now we don't have the liberty...
There was a time when our kids would wait eagerly to travel;
Fate has it , we now bury those wishes deep down in gravel.

Once upon a time we used to walk down the streets without fear;
Engulfed in the cloud of terror, we now tie down those who are dear .
Once upon a time, mishaps were one occasional affair;
Look around now and heareth all stories of death and despair...

How I wish "Once upon a time "would return,
Hoping our little ones would not have to see their dreams burn...

But every cloud has a silver lining,
That new dawn on mankind is what we are yearning,
At the horizon of hope ,with faith unwavering...

THE JACK OF ALL FRUITS REDISCOVERED

Dr Mini Mathew
Assistant Professor
RIO, Trivandrum

Honk!honk!honk!It was a lazy Sunday afternoon and I was jolted out of my siesta by Thomas chettan ,our family friend from Kallambalam. Though the visit was unexpected, he was the most welcome guest at our home with his car loaded with goodies from his vegetable farm. So what was it this time? Out came mangoes the king of fruits, ripe, unripe and semi ripe ones, papayas again ripe, unripe and semi ripe ones and then my heart sank like Titanic. Out came jackfruit number 1, jackfruit number 2 and 3 and 4 like Jagathy throwing bombs all around.The COVID induced lockdown had just barred our maid for 2 weeks and with the weekend chores still remaining unattended, jackfruit was the last thing in my bucket list. The luxury of a good Sunday rest was snatched out in a blink.

No Unniyarcha has ever fought a battle more valiant than a homemaker with a jackfruit. My skill at cutting this fruit is such that, never in history was I able to hit the same spot with the machete. Each attempt makes the blade stickier making my job miserable with each swing. I watched with green eyes as my better half sliced it with eerie precision. In no time the family affair started with kids seated around him with hands moistured with oil to relieve us from the inevitable messy glue.

Kerala has a blind love for this fruit which is often carried down via XX (rarely XY) down the family tree with new culinary improvisations happening at each generation. No art is mastered in a few hours, it takes patience and ages. So it took us some couple of hours to gently prod each precious "chula" from the rind and then proceeded to peel each bulb off "chakini", reminiscent of Aymanam days of God of Small Things fame.

Then came the surgical slicing of the precious yellow bulb as warranted by each variety of dish and finally the collection and cleaning of the jackfruit seeds for the next day's jackfruit meal continuum. Thanks to the coordinated work by the master of ceremonies we were left with two huge bowls of "chulas" and one bowl of "seeds"- enough ammunition to feed an army.

Beholding the smirking faces of the teenaged ones, one couldn't possibly solicit further help. With all the enthusiasm I could muster, I feverishly started on each dish and after some sweat and fury some edible entities started emerging. The well mashed dish interspersed with coconut, garlic and green pepper dashed with chicken gravy is feast, fit for kings. It disappears from mouth, one can forget mastication, and disappeared as soon as they were served .The seeds took a variety of novel forms as milkshake, chocolates, "mezhukku purati" and whatnot. Though I agreed to break my back grumblingly and forced myself to this culinary onslaught the camaraderie that accompanied it was worth the sweat.

At the end of the day when I rushed to the solace of my virtual world I was advised on the effective utilization of each fragment of this fruit including "chakini" and rind, which we had left to compost. As usual, the untasted are always supposed to be the tastiest...

Dr Sugandha Sinha
Consultant Ophthalmologist
Comtrust Eye Hospital
Calicut

REWIND, REPLAY...

Here we are, yet again,
Riding the second wave,
On the shoulders of lockdown,
Last year was a close shave.

How many lost,
Is no longer a question,
The grief of the bereaved,
Mere words cannot possibly mention.

A mother, a father, a child,
An acquaintance, a neighbour, a friend,
Only watch we can with misty eyes,
Only condolences we can send.

As the days merge into weeks,
As the months roll by,
In just a blink,
A whole year can pass you by.

So hold on to each moment,
And your loved ones while you can,
Cherish each breath as the first,
And pray as fervently as you can.

In The Grand Scheme of Things

Dr Rose Mary Tomy
Consultant Ophthamologist
Ahalia Eye Hospital,
Pattambi

"Ye! I win", declared my daughter triumphantly. The evening scrabble game had become a lockdown routine. Good old fashioned family times were back but losing to an 11 year old was not exactly boosting my morale these lockdown days and especially not today that she had an indulgent grandmother all ears to the tales of her wins over both appa and amma. Humph...

We were visiting my mother at Aluva as the travel restrictions were finally being lifted. I could see mamma had put her lockdown solitude to good use reorganizing the house to her heart's content, a long process post the notorious floods that had inundated the house, the past year. Today the house gleamed as good as new save my little dinosaur boys running amok, threatening to make a wreck all over again. However, a far cry from the fastidious mother she had been, the grandmother in the epicenter of the pandemonium, didn't seem to mind it at all. I quietly stole upstairs.

Mamma had been after me to sort through the books that had survived the flood waters. They were taking up a lot of space she was saying. Indeed, an entire wall of pile upon pile of books awaited me.Totally expected, I suppose from a home where four daughters had graduated. They were all there, my severely underlined school books, the emotion packed hall tickets, the medical textbooks, each bringing with it an aura of the years bygone. It was then that I spotted it, faded, sitting inconspicuously, Das's Clinical Manual of Surgery. As I flipped through the tear stained pages, I simply had to sit down.

It was the first day of our MBBS clinical posting. After a year of pungent formalin filled dissection halls and lectures, we were finally going to see patients. We proudly walked into the department of surgery brandishing our new stethoscopes.

Our attendance was taken and the harried office staff informed us that Dr M would be coming for class by 11am sharp and we were to present the case of bed number 4. Great, things were moving fast. After a quick consultation with our seniors on case presentations, we opened our Das's clinical manual of surgery, divided the case presentation headings amongst ourselves and headed towards the patient. Luckily she was a very talkative elderly lady happy to have a bunch of doctor students to blabber to and soon our pages were filled in. Now, who would present the case? Everyone lovingly coaxed the other and before we knew it, it was 11am, the stately Dr M had walked in and I found myself in the precarious position of presenting the case.

Drawing up on my experience on the elocution stages, I started the history "in the patient's own words" as the textbook had said. At the mention of the presenting history of a knee pain that could radiate everywhere, sir snorted. As I went ahead with how her woes worsened after a family fight, sir grunted. But armed with the foolhardiness of a fresher, I ignored these ominous signs and pressed on with my case. I shall ever admire the self restraint with which Dr M endured the entire presentation, gaze down, his silence only occasionally punctured with exasperated exhalations.When I finally with a flourish, dished out the diagnosis of "Carcinoma Breast, Stage 4", that had been so helpfully written down for us by a senior, sir's shoulders slumped. A few seconds passed by. Some of my friends were giving me the thumbs up sign. Finally sir stood up, drew himself up to his full height, looked me straight in the eye and said, "that, is the most eloquent piece of utter nonsense, I

have heard in my entire life".

Then I vaguely remember something being said about monkeys, flowers and an ant on the highway. I try but I can't recall the rest. The roaring waves in my ears and the tears overflowing onto my book had blunted my senses. My hour of reckoning had arrived. It happens to every medico I guess. The pride of the family, the pet of the teachers, lands into medical college riding high on a wave of elation, only to be wrestled down by the toughest syllabus on earth. 19 subjects, endless exams, countless presentations, everyone was bound to taste the dust of failure some day and today was my day.

Ouch! My friend had just elbowed me back to reality. I cringed as I saw sir looking at me. "And so as I was saying, my job is to teach and today, I am going to teach."

Thus saying, Dr M then went on to take the most magnificent clinical class I can remember.

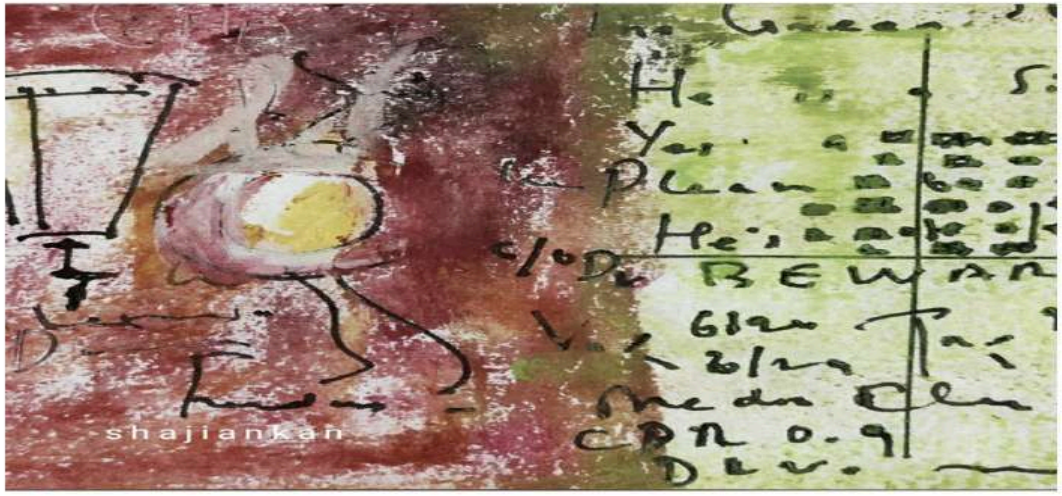
Sir started from how to approach a patient, how to examine and work one's way to a diagnosis, systematically, meticulously, leaving absolutely no room for error. For my part, I sat, a monkey at his feet and throwing away all stereotypical shrouds of pride, actually started learning from that day onwards. I still wonder what made him do what he did next. As sir was walking out the door that day, he paused, "Class, I usually reserve this question for the best of my students but today, I am going to give you this too, the gold medal question....." Of course, the question rang no bells for us. "Go and find out", he bellowed and thus ended our first clinical day.

Over the course of the next four years, we weaved in and out of clinics, slowly, steadily, painstakingly inching up the evolutionary ladder to be a good doctor. I found I loved surgery best. The ambience of the operating theatre, the panic, the adrenaline rush, the relief, I loved it all. And the teachers, from the cricket buff Dr P to the perfect gentleman plastic surgeon Dr K, were all so passionate about their profession. There was the striking Dr S, after whose classes when you took up the big fat surgery textbook of Bailey, every page used to come alive; Dr R , our evergreen college senior and the quintessential mentor; Dr N , who taught us our sutures first on cushions and then on the human skin. After every suturing sir would strut over and with the air of a masterchef judge critically comment on the length, spacing and tightness of the sutures. Sutures were not meant just to hold a tear together; they were to be pieces of art. And of course, there was Dr M. The yearly shuffling ensured that I was never again posted with sir. He could be seen singing soulfully in the OT one moment and giving an earful the next, if anyone so much as missed a lymph node.

And thus in the course of time, we arrived at the last day of our MBBS posting and I found out that destiny had booked an appointment with me. It was the last day of our final year exams and by coincidence, it was surgery again. My heart pounded as I waited to enter the examiner's room, Dr M as the internal examiner, and of all the cases that were there, again with a carcinoma breast case, as my long case. Sigh! After the initial pleasantries, the external examiner turned to Dr M and asked him whether he could continue the questioning as the former had to finish his tea. Great, it had to be this way again. But as the discussion progressed, I realized sir obviously didn't remember me but my otherwise forgetful brain surprised me with the vivid recall of that fateful class years ago. I could see pride slowly creeping into the shrewd Dr M's face. The external examiner too joined in the charade after his tea. I was on a roll and at last, I heard those words again, "May I ask a gold medal question". Oh my, it was all I could do to stop myself from blurting out the answer before sir completed the question. As I was walking out the examination hall, the external examiner called out, Think about surgery when you choose your postgraduate specialty." Well, no prizes for guessing who won the surgery gold medal that year.

To say that I was happy would be a gross understatement. I had found my own rightful place in the grand scheme of things in the universe. I had found content in life and that has never been taken away from me ever since.

Downstairs, the dinosaurs had been vanquished and were huddled around mamma's age-old elephant and tailor story. She looked at me quizzically seeing only one book in hand. Yes, that would be enough to tell my children a story someday, a story of fortitude and perseverance, to exhort them to hang in there no matter how intense the circumstances might be. I called out to my daughter challenging her to one more round of scrabble. Nothing could go wrong today.

Dr Jainy Sojan
Assistant Professor
Amala Institute of Medical Sciences, Thrissur

THE GREEN STAR

He is a silent killer,
Yes, a modest thriller.
Please be aware,
He's not kind enough,
BEWARE.

Slides into us slowly,
Grabs our light gradually,
He never gives us a hint,
But leaves us with an imprint!
He squeezes our nerves,
He pinches our vessels,
He ceases the flow,
Leaves a tunnel glow.

He digs up our eyes,
And fills nothing, Guys:
The thinner the rim,
Depressing the grin.
Earlier the better,
Clearer the letter;

Do not fear,
The treatment is clear.

If you are in the middle,
Keep your eyes under vigil;
It's easy to find him,
Even though he hides him.

The more frequent change of your eyewear,
Recall this dumb chiller:
Get your tension checked,
Periodic review is a must.
Double occlusion is the rule,
To keep those nearby-safe from his rule:
Yes, he is a silent killer,
Be aware of this mischievous thriller.

If he is a friend of your brother,
He may reach you,dear sister:
So get your eyes checked soon,
To have a clearer future.

Photostories

സ്പന്ദനം
സർഗ്ഗ ചേതനയുടെ മിടിപ്പുകൾ

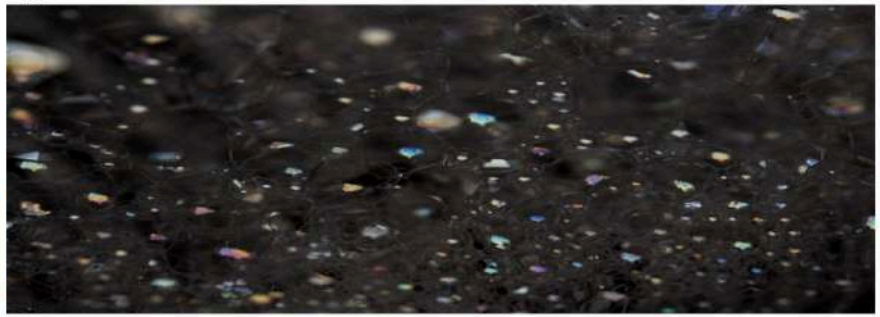

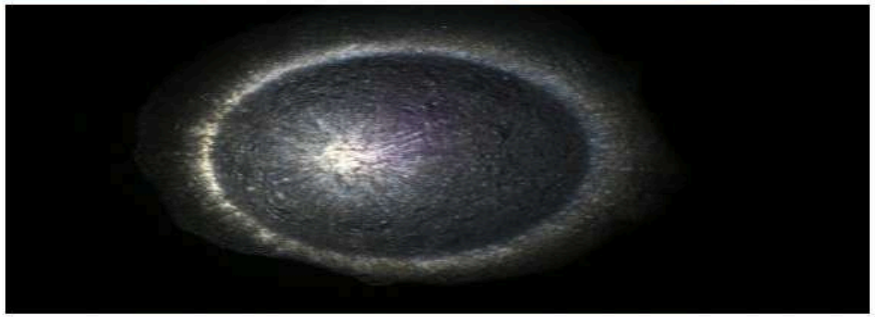
Dr Mini Sajith
Consultant Ophthalmologist,
Mithra Medical Centre,
Kodungallur

നീർകുമിളയിലൂടെ...

നീർകുമിളപോലെ ആണത്രേ ജീവിതം. ക്ഷണികമാണല്ലേ...
പക്ഷേ മഴയത്തുനമ്മളാ നീർകുമിളയെ നോക്കിനിന്നുപോകും.
ക്ഷണികമാണെങ്കിലും അവ തന്നെ സന്തോഷം ഇന്നും ഒരു കുഞ്ഞു നനവല്ലേ.
Canon Camera കണ്ണുകളിലൂടെ ഞാൻ അവയെ ഒന്ന് നോക്കാമെന്നു വച്ചു.
അങ്ങനെ നോക്കവേ ഏതോ ലോകം തുറന്നു വന്നു...!

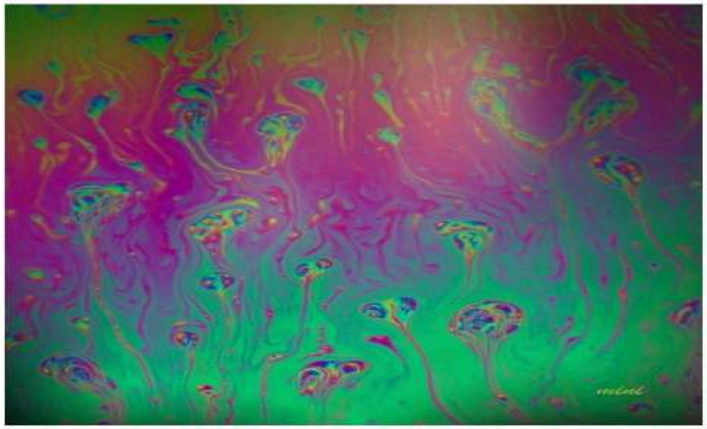
രാവിൽ പൂവാടിയിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന കുഞ്ഞു വർണ്ണ വിളക്കുകൾ...
ഒരു സൂര്യഗ്രഹണത്തിന്റെ നിഴലാട്ടം.
പണ്ട് വരച്ചിരുന്ന കോശങ്ങളുടെ ചിത്രം ആണോ.. അതോ താരാപഥ വ്യൂഹമോ...
ദാ കിടക്കുന്നു കുപ്പിയിൽ ഒരു മാണിക്യം.
വേറൊരിടത്ത് ഒരു വിത്ത് മുളച്ചുവരുന്നു. അതിങ്ങനെ മഴയിൽ നനയുന്നു..
ഒരു സർപ്പക്കാവും നാഗങ്ങളും അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു.
പറക്കാൻ തയ്യാറായി നിൽക്കുന്ന ഒരു വർണ്ണശലഭം ഒരുവശത്ത്.
പിന്നെയും തീർന്നില്ല, അതാ നിൽക്കുന്നു ഒരു ബ്രഹ്മകമലം..
അതെ നീർകുമിള പോലെ ആകണം ജീവിതം എന്നല്ലേ പറയേണ്ടത്..?
അവരെ പോലെയല്ലേ സന്തോഷം പകരേണ്ടത്...!

സോപ്പുപത

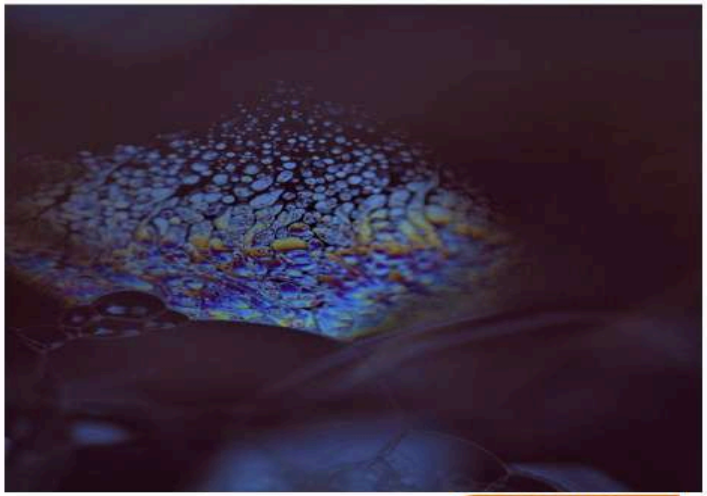
ഫിലിമുകൾ രൂപപ്പെടുന്നതിനു മുൻപുള്ള ദ്രാവകങ്ങൾ

സമയം കാറ്റും

വർണശലഭം

ബ്രഹ്മകമലം

ഗ്രഹണം and വർണ്ണശലഭം were exhibited titled as ' Spaces' and 'Butterfly 'at Durbar hall, Ernakulam in the prestigious photomuse international exhibition 2017

Dr Manoj Venugopal
Additional Professor
Government T D Medical College, Alappuzha

ഉത്സവം

ഉത്സവപ്പറമ്പിന്റെ ദൃശ്യചാരുതക്കപ്പുറത്തേക്ക് കൂടി നീളുന്ന ഈ ക്യാമറ കണ്ണുകൾ ഒപ്പിയെടുത്ത ചിത്രങ്ങൾക്ക് പറയാനുണ്ട് ഒരായിരം കഥകൾ...

ദീപപ്രഭയിൽ വിളങ്ങും ഗജവീര മസ്തകം,
അത് കാണെ കുരുന്ന് കണ്ണിലുണരും പുതുവിസ്മയം;
പൊലിമയിലൊരുമാത്ര കണ്ണുടക്കും ദരിദ്രബാല്യം,
പൊയ്മുഖമണിഞ്ഞാടും കൗമാരകുതൂഹലം;
യൗവനതൃഷ്ണയിലാരോ തൂവിയ കുങ്കുമവർണം,
ദൂരെയായ് ഉയർന്നുംതാണും തിരിഞ്ഞിടും ജീവചക്രം..

These striking images of multihued splendour, captured from a temple fair have many tales to tell. They captivate you with glimpses of childhood innocence, unspoken dreams, tantalising loves and youthful friendships that unfold in the background of every fair,even as the giant wheel of life itself goes on and on..

ദീപപ്രഭയിൽ

ബാല്യവിസ്മയം

കയ്യെത്താക്കനവുകൾ

പൊലിമയിലൊരുമാത്ര കണ്ണുടക്കും ദരിദ്രബാല്യം,
പൊയ്മുഖമണിഞ്ഞാടും കൗമാരകുതൂഹലം;
യൗവനതൃഷ്ണയിലാരോ തൂവിയ കുങ്കുമവർണം,
ദൂരെയായ് ഉയർന്നുതാണും തിരിഞ്ഞിടും ജീവചക്രം..

പൊയ്മുഖമണിയും കൗമാരം

പ്രണയവർണങ്ങൾ

ജീവിതചക്രം

വരികൾ
ഡോ. ലതിക രാജേഷ്

സ്പന്ദനം
സർഗ്ഗ ചേതനയുടെ മിടിപ്പുകൾ

Dr Sreekanth Ramachandran
Senior Resident, MES Medical college
Malappuram

Two Faces
(Water Colour)

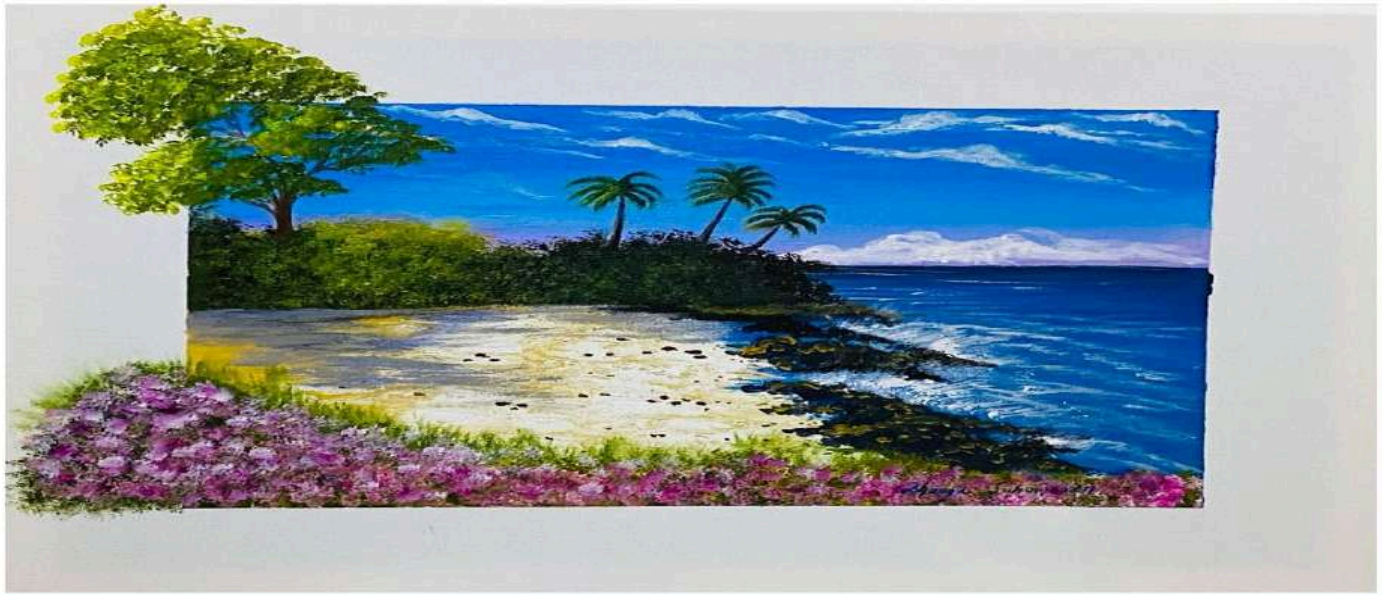

Dr Dhanya Sukumaran
MS FRCS (Glasgow)

Tropical beach
(Acrylic on canvas)

Dr Poornima.R. Pai
Consultant Ophthalmologist and Phaco Surgeon,
Sreekantapuram Hospital, Kandiyoor.

ശിവകുടുംബം
(Thanjavur painting)

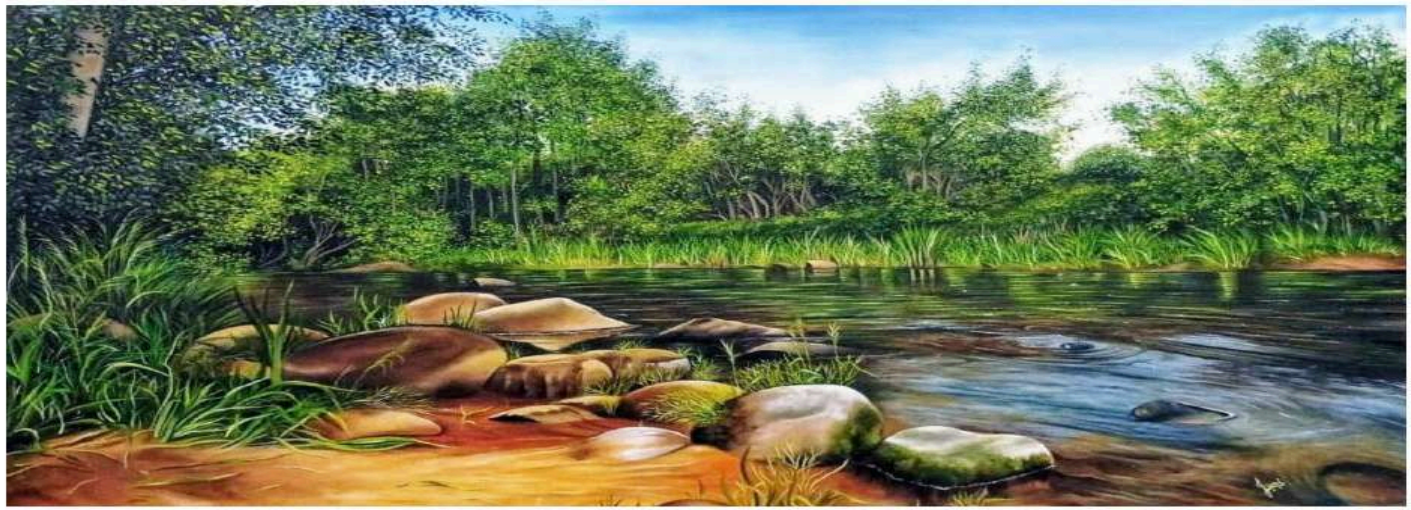

Technique: Canvas is prepared by applying cotton cloth on a plank of jackfruit wood using Arabic gum. The surface to be painted is then prepared using paste of limestone powder and Arabic gum in layers and later sanded to required finish. The outline is then drawn on the canvas. Jaipur stones are affixed using arabic gum and allowed to dry. Later, Gesso work is completed with a mixture of limestone powder and arabic gum using a cone. Gold leaves (22ct) are then fixed over the areas like jewellery, arches, dress etc. Stones are then exposed from the gesso using a carving tool. Finally colours are applied to finish the artwork

Dr Juni Menon
Consultant Ophthalmologist
Arogya Medical Centre

Nature Untouched
(Landscape painting :Oil on canvas)

Dr Remya Sreekanth
Associate Professor,
Sree Gokulam Medical College
and Research Foundation, Trivandrum

The Divine Swan

(Acrylic on canvas)

The cascade with in

(Acrylic on canvas)

Dr Raheeba Pakeer Muhammed
Trivandrum

Dr Ruby.R.K
Tirur, Malappuram

The Greater Horn Bill
(Oil Painting)

Inner strength
(Acrylic on Paper)

Dr Vaisna Gopi
PG Resident,
Amala Institute of Medical Sciences
Thrissur

Dr Dhanya Sukumaran
MS FRCS (Glasgow)

Golden Shower
(Acrylic on canvas)

Kathakali
(Acrylic on canvas)

Dr Divya M Nair
Consultant VR surgeon,
Comtrust Charitable Eye Hospital, Calicut

Dr Indira.V
Senior Consultant Ophthalmologist
Indian Institute of Diabetes/ PRS Hospital
Trivandrum

The Eternal Message

(Kola Podi/Rangoli powder on Black Granite)

Jest a Minute

CARTOONS

Dr R. R Varma

COVID BOYS

Dad !
After how many waves
I become a graduate !

shajiankan

Dr Shaji Ankan

"ഓർമ്മയ്ക്ക് പേരാണിതോണം
പൂർവ്വ നേരിന്റെ നിനവാണിതോണം.
ഓർക്കുവാനെന്തെങ്കിലും വേണമെന്നുള്ള
വാക്കിന്റെ നിറവാണിതോണം..."

മുരുകൻ കാട്ടാക്കട

ഓണാശംസകൾ

KSOS
സ്പന്ദനം